

วารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์ Jayaphruekpirom Journal

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2567)

Vol. 6 No. 1 (January - June 2024)

ISSN 2985-217X (Online)

วารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

Jayaphruekpirom Journal
Humanities and Social Sciences
Nakhonratchasima Rajabhat University

ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน 2567)
Vol. 6 No. 1 (January – June 2024)

วารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์
Jayaphruekpirom Journal
ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2567)
Vol. 6 No. 1 (January-June 2024)

วัตถุประสงค์

วารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์ตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิชาการทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งมีขอบเขตสาขาวิชาทางด้านสังคมศาสตร์ทั่วไป (General Social Sciences) ศิลปะทั่วไปและมนุษยศาสตร์ (General Arts and Humanities) รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ (Political Science and Public Administration) ภาษาและวรรณกรรม (Language and Literature) และการศึกษา (Education) และหรือที่เกี่ยวข้องกับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์นี้ เป็นสื่อกลางการแลกเปลี่ยนความรู้ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์สำหรับคณาจารย์ ผู้ทรงคุณวุฒิ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา และนักวิชาการ ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย พัฒนาและส่งเสริมให้เกิดผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้จริงอันก่อให้เกิดประโยชน์แก่สังคมโดยรวม

สำนักงานวารสาร

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
340 ถนนสุรนารายณ์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
จังหวัดนครราชสีมา 30000
โทร. 044 009009 ต่อ 3602, 3621 โทรสาร. 044 256103
อีเมล: jppj@nrru.ac.th

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริวดี วิวิธคุณากร คณะบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เศรษฐวัฒน์ โชควรรกุล มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

บรรณาธิการผู้ช่วย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรสิริ วิมลธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.บัญชา วิทยอนันต์	วิทยาลัยนครราชสีมา
รองศาสตราจารย์ ดร.อัศรพนธ์ เนื้อไม้หอม	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันชัย สุขตาม	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ เวชกามา	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสกสรรค์ สนวา	มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษกร จันท์เทวณูมาส	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุชยา สืบเทพ	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทองไมย เทพราม	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
ดร.สัณญา เคนาภูมิ	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ดร.ปัญญาธิ อนันต์จารย์	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

เจ้าหน้าที่ประจำกองบรรณาธิการ

นางจุติมา เต็มสิริทิพรตัน

นางสาวนิดา เจริญทนต์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความก่อนตีพิมพ์ (Peer review)

รองศาสตราจารย์ ดร.บัญชา วิทยอนันต์

รองศาสตราจารย์ ดร.กานดา เตชะขันหมาก

รองศาสตราจารย์ ดร.วระเดช ภาวัตเวคิน

รองศาสตราจารย์ ดร.รัตนะ ปัญญาภา

รองศาสตราจารย์วิณา วิสเพ็ญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.ณัฐวัฒน์ บัวทอง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภชัย ศรีวิวัฒน์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เลอสันต์ ฤทธิขันธ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย ร่มเย็น

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสฐียร ทั้งทองมะดัน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญชู ชูศรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันญญา งามเนตร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมัย วรรณอุดร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หลี่ เหมินเหลียง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญชู ภูศรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิริติ ณะไชย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์กิตติพงษ์ สุวรรณสน

ดร.ธนพล เอกพจน์

ดร.จิณณพัต ไรจนวงศ์

ดร.กฤต ไสดาลี

ดร.จักรี ศรีจารุเมธีญาณ

อาจารย์ กัลยาวีร์ อนนท์จารัย

ดร.มนตรี หลินญู

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประสาร ศรีพงษ์เพ็ลิด

ดร.ณัฐพล โยธา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา คำผา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิรัฐพร ไทยงูเหลือม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะนันท์ ทรงสุนทรวัฒน์

วิทยาลัยนครราชสีมา

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

นักวิชาการอิสระ

วิทยาลัยกฎหมายและการปกครอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ

ราชวิทยาลัย (นครราชสีมา)

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล

มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งโรจน์ พงศ์กิจวิทูร

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กนิษฐา พุทธเสถียร

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรกุล เชวงกุล

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สถิต จำเริญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

ดร.วิกานดา ชัยรัตน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

ดร.พิยวรรณ มณีวงศ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

บทบรรณาธิการ

วารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์ Jayaphruekpirom ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-มิถุนายน 2567 วารสารฉบับนี้ได้รับการยอมรับจากนักวิชาการสังกัดวิทยาลัยและโรงเรียนหลายแห่งในจังหวัดนครราชสีมา, จังหวัดบุรีรัมย์, จังหวัดชัยภูมิ และจังหวัดปราจีนบุรี ที่ส่งบทความทางด้านการศึกษามาตีพิมพ์เผยแพร่ โดยบทความแต่ละเรื่องนั้นเป็นบทความวิจัย มีกระบวนการศึกษาวิจัยอย่างเป็นระบบ มีการวิเคราะห์และทดลองใช้แนวคิดและทฤษฎีการศึกษาเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในวิทยาลัยและในโรงเรียน จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ การพัฒนาทักษะการเขียน วิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมิงกฤษณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองก๊กพิทยาคม โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK, การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอ รายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา โดยใช้กระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI), การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพานิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน, การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS, และ การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

นอกจากนี้แล้วยังมีบทความทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ประกอบด้วยบทความวิชาการ จำนวน 2 เรื่อง ที่นักวิชาการสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาวิทยาลัยปทุมธานี และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ได้ให้ความสนใจตีพิมพ์เผยแพร่ความรู้ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ได้แก่ Understanding the Concept of Political Partnerships: Forms, Benefits, and Challenges, Paradigm of Thai Political Ideology และปิดท้ายด้วยบทความวิจัยทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ จำนวน 1 เรื่อง ที่นักศึกษา และอาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ได้ให้ความสนใจตีพิมพ์เผยแพร่ความรู้ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ได้แก่ แนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

กองบรรณาธิการขอขอบคุณผู้เขียนทุกท่านที่ให้ความสนใจและให้ความไว้วางใจนำบทความที่มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มาตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์ รวมทั้งขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์สละเวลาในการพิจารณาและให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาบทความต่อผู้เขียนซึ่งทำให้ผู้อ่านได้อ่านบทความที่มีคุณภาพตามมาตรฐานวิชาการ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับประโยชน์จากบทความต่าง ๆ ในวารสารฉบับนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสฐธวัจน์ ไชยวงศ์กุล)

บรรณาธิการวารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์

สารบัญ

การพัฒนาทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกูหนิง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองกี่พิทยาคม โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK นันทน์ ดิษคำ และศิริรัตน์ สีหะนาม	1
Understanding the Concept of Political Partnerships: Forms, Benefits, and Challenges SANYA KENAPHOOM, SIRIVADEE WIWITKHUNAKORN AND PRAVEJ MAHARUTSAKUL	14
แนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา วรพงศ์ บุตรสี และกรรณา เชิดจิระพงษ์	29
Paradigm of Thai Political Ideology SIRIVADEE WIWITKHUNAKORN, SANYA KENAPHOOM AND PRAVEJ MAHARUTSAKUL	47
การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทย เพื่ออาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา โดยใช้กระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) จิณณพจน์ มีดวงค์ และสุทธิชา วิเศษนคร	63
การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา พงษ์อนันต์ ประระโทก และภาคธรณ์ พิลาดัน	76
การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพานิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน ภิญญาดา นุ้ยจันทิก และสุวิมล ใจชื่น	87
การศึกษามลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS ภรณ์ทิพย์ มีสุวรรณ และจิรวรรณ เชื้อนงเหลื่อม	98

การพัฒนาทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองกี่พิทยาคม

โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK

THE DEVELOPMENT OF THE ABILITY IN LITERATURE CRITICAL TITLE THE INAO
EPISODE ON THE WAR OF KAMANGKUNING OF STUDENTS MATHAYOMSUKA 4
AT NONGKIPITTAYAKOM SCHOOL THROUGH SIX THINKING HATS
TECHNIQUE INTEGRATE TPACK

นันทนัช ดิษด้า

NANTANAT DISSADAM

โรงเรียนหนองกี่พิทยาคม

NONGKIPITTAYAKHOM SCHOOL

จังหวัดบุรีรัมย์

BURIRAM PROVINCE

ศิริรัตน์ สีหะนาม

SIRIRAT SEEHANAM

โรงเรียนหนองหอยปึงบำเหน็จวิทยา

NONGHOIPANGBAMNETWITTHAYA SCHOOL

จังหวัดชัยภูมิ

CHAIYAPHUM PROVINCE

Received: January 19, 2024

Revised: May 22, 2024

Accepted: May 22, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองกี่พิทยาคม เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี หลังเรียนและเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 44 คน

ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน แบบประเมินการวิจารณ์วรรณคดี และแบบสอบถามความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 7.61 คิดเป็นร้อยละ 38.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.384 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 12.14 คิดเป็นร้อยละ 60.67 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.563 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.52 และเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนต่ำกว่า เกณฑ์ร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ และการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ ชุดคำถาม ตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บุรณาการ TPACK รวมทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.588 เมื่อพิจารณาด้านที่ 1 วิธีการสอน อยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.585 ด้านที่ 2 เนื้อหา อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.637 และด้านที่ 3 สื่อการสอนอยู่ใน ระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.650

คำสำคัญ: การวิจารณ์วรรณคดี; อิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง; เทคนิคหมวก 6 ใบ; TPACK

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the ability in literature critical title the Inao episode on the war of kamangkuning of students mathayomsuka 4 at nongkipittayakom school. Compare academic achievement to the ability in literature critical pre-test and post-test. Post-test with the specified standard criteria 70% and to study satisfaction of students mathayomsuka 4 of the learning management formats through six thinking hats technique integrate TPACK. Samples in this study comprised 44 students by using Purposive sampling. The research tools included a plan of learning management, totaling 5 plans, Evaluation of literature critical and Satisfaction questionnaire. The result revealed that the students Academic achievement before study had a mean ($\bar{X}$) of 7.61 percent or 38.07 and a standard deviation (S.D.) of 1.384 and after study had a mean ($\bar{X}$) of 12.14 percent or 60.67 and a standard deviation (S.D.) of 1.563 progress between before studying and after studying has a mean ($\bar{X}$) of 4.52 and comparing the achievement after studying, it was higher than before studying with statistical significance level of .05 but the achievement after studying is lower than the required 70 percent threshold and study satisfaction of students mathayomsuka 4 of the learning management format through six thinking hats technique integrate TPACK all 3 aspects were at a high level, with a mean ($\bar{X}$) of 4.29 and a standard deviation (S.D.) of 0.588 considering aspect 1: the teaching method is at a high level, with a mean

($\bar{X}$) of 4.35 and a standard deviation (S.D.) of 0.585, aspect 2: the content is at a high level. The mean ($\bar{X}$) of 4.22, standard deviation (S.D.) of 0.637, aspect 3: the teaching media is at a high level. The mean ($\bar{X}$) of 4.30. The standard deviation (S.D.) of 0.650.

Keywords: Literature Critical; The Inao Episode on the war of Kamangkuning; Six Thinking Hats Technique; TPACK

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทำให้สามารถประกอบกิจธุระ การงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุขเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ แหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้กระบวนการคิดวิเคราะห์วิจารณ์และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมประเพณี สุนทรียภาพเป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น. 1)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ในหมวด 4 มาตรา 23 ข้อ 2 ระบุว่า การจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบการศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยต้องเน้นความสำคัญ ทั้งความรู้ และคุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษาในเรื่องความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและยังแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของนักเรียนที่จะต้องมีความรู้และทักษะในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2542, น. 6-7) จึงได้กำหนดเป็นนโยบายในหมวดที่ 9 ว่าด้วยเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ในมาตรา 64-67 กำหนดนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการผลิต และพัฒนาแบบเรียนตำราหนังสือทางวิชาการและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ให้มีการพัฒนาบุคลากรทั้งด้านผู้ผลิตและผู้ใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาเพื่อให้ความรู้ความสามารถและทักษะในการผลิต รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมได้อย่างมีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ โดยนักเรียนมีสิทธิได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาให้มีความรู้และทักษะเพียงพอที่จะใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่อง และตลอดชีวิต อีกทั้งรัฐต้องส่งเสริมให้มีการวิจัยและพัฒนา การผลิตเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาให้เป็นไป ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2542, น. 18-19) หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้นักเรียนที่จบ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สามารถวิเคราะห์ วิจารณ์ วรรณคดีและวรรณกรรมตามหลักการวิจารณ์ วรรณคดี เบื้องต้นสามารถพิจารณารูปแบบวรรณคดีและ วรรณกรรม รู้และเข้าใจลักษณะเด่น ของวรรณคดีและวรรณกรรม ภูมิปัญญาทางภาษาและวรรณกรรมพื้นบ้าน เชื่อมโยงกับการเรียนรู้ ทางประวัติศาสตร์และวิถีชีวิต ของสังคมในอดีต ประเมินคุณค่าด้านวรรณศิลป์ นำข้อคิดจากวรรณคดีและวรรณกรรมไปประยุกต์ใช้ ในชีวิตจริง สอดคล้องกับ สาระที่

5 วรรณคดีและ วรรณกรรม มาตราฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิจาร์ณวรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่า และนำมา ประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น. 53-59) ซึ่งมีความสำคัญต่อการออกแบบการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนานักเรียนให้มีศักยภาพ

การจัดการเรียนรู้ตามเทคนิคหมวก 6 ใบ มีความสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ในปัจจุบัน เทคนิคหมวก 6 ใบ มีแนวความคิดว่าสมองมีระบบที่จัดการตัวเอง (Edward de Bono, 2000, p. 24) ซึ่งการสอนจากเทคนิคหมวก 6 ใบ จะช่วยให้นักเรียนจัดระบบความคิดได้มากขึ้น มีความเห็นที่แสดงออกมาได้อย่างอิสระ สามารถหลีกเลี่ยงความขัดแย้งที่ไม่จำเป็นได้ และยังสามารถดึงศักยภาพของนักเรียนแต่ละคนออกมาใช้ได้โดยที่นักเรียนไม่รู้ตัว เทคนิคการสอนที่หลากหลายจะช่วยเพิ่มความสนใจของนักเรียน ที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้ อีกทั้งยังเป็นอีกช่องทางที่ทำให้นักเรียนได้พัฒนา ความคิดที่มีประสิทธิภาพพร้อมทั้งได้ แสดงตัวตนออกมา ซึ่งตรงกับสำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา (2548, น. 87) ได้ให้ความหมายว่า วิธีพัฒนาความคิด โดยใช้สีหมวกเป็นสัญลักษณ์แทนการคิดที่แตกต่างกัน จะทำให้นักเรียนได้สร้างองค์ความรู้ และสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน

รูปแบบ TPACK เป็นการจัดการเรียนการสอนโดยนำสื่อในยุคดิจิทัลมาสู่ชั้นเรียน เพื่อให้การจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ และเหมาะสมกับบริบทของสภาพห้องเรียนในปัจจุบัน TPACK Model เป็นความรู้ที่มีองค์ประกอบ 3 ส่วนคือ ความรู้ด้านเนื้อหา ความรู้ด้านการสอน ความรู้ด้านเทคโนโลยี จะเห็นได้ว่า TPACK เป็นแนวการสอนที่มีความจำเป็นในศตวรรษที่ 21 เพราะเทคโนโลยีเป็นเครื่องมือประกอบการจัดการเรียนรู้ที่มีความสำคัญอย่างมากมีส่วนช่วยในการนำเสนอเนื้อหาต่อนักเรียนในรูปแบบที่หลากหลาย ซึ่งก่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่ง่ายและยังมากขึ้นอีกด้วย สอดคล้องกับชัยวัฒน์ แก้วพินงาม (2561, น.15-20) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนออนไลน์เป็นหนึ่งในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอนที่ผู้สอนนำเสนอ เนื้อหาให้นักเรียนสามารถเรียนได้ทุกที่ทุกเวลา สามารถค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง ใช้เทคโนโลยีให้เกิดการเรียนรู้ และใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพในสังคมปัจจุบันที่โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

การจัดการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองกี่พิทยาคม รายวิชาภาษาไทย มีการจัดการเรียนรู้ ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีสมรรถนะสำคัญที่เป็นไปตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องชัดเจน แต่พบว่าในมาตรฐาน ท 5.1 วรรณคดีและวรรณกรรม เป็นทักษะที่นักเรียนต้องเขียนแสดงความคิดเห็น สรุปเนื้อเรื่อง วิเคราะห์วิจารณ์ วรรณคดีไทย นักเรียนขาดทักษะ ในด้านการเขียน วิจาร์ณ ซึ่งจากการประเมินผลสัมฤทธิ์ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2565 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตัวชี้วัด ม.4-6/1 ต่ำกว่ามาตรฐานที่โรงเรียนกำหนด ร้อยละ 70 ครูผู้สอนจึงออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายมีความน่าสนใจ เป็นวิธีการเรียนรู้ที่แปลกใหม่ เพื่อส่งเสริมทักษะ การวิจาร์ณวรรณคดี และวรรณกรรม เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกทางจิต การเรียนรู้ ที่เน้นความสำคัญไปที่นักเรียนได้มากขึ้น

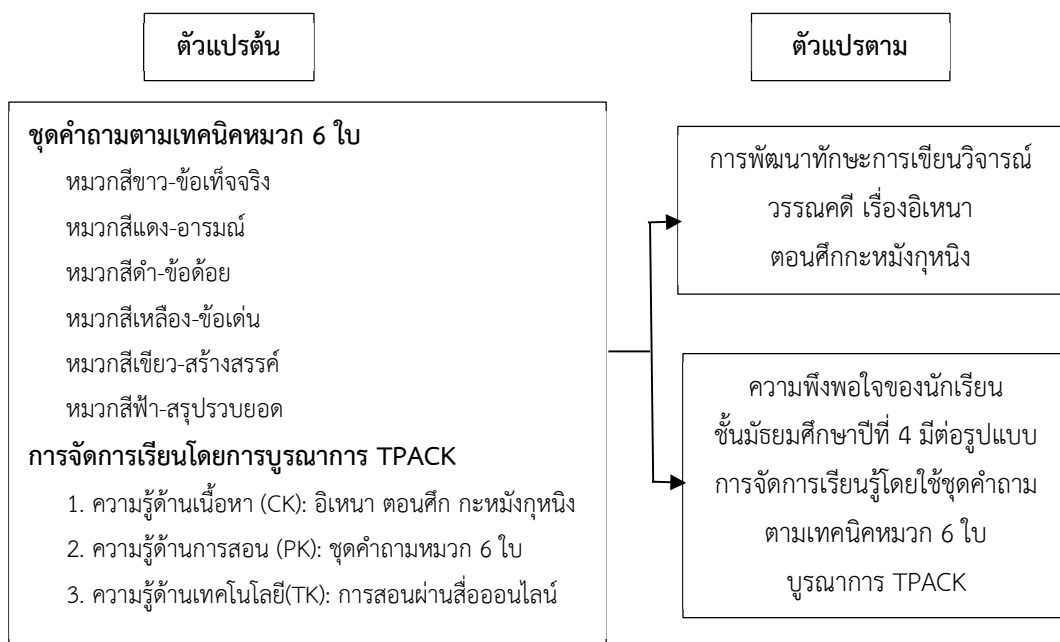
ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการเขียนวิจาร์ณวรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมิงกฤษณ์ โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนวิจาร์ณ เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจาร์ณวรรณคดีระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจาร์ณวรรณคดี

หลังเรียนและเกณฑ์ที่กำหนด ร้อยละ 70 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจ โดยเก็บรวบรวม ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจาก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองกี่พิทยาคม จำนวน 44 คน โดยใช้ทฤษฎีชุดคำถามตามเทคนิคหวก 6 ใบ ในการเขียนวิจารณ์วรรณคดี และบูรณาการ TPACK ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล เพื่อให้ มีความสอดคล้อง เหมาะสมกับนักเรียนในปัจจุบัน และจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ ของนักเรียนเพิ่มมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK ระหว่างก่อนเรียนและ หลังเรียน
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK ระหว่างหลังเรียนและเกณฑ์ ที่กำหนด ร้อยละ 70
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุด คำถามตามเทคนิคหวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนหนองกี่พิทยาคม จำนวน 478 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 44 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากเป็นนักเรียนที่มีความพร้อมในการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง จำนวน 5 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง ได้แก่ แผนที่ 1 เรื่อง ทราบเรื่องราวกล่าวก่อนเข้าเรียน แผนที่ 2 เรื่อง เหตุก่อนเกิดศึก กะหมังกุหนิง แผนที่ 3 เรื่อง ศึกกะหมังกุหนิง แผนที่ 4 เรื่อง ผลการทำศึกกะหมังกุหนิง และแผนที่ 5 เรื่อง สรุปผลการเรียนรู้ คู่กับห่มวก 6 ใบ

2.2 แบบประเมินการวิจารณ์วรรณคดีโดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคห่มวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK ก่อนเรียนและหลังเรียน ชนิดอัตนัย จำนวน 1 ข้อ

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคห่มวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.103) จำนวน 15 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ขั้นชี้แจงกระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนชี้แจงรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิค ห่มวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK และเนื้อหาวรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ที่นักเรียนจะได้ศึกษาและทดสอบก่อนเรียนโดยแบบประเมินวิจารณ์วรรณคดี ชนิดอัตนัย 1 ข้อ

3.2 ขั้นศึกษาความรู้โดยการบูรณาการ TPACK นักเรียนศึกษาเนื้อหาวรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง จากแหล่งเรียนรู้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้สอนจัดเตรียม โดยนำเสนอผ่านแอปพลิเคชัน Canva

3.3 ขั้นฝึกทักษะโดยใช้ชุดคำถามเทคนิค ห่มวก 6 ใบ นักเรียนเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนเหตุก่อนเกิดศึก กะหมังกุหนิง จำนวน 1 ชั่วโมง ตอนศึกกะหมังกุหนิงจำนวน 1 ชั่วโมง และตอน ผลการทำศึกกะหมังกุหนิง จำนวน 1 ชั่วโมง วิจารณ์โดยใช้ชุดคำถามเทคนิค ห่มวก 6 ใบ

3.4 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นักเรียนและผู้สอนร่วมกันอภิปรายแนวคิดจากวรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ที่ได้จากการตอบคำถาม โดยชุดคำถามเทคนิคห่มวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK

3.5 ขั้นประเมินผล นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนโดยแบบประเมินวิจารณ์วรรณคดี ชนิดอัตนัย 1 ข้อ พร้อมทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคห่มวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

ตามวิธีของลิเคิร์ท (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.103) จากนั้นผู้สอน นำข้อมูลที่ได้ มาหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า (t-test)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยคำนวณค่า t-test เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน (t-test for dependent samples)

4.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด โดยคำนวณค่า t-test เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับค่ามาตรฐาน (t-test for one samples)

4.4 วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อรูปแบบการจัด การเรียนรู้โดยใช้คำถาม เทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน แล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ยความพึงใจ และแปลความหมาย

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่า (t-test) โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล SPSS

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย โดยแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 4 ข้อ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ ชุดคำถามตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK สรุปผลได้ตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง

จำนวน (คน)	คะแนนเต็ม	t	S.D.
44	20	12.14	1.563

จากตารางที่ 1 พบว่าผลการพัฒนาทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 12.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.563

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK ก่อนเรียนและหลังเรียน สรุปผลได้ตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกูหนิง ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน

การทดลอง	N	($\bar{X}$)	S.D.	t	P(sig)
ก่อนเรียน	44	7.61	1.385	17.597*	.000
หลังเรียน	44	12.14	1.564		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตารางที่ 2 พบว่าผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกูหนิงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK คะแนนสอบก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 7.61 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.385 และคะแนน สอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 12.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.563 โดยคะแนนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกูหนิง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK หลังเรียน และเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 สรุปผลได้ตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกูหนิง ระหว่างหลังเรียน กับเกณฑ์ที่กำหนด ร้อยละ 70

การทดลอง	N	คะแนนเกณฑ์	($\bar{x}$)	S.D.	t	P(sig)
หลังเรียน	44	14	12.14	1.564	-7.904	.000

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อิเหนา ตอนศึกกะหมังกูหนิง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 12.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.563 คิดเป็นร้อยละ 60.67 ซึ่งต่ำกว่า เกณฑ์ร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยใช้คำถามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK สรุปผลได้ตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ ชุดคำถามตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK

ที่	รายการ	($\bar{X}$)	S.D.	แปลความ
ด้านที่ 1 วิธีการสอน				
1	วิธีการสอนของครู	4.41	0.658	มาก
2	กิจกรรมที่ครูมอบหมายให้	4.11	0.841	มาก
3	กิจกรรมที่ได้ทำในชั้นเรียน	4.23	0.774	มาก
4	การเรียนรู้เปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างเต็มที่	4.52	0.505	มากที่สุด
5	กิจกรรมการเรียนการสอนกระตุ้นสมองให้คิดได้รวดเร็ว	4.32	0.740	มาก
6	การใช้สื่อเทคโนโลยีในการเรียนรู้	4.52	0.590	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนการสอนที่แปลกใหม่	4.36	0.750	มาก
รวมด้านที่ 1 วิธีการสอน		4.35	0.585	มาก
ด้านที่ 2 เนื้อหา				
8	เนื้อหาที่เรียนมากขึ้นกว่าเดิม	4.02	0.927	มาก
9	วิเคราะห์วิจารณ์วรรณคดีได้	4.11	0.784	มาก
10	สนุกกับเนื้อหาที่ครูสอน	4.34	0.745	มาก
11	สามารถตอบคำถามของครูได้	4.39	0.655	มาก
รวมด้านที่ 2 เนื้อหา		4.22	0.637	มาก
ด้านที่ 3 สื่อการสอน				
12	การใช้สื่อเทคโนโลยีประกอบการสอนของครู	4.55	0.627	มากที่สุด
13	ใบงานออนไลน์ที่ครูใช้ในการสอน	4.27	0.788	มาก
14	ชุดคำถามหมวก 6 ใบ ทำให้อยากเรียนมากขึ้น	4.05	0.914	มาก
15	ชุดคำถามหมวก 6 ใบ ทำให้ได้พัฒนาทักษะการเขียน วิจารณ์มากขึ้น	4.32	0.708	มาก
รวมด้านที่ 3 สื่อการสอน		4.30	0.650	มาก
รวมทุกด้าน		4.29	0.588	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ ชุดคำถามตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK รวมทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(S.D.) เท่ากับ 0.588 เมื่อพิจารณาด้านที่ 1 วิธีการสอน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.585 พิจารณา ด้านที่ 2 เนื้อหาอยู่ใน ระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.637 พิจารณา ด้านที่ 3 สื่อการสอน อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.650

อภิปรายผล

จากผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการเขียนวิจารณ์วรรณคดี เรื่อง อีเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคหวมก 6 ใบ บุรณการ TPACK พบว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 แต่คะแนนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 60.67 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ กำหนดไว้ และพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหวมก 6 ใบ บุรณการ TPACK ในระดับมาก ตามรายละเอียดในผลการวิจัยนั้น ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

ผลการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 12.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.563 ซึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดของ ปราณี กองจินดา (2549, น.42) ที่กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถ หรือผลสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียน การสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์เรียนรู้ ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ตามลักษณะของวัตถุประสงค์ ของการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน และผลการศึกษาสอดคล้องกับ วิชัย รัตนศิริ (2562, น.74) ที่ได้ศึกษา เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนวิจารณ์วรรณกรรมก่อน และหลังการใช้ ชุดคำถาม ตามเทคนิคหวมก 6 ใบ ความสามารถทางการเขียนเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า หลังใช้ชุดคำถามมี ค่าเฉลี่ยสูงกว่า ก่อนใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหวมก 6 ใบ โดยมีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หลังใช้ชุด คำถามตามเทคนิคหวมก 6 ใบ เท่ากับ ($\bar{X} = 29.83$, S.D.=4.36) ก่อนใช้ ชุดคำถามตามเทคนิคหวมก 6 ใบ มี ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ($\bar{X} = 17.57$, S.D. = 2.67) และยังสอดคล้องกับ ทิศนา แหมมณี (2540, น.69) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของเทคนิค การคิดแบบหวมก 6 ใบ ว่าเป็นการพัฒนาความคิดของนักเรียน สามารถ นำไปใช้ได้โดยง่าย เพราะไม่มี ความซับซ้อน ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียน ได้พยายามคิด ซึ่งเป็นการคิด อย่างรอบด้าน คิด ทั้งจุดดี จุดด้อย จุดที่น่าสนใจ ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ แทนที่จะยึดติดกับความคิด เพียงด้านเดียว

ผลการวิจัยข้อที่ 2 คะแนนสอบก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 7.61 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.385 และคะแนนสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 12.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.563 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งสอดคล้องกับวิจัยของ เจนจิรา ยลพล (2565, น.101) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับ การจัดการเรียนรู้ แบบหวมก 6 ใบ หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับ อรชา อุตทาสา และคณะ (2561, น. 147) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้ แผน จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคหวมกความคิด 6 ใบ ของ Edward De Bono เรื่องอาหารดีมีประโยชน์ สารการเรียนรู้ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พบว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ.05 อีกทั้งยังสอดคล้องกับ ชลธิชา เกิดปากแพรก (2564, น.71) ที่ได้ศึกษาทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคการคิดแบบหมวก 6 ใบ ร่วมกับแผนผังความคิด หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งจากผลการวิจัยจะพบว่าหลังการใช้เทคนิค การสอนแบบหมวก 6 ใบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่ารูปแบบ การจัดการเรียนรู้แบบเทคนิค หมวก 6 ใบ เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ และเมื่อนำมาใช้กับนักเรียนแล้วนักเรียนสามารถ พัฒนาการเรียนรู้ได้จริง

ผลการวิจัยข้อที่ 3 ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 60.67 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ ซึ่งแตกต่างจากผลการศึกษาอื่น ๆ เช่น ในวิทยานิพนธ์ของ วิภาวัญย์ สารทรัพย์ (2559, น.189) ได้ศึกษา ความสามารถในการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับเทคนิควิธีการคิดแบบหมวก 6 ใบ พบว่าหลังการจัดการเรียนรู้มีนักเรียนผ่านเกณฑ์สูงกว่า เกณฑ์ที่ตั้งไว้ ร้อย ละ 70 ขึ้นไป และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ หทัย น้อยสมบัติ, สุพรรณิการ์ ชนะนิล และปฐมพงศ์ ชนะนิล (2563, น.37) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะทางคณิตศาสตร์และการรู้เรื่องคณิตศาสตร์ โดยใช้รูปแบบ TPACK Model สำหรับนักศึกษาครู 4.0 พบว่านักศึกษาครูมีระดับความรู้ความเข้าใจ ด้านสมรรถนะทางคณิตศาสตร์และ การรู้ เรื่องคณิตศาสตร์ โดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบ TPACK Model คิดเป็น ร้อยละ 84.46 ระดับความรู้ ความเข้าใจอยู่ในระดับดีเยี่ยม ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค หมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK ยัง ไม่มีประสิทธิภาพมากพอ และเกิดจากรูปแบบกระบวนการสอน ยังไม่เหมาะสม สื่อการสอนที่นำเสนอในรูปแบบ ออนไลน์ อาจทำให้ยากต่อการทำความเข้าใจมากกว่าการสอนในชั้นเรียน รูปแบบการสอนออนไลน์ โดยการวิดีโอ กลุ่ม ในไลน์ขาดความเสถียรภาพในขณะที่สอน ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นสาเหตุที่ส่งผลกระทบทำให้ผลสัมฤทธิ์ หลังเรียน ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

ผลการวิจัยข้อที่ 4 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ ชุดคำถามตามเทคนิคหมวก 6 ใบ บูรณาการ TPACK รวมทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.588 เมื่อพิจารณาด้านที่ 1 วิธีการสอน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.585 พิจารณาด้านที่ 2 เนื้อหา อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.637 พิจารณาด้านที่ 3 สื่อการสอน อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.650 สอดคล้องกับ อรชา อุตทาสา และคณะ (2561, น. 147) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อแผนจัดการเรียนรู้โดยใช้ เทคนิคหมวกความคิด 6 ใบ ของ Edward de Bono เรื่องอาหารที่มีประโยชน์ สารการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เมื่อพิจารณาจากคำถามความพึงพอใจ แล้วอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ 1. การจัดการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ รองลงมาคือ 2. กิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมให้นักเรียน ได้แลกเปลี่ยน ความรู้ความคิด และความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุดคือ บรรยายากของการ เรียน ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบตนเอง ($\bar{X}$ = 4.70, S.D. = 0.49) และยังสอดคล้องกับ งานวิจัยของวิชัย รัตนศิริ (2562, น.74) ที่ศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อ ชุดคำถามตาม เทคนิค หมวก 6 ใบ พบว่าภาพรวมระดับความพึงพอใจ แบ่งออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ระดับมากและระดับปานกลาง

ซึ่งในระดับมากและปานกลางมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ระหว่าง 3.48-3.67 และ 3.05-3.48 ทั้งนี้ ความพึงพอใจ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อยู่ในระดับมาก เกิดจากความน่าสนใจ และประโยชน์ของชุดคำถาม สามารถช่วยให้เยาวชนมัธยมศึกษาตอนปลายในด้านต่าง ๆ อาทิเช่น ด้านความคิดชุดคำถาม ช่วยให้การเรียบเรียงความคิดก่อนที่จะเขียนมีความชัดเจน คิดเป็นระบบ คิดรอบด้านและครอบคลุม และคำถามในชุดคำถามแต่ละข้อยังช่วยกระตุ้นให้คิดออกอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งนี้

1.1 การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยที่มุ่งพัฒนาทักษะการวิเคราะห์ วิเคราะห์วรรณคดี โดยเน้น การสร้างชุดคำถาม เพื่อใช้ในการส่งเสริมกระบวนการคิดของนักเรียน แต่นักเรียนยังไม่เข้าใจรายละเอียด ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้คำถามเทคนิคหมวก 6 ใบ มากเท่าที่ควร ดังนั้นจึงควรจัดการเรียนรู้ เรื่องเทคนิคหมวก 6 ใบ เพื่อให้นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ก่อนการทำวิจัย

1.2 ในการจัดการเรียนรู้ ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสได้สอบถามเพิ่มเติม เพราะเนื้อหาของวรรณคดี เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง มีตัวละครและเนื้อเรื่องที่ซับซ้อน จึงควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนสามารถสอบถามหรือค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ

1.3 เมื่อจัดการเรียนการสอนเสร็จแล้ว ควรให้นักเรียนได้เสนอความคิดเห็นเป็นรายบุคคล ถึงผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการจัดการเรียนรู้ในครั้งนี้ เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนมุมมองที่แตกต่างในการวิเคราะห์ ข้อมูลของนักเรียน และฝึกความกล้าแสดงออกในการแสดงความคิดเห็นของตนเอง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาและวิจัยโดยใช้คำถามเทคนิคหมวก 6 ใบ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบอื่น

2.2 ควรมีการศึกษาหรือวิจัยในลักษณะเดียวกันในระดับชั้นอื่น และสาระอื่น ๆ โดยปรับปรุงเนื้อหาให้สอดคล้องกับนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2552*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- เจนจิรา ยลพล. (2565). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการอ่านเชิงวิเคราะห์ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบหมวกหกใบ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชลธิชา เกิดปากแพรก. (2564). *การพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาสังคมศึกษา เรื่อง การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการคิดแบบหมวก 6 ใบร่วมกับแผนผังความคิด*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.

- ชัยวัฒน์ แก้วพินางม. (2561). แนวทางในการผสมผสานดิจิทัลเทคโนโลยีเพื่อการสอนภาษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทิศนา แคมมณี. (2540). การคิดและการสอน:ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปราณี กองจินดา. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และทักษะการคิดเลขในใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบชิปปาโดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะการคิดเลขในใจกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- วิชัย รัตนศิริ. (2562). การพัฒนาความสามารถทางการเขียนวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรมโดยใช้ชุดคำถามตามเทคนิคหมวด 6 ใน สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วิภาวณีย์ สารทรัพย์. (2559). การศึกษาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับเทคนิควิธีการคิดแบบหมวด 6 ใบ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
- สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา. (2548). สรุปรายงานโครงการโรงเรียนวิถีพุทธ เล่มที่ 14/2548. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา.
- หทัย น้อยสมบัติ, สุพรรณิการ์ ชนะนิล และปฐมพงศ์ ชนะนิล. (2563). การพัฒนาสมรรถนะทางคณิตศาสตร์และการรู้เรื่องคณิตศาสตร์โดยใช้ รูปแบบ TPACK Model สำหรับนักศึกษาครู 4.0. (รายงานการวิจัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด.
- อรชา อุตทาสา และคณะ. (2561). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้เทคนิคหมวดความคิด 6 ใบ ของ Edward de Bono สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตากสินราชานุสรณ์. การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- Edward de Bono. (2000). *Six Thinking Hats*. 3rd ed. London: Penguin Books.

ผู้เขียนบทความ

นันทน์ ดิษดำ ครูผู้ช่วยโรงเรียนหนองก๊กพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์ อีเมล Nantanat.th@nongki.ac.th
ศิริรัตน์ สีหนาม ครูผู้ช่วยโรงเรียนหนองหอยปึงบำเหน็จวิทยา จังหวัดชัยภูมิ อีเมล

Sirirut113@gmail.com

Understanding the Concept of Political Partnerships: Forms, Benefits, and Challenges

SANYA KENAPHOOM

RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY

MAHA SARAKHAM PROVINCE

SIRIVADEE WIWITKHUNAKORN

RAJABHAT NAKHON RATCHASIMA UNIVERSITY

NAKHON RATCHASIMA PROVINCE

PRAVEJ MAHARUTSAKUL

FACULTY OF POLITICAL SCIENCE, PATHUM THANI UNIVERSITY

PATHUM THANI PROVINCE

Received: May 5, 2024

Revised: May 21, 2024

Accepted: May 21, 2024

Abstract

Political partnerships refer to a wide variety of cooperative agreements between political organizations to accomplish shared goals and tackle shared issues. The theoretical underpinnings, historical development, and practical significance of political partnerships are examined in this review article. Using a range of examples from both domestic and international settings, it demonstrates how political alliances improve policymaking, enable efficient governance, and foster stability. Thus, this article explores the Concept of Political Partnership. The study uses a thorough methodology involving content analysis, data collection, and source identification from scholarly publications and reliable databases. A systematic literature search using relevant keywords ensures the inclusion of recent and seminal works, with content analysis identifying recurrent themes and gaps. The results found that the core Concept of Political Partnership were (1) Forms of Political Partnership; Coalitions, Alliance, and Treaties and Agreements. (2) Purpose and Benefits of Political Partnerships; Increased Political Stability, Enhanced Policy Making, and Strengthened International Relations. (3) Challenges in Political Partnerships; Diverging Interests, Power Imbalances, and Accountability and Transparency. In conclusion, the fundamental idea of political partnerships

includes all of their forms—allies, coalitions, and treaties—as well as their goals and advantages, which include improved policymaking and political stability. These alliances do, however, also have to contend with problems like conflicting interests, unequal power, and problems with transparency and accountability.

Keywords: Political Partnership; Concept; Forms; Benefits; Challenges

Introduction

Since alliances and coalitions were necessary for survival and domination in ancient civilizations, the idea of political partnership has a long and varied history. Early examples of political cooperation based on mutual defense can be seen in the temporary alliances known as "Symmachia" which city-states like Sparta and Athens formed in antiquity to oppose common enemies (Kagan, 1995). Similar to this, the Roman Republic used treaties, or "federal," to form alliances with other states and tribes to increase its power and fortify its boundaries (Errington, 2006). These historical instances highlight the importance of political alliances in resolving security issues, encouraging collaboration, and boosting both military and political might.

Political alliances have become more intricate and expansive in recent times, especially since the emergence of nation-states and international organizations. Many political alliances, including the Concert of Europe, came into being in the 19th and 20th centuries to preserve the balance of power in post-Napoleonic Europe through collaboration and collective security (Schroeder, 1994). A major advancement in international political relationships was the creation of the United Nations in 1945, which offered a forum for discussion, dispute resolution, and collaboration on a range of topics, such as development, human rights, and peacekeeping (Weiss, 2013). The aforementioned historical advancements underscore the increasing acknowledgment of the significance of political alliances in tackling intricate worldwide issues and advancing global stability and prosperity.

To achieve stability and effective governance on a national and international level, political partnerships are essential. Political coalitions or alliances among political parties can provide the required majority on a domestic level to enable effective government, particularly in parliamentary systems where no single party holds a clear majority (Lijphart, 2012). These collaborations make it possible to pool resources and expertise, which results in more thorough and well-rounded policymaking. Political organizations that work together can strengthen governance structures,

improve representation, and cross-ideological divides. To pass laws, carry out policies, and preserve political stability in diverse societies, cooperation is necessary (Powell, 2000).

Political alliances are essential on the international scene for tackling issues like terrorism, economic instability, and climate change that cut across national boundaries. States can work together to establish and implement international norms and agreements through institutions like the United Nations, the European Union, and different regional alliances (Keohane & Nye, 1977). These collaborations foster communication, lower the likelihood of confrontations, and encourage group action—all vital in a world growing more interconnected by the day. Cooperation allows nations to share knowledge, experience, and resources, strengthening their ability to respond to emergencies and accomplish shared objectives. Thus, political alliances promote world peace, security, and development in addition to strengthening the capacities of individual states (Ruggie, 1992).

However, Understanding the dynamics of contemporary governance and international relations requires introducing the idea of political partnership. To address the intricacies and interdependencies of the modern political environments, both within and between states, political partnerships are essential. Scholars and practitioners can learn how cooperative arrangements improve political stability, the efficacy of policies, and international cooperation by investigating this idea. Comprehending political partnerships facilitates the recognition of optimal methodologies and possible obstacles in the establishment of coalitions, alliances, and treaty negotiations. Furthermore, it emphasizes how crucial cooperation is to accomplishing shared objectives, settling disputes, and addressing global issues like security threats, economic crises, and climate change. Thus, we can gain a better understanding of political partnerships' function in promoting inclusive, efficient, and sustainable governance by looking at their theoretical foundations and real-world applications (Keohane & Nye, 1977; Ostrom, 1990).

Although interest in the idea of political partnership has grown, there are still some research gaps that need to be filled. A notable deficiency is the inadequate investigation of how globalization and digital communication technologies are altering political alliances. Conventional political coalitions are well-researched, including coalitions and party mergers (Lijphart, 2012). Nevertheless, a thorough examination of how digital platforms and global interconnectedness affect these collaborations is lacking. In particular, little is known about the dynamics of international political cooperation and the influence of digital campaign tactics on the formation of political coalitions. This is especially important to comprehend how contemporary political organizations

handle intricately linked electorates and how digital diplomacy influences the development of political alliances (Chadwick & Stromer-Galley, 2016). The empirical evaluation of the results of political partnerships, particularly about public trust and governance, represents a significant research gap as well. The extant body of literature primarily concentrates on the establishment and tactical advantages of these collaborations, frequently disregarding their enduring consequences on the caliber of governance and public trust in political establishments. Few studies evaluate political partnerships' effects on government accountability, transparency, and efficiency using both quantitative and qualitative methods (Axelrod, 1970). Furthermore, there is still a dearth of information regarding how these alliances affect voters' opinions and level of faith in the political system. Developing strategies that support efficient and democratic governance requires an understanding of whether political partnerships strengthen or undermine public trust as well as an understanding of the circumstances in which they do so (Putnam, 1993). By filling in these gaps, political scientists and practitioners alike would gain invaluable insights into a more complex and all-encompassing understanding of political partnerships.

Objectives

This paper aims to explore the Concept of Political Partnership

Literature Review

Theoretical Perspectives on Political Partnerships

Various theoretical perspectives offer frameworks for understanding the dynamics and implications of political partnerships:

Realism: Realists contend that states' self-interest in maximizing their power and security is what motivates political alliances. Realists like Morgenthau (1948) believed that states functioned in anarchic environments where gaining power and surviving were the most important goals. From a realist standpoint, states form coalitions and alliances to further their geopolitical agendas or to improve their security, based on strategic calculations of national interest. Realist academics contend that political alliances are only instruments used to further the objectives of states, which are rational actors driven by the desire to preserve or grow their relative power over other states.

Liberalism: To promote collaboration and stability among political entities, liberalism places a strong emphasis on institutions, norms, and interdependence. Academics like Keohane (1984) contend that regimes and international organizations, among other institutions, are vital in

influencing state conduct and promoting collaboration. Political partnerships, according to liberal theorists, are motivated by shared norms, values, and principles that motivate states to cooperate for their mutual advantage in addition to power dynamics. Liberalism emphasizes how institutional arrangements that support accountability, openness, and amicable dispute resolution can foster collaboration and group action.

Constructivism: Constructivism is concerned with how ideas, norms, and identities shape political alliances and their results. Constructivist scholars like Wendt (1999) contend that socially constructed identities and beliefs play a significant role in shaping political partnerships, in addition to material factors like power or interests. Constructivism places a strong emphasis on how shared perceptions and understandings influence state cooperation and behavior. From a constructivist standpoint, normative frameworks, discourses, and social interactions that specify what constitutes proper or appropriate behavior in the global sphere have an impact on political partnerships.

These theoretical stances provide contrasting insights into the causes, processes, and results of political alliances. Constructivism emphasizes the significance of ideational factors in influencing state behavior, liberalism highlights the possibility for cooperation through institutional mechanisms, and realism emphasizes the role of power and self-interest. Scholars can gain a more sophisticated understanding of the emergence, evolution, and impact of political partnerships on a global scale by taking into account these diverse viewpoints.

Definition of Political Partnership

A political partnership is a cooperative agreement between different political entities, such as governments, political parties, organizations, or leaders, with the main objective of accomplishing shared political objectives or dealing with issues that are of common concern. These kinds of alliances are essential for generating the kinds of synergies that allow the parties involved to combine their resources, expertise, and power, resulting in more inclusive and productive political processes. These cooperative efforts are especially crucial in complex political environments where no one organization can solve the many problems with governance and policy implementation on its own (Smith & Jones, 2020).

Political alliances can take many different shapes, each with its traits and goals. For instance, in parliamentary systems, coalitions are usually formed when several political parties join forces to form a majority government. Stable governance depends on this cooperation, particularly when there is no clear majority held by any one party. Conversely, alliances are frequently used to describe agreements between political organizations to back one another during elections or on

particular issues, thereby utilizing complementary strengths for a tactical advantage. Treaties, which are intended to manage relations and cooperation on matters like trade, security, and environmental protection, represent a more formal and legally binding form of partnership between sovereign states or international organizations (Lijphart, 2012; Keohane & Nye, 1977).

The need to strengthen political stability, advance governance, and ease the implementation of policies often motivates the formation of political alliances. Political organizations can reduce conflict, improve legitimacy, and guarantee that different viewpoints are represented during the decision-making process by cooperating. Because these collaborations frequently entail compromise and negotiation that take into account a wider range of interests and expertise, they can result in more comprehensive and long-lasting policies. In addition, political partnerships can serve as a means of regulating power differentials and guaranteeing a voice to marginalized or weaker entities in political proceedings, consequently advancing fairness and inclusivity in governance (Ostrom, 1990; Powell, 2000).

Conceptual Framework

Figure 1 Conceptual Framework

Methodology

The study uses a thorough methodology that includes content analysis, data collection, and source identification. Numerous scholarly publications, books, and reliable internet databases with an emphasis on political science, governance, and international relations are among the data sources. Using keywords associated with coalitions, alliances, political partnerships, and digital

diplomacy, a methodical literature search ensures that both recent and seminal works are included in the data collection process. The article uses content analysis as its method of data analysis, which entails coding and classifying the gathered literature to find recurrent themes, patterns, and gaps.

Results

Forms of Political Partnership

Political partnerships can manifest in several forms, each serving distinct purposes and contributing uniquely to the political landscape:

Coalitions: Coalitions are usually found in parliamentary systems, where several political parties work together to form a majority in the legislature. In circumstances where no single party has a clear majority, this cooperation is crucial for forming a government and passing laws. To ensure group decision-making and governance, coalitions frequently entail negotiating policy agreements and allocating ministerial positions among the involved parties (Lijphart, 2012). These alliances play a critical role in preserving political stability and guaranteeing that a range of political viewpoints are represented in the legislative process.

Alliances: These are agreements to work together on particular issues or during elections between two or more political entities. Strategic alliances aim to achieve mutual benefits without combining the participating entities. To boost their chances of winning seats, political parties could, for instance, band together to support one another's candidates in particular electoral districts. Alliances can also be issue-based, in which case parties collaborate to support or oppose specific laws. These kinds of alliances are frequently adaptable and transient, to utilize each partner's advantages to achieve a shared objective (Axelrod, 1970).

Treaties and Agreements: formal collaborations between international organizations and sovereign states to address trade, security, and environmental issues. They frequently need to be ratified by the relevant governments and are legally binding. Treaties and agreements have the power to create structures for sustained coordination and cooperation on difficult problems spanning international boundaries. Trade agreements have the potential to promote economic integration and mutual prosperity, whereas security treaties may strengthen stability and collective defense. According to Keohane and Nye (1977), formal partnerships play a crucial role in upholding international order and promoting global cooperation.

Purpose and Benefits of Political Partnerships

Political partnerships aim to leverage the strengths of each partner to achieve common objectives that might be unattainable independently. These collaborations are essential for addressing complex political, economic, and social issues by combining resources, expertise, and influence. The primary purposes and benefits of political partnerships include:

Increased Political Stability: Political partnerships have the potential to lessen conflict and foster a more stable governance environment by uniting disparate groups. The risk of political instability and fragmentation can be reduced when various political entities collaborate to establish a more inclusive and representative governance framework. To preserve peace and stability in diverse societies, this inclusivity can aid in allowing for a range of interests and viewpoints. By ensuring that various parties are involved in the political process, these partnerships lessen the possibility of discord and promote a cooperative political environment (Powell, 2000). \

Enhanced Policy Making: Collaborations can combine resources, knowledge, and credibility to create and execute policies that are more thorough and efficient. Political organizations that work together can access a greater range of expertise and experiences, which leads to stronger and more well-informed policies. As partners can split the costs and rewards of policy initiatives, this resource pooling also enables more effective use of scarce resources. Furthermore, policies that are perceived as reflecting a consensus rather than the agenda of a single entity are more likely to be accepted and implemented when they have the legitimacy bestowed by a large coalition (Ostrom, 1990).

Strengthened International Relations: These agreements have the potential to strengthen diplomatic ties, promote world peace, and advance international collaboration on vital concerns like security and climate change. Countries can foster mutual trust and understanding by collaborating to address global issues, which can lead to more positive international relations. International political collaborations can give rise to cooperative frameworks that are more effective than unilateral measures in resolving transnational problems. These alliances play a critical role in encouraging a cooperative approach to global governance, guaranteeing that remedies are all-encompassing and advantageous to both parties thereby advancing sustained peace and stability (Ruggie, 1992).

Challenges in Political Partnerships

Despite their benefits, political partnerships face several challenges that can hinder their effectiveness and sustainability:

Diverging Interests: Conflicting priorities or aims can make it challenging for partners in a political partnership to come to an agreement or continue working together over time. Every partner in the partnership might be driven by different strategic interests, ideological divergences, or domestic political pressures to pursue their agenda. The smooth operation of the partnership may be jeopardized by these conflicting interests, which can cause arguments and confrontations. The difficulty is in reaching agreements that balance the divergent goals without compromising the partnership's main objectives (Putnam, 1988). Strong negotiating abilities and a willingness to have ongoing conversations to balance conflicting interests are necessary for the effective management of these differences.

Power Imbalances: The efficacy and fairness of a partnership can be undermined by dominance by the stronger party resulting from power or resource imbalances between partners. The interests and contributions of the weaker partners may be marginalized during the decision-making process when one partner has a disproportionate amount of power or resources. This disparity has the potential to stoke animosity and weaken the resolve of the less powerful partners, endangering the partnership. Maintaining a fair and functional partnership requires ensuring equitable participation and benefit sharing (Bachrach & Baratz, 1962). The effects of power disparities can be lessened by procedures like inclusive decision-making processes and power-sharing agreements.

Accountability and Transparency: To keep the partnership legitimate and trustworthy, all participants must behave responsibly and openly in all of their interactions. The foundation of the collaboration may be undermined by partners developing mistrust and suspicion as a result of a lack of accountability and transparency. To make sure that all parties follow the established norms and obligations, it is imperative to have transparent monitoring and reporting systems in place in addition to open lines of communication. Openness in the distribution of resources and decision-making procedures promotes trust as well as a climate of respect for one another and dependability (Brinkerhoff, 2002). Building strong governance frameworks with checks and balances can improve transparency and accountability, fortifying the relationship.

Figure 2 Concept of Political Partnership

Case Studies

Examining specific instances of political partnerships provides valuable insights into their dynamics and outcomes, showcasing both their potential and challenges:

European Union (EU): To achieve economic integration, political cooperation, and the promotion of peace and stability in the region, European nations have formed the European Union, which is a complex political partnership. The European Union, which was founded by several treaties, has developed into a supranational organization with its legislative assembly, the European Council, and the European Commission. By facilitating the free flow of capital, people, goods, and services between member states, this partnership greatly increases economic interdependence and growth. The EU must manage a variety of economic policies, competing political agendas, and cultural disparities among its members, among other difficulties. Problems such as Brexit bring to light the challenges of preserving unity and attending to the diverse interests of the member states (Schimmelfennig, 2003). The EU is a prime example of how political alliances can promote prosperity and regional integration, but it also shows how difficult it is to strike a balance between individual sovereignty and group governance.

The United Nations (UN): The United Nations is an international body that was established in 1945 to advance international cooperation on matters about human rights, security, and peace. The United Nations, which has 193 member states, is run by several specialized agencies, commissions, and councils, including the International Court of Justice, the General Assembly, and the Security Council. The composition and operation of the UN serve as an example of the complexities of multilateral political alliances, in which various states work together to tackle global issues. The organization exemplifies the advantages of coordinated international action through its efforts in development initiatives, humanitarian assistance, and peacekeeping. Nonetheless, the

United Nations faces noteworthy obstacles such as political impasse among influential member nations, limitations on resources, and concerns regarding responsibility and efficiency (Weiss, 2013). The UN's experience highlights the value of political alliances in promoting international cooperation while also drawing attention to the challenges of reaching an agreement and taking meaningful action in a very complicated international setting.

Discussion

Political partnerships come in a variety of shapes and sizes, with different goals, advantages, and difficulties. A coalition, an alliance, a treaty, or an agreement are examples of political partnerships. When no single party has a majority in a legislative body, coalitions frequently form; cooperation between several parties is necessary to establish a functional government (Lijphart, 2012). In contrast, alliances usually entail more formal and strategic cooperation between political entities to accomplish shared objectives. Legally binding agreements between nations or political parties that formalize their cooperation in particular domains, like trade or defense, are known as treaties and agreements. These kinds of political partnerships are essential tools for accomplishing political objectives that may be out of reach for separate actors operating independently.

Political partnerships have important primary goals and benefits. A primary benefit is heightened political stability. Political groups can establish more stable governments by forming coalitions or alliances, which lowers the probability of repeated elections or failed governments (Putnam, 1993). Better policymaking is yet another important advantage. Political alliances make it possible to combine resources, knowledge, and viewpoints, which produces more thorough and potent policy solutions. Furthermore, by encouraging collaboration and understanding between nations or political groups, these alliances can improve relations between nations and the wider world. All parties involved may benefit from this collaboration's potential to produce more unified and well-coordinated responses to global issues (Axelrod, 1970).

Political alliances do not, however, come without difficulties. Significant barriers can arise when partners have different interests. Conflicts and inefficiencies may arise when the interests and goals of the parties involved are not in line (Chadwick & Stromer-Galley, 2016). Another issue in partnerships is power disparities. One party may frequently have greater resources or influence than the others, which can result in unequal decision-making power and open the door to exploitation. The effectiveness and sustainability of the partnership may be compromised by this imbalance. Transparency and accountability concerns are also crucial. To preserve trust and cooperation in the

partnership, all parties must follow established norms and take responsibility for their actions (Lijphart, 2012).

It will take careful planning and management of political alliances to meet these challenges. It is crucial to have dispute-resolution procedures and decision-making procedures that guarantee fair participation. Some of the risks resulting from power disparities and conflicting interests can be reduced by establishing explicit policies and procedures as well as frameworks for accountability and transparency (Putnam, 1993). Furthermore, it's critical to encourage open communication and trust between partners. To align interests and forge a stronger partnership, regular communication and negotiation are beneficial. Political entities can optimize the advantages of their partnerships while mitigating any potential drawbacks by taking proactive measures to address these challenges.

Conclusion, political science research on the idea of political partnership is essential since it encompasses a range of goals, forms, and difficulties. Gaining knowledge of coalition, alliance, and treaty dynamics can help political entities work together more successfully. Even though improved policymaking, stronger international relations, and more political stability all have substantial advantages, there are conflicting interests, power disparities, and accountability issues that need to be properly handled. To solve these issues and fully utilize political partnerships, more investigation and useful tactics are required.

Conclusion

The results highlight how diverse political partnerships can be in terms of their goals, forms, and difficulties. Treaties, agreements, coalitions, and other forms of political cooperation are useful tools for accomplishing a range of goals related to international relations and governance. They promote stakeholder collaboration and facilitate processes for reaching consensus, which increases political stability. These collaborations also improve policymaking by facilitating the sharing of resources, knowledge, and viewpoints, which results in more thorough and well-informed policy choices. The efficacy and sustainability of political partnerships are, however, severely hampered by problems like conflicting interests, power disparities, and problems with accountability and transparency. To deal with these complexities, rigorous management and governance procedures are therefore required.

Recommendation

Policy Recommendations

1. Establish clear guidelines and frameworks for accountability and transparency within political partnerships to mitigate issues related to conflicting interests and ensure equitable participation among all parties.
2. Implement mechanisms for regular dialogue and negotiation among partners to address power imbalances and foster open communication, trust, and cooperation.
3. Develop comprehensive conflict resolution mechanisms to effectively manage disagreements and disputes that may arise within political partnerships, promoting smoother collaboration and decision-making processes.
4. Enhance capacity-building initiatives aimed at strengthening the skills and capabilities of political actors involved in partnerships, enabling them to navigate complex issues and challenges more effectively.
5. Promote the adoption of inclusive and participatory approaches in the formation and operation of political partnerships, ensuring the representation of diverse perspectives and interests to foster more robust and sustainable collaborations.

Further Research Recommendations

1. Conduct empirical studies to explore the impact of different forms of political partnerships (coalitions, alliances, treaties) on policymaking processes and outcomes in diverse political contexts.
3. Investigate the role of external actors, such as international organizations and non-state actors, in facilitating or hindering the effectiveness of political partnerships, particularly in the realm of global governance.
4. Explore innovative approaches to address challenges related to accountability and transparency within political partnerships, such as the use of technology and citizen engagement initiatives.

References

- Axelrod, R. (1970). *Conflict of Interest: A Theory of Divergent Goals with Applications to Politics*. Markham Pub. Co.
- Bachrach, P., & Baratz, M. S. (1962). *Two faces of power*. *American Political Science Review*, 56(4), 947-952.

- Brinkerhoff, J. M. (2002). *Government-nonprofit partnership: A defining framework*. Public Administration and Development: The International Journal of Management Research and Practice, 22(1), 19-30.
- Chadwick, A., & Stromer-Galley, J. (2016). *Digital media, power, and democracy in parties and election campaigns: Party decline or party renewal*. The International Journal of Press/Politics, 21(3), 283-293.
- Errington, R. M. (2006). *A history of the Hellenistic world: 323-30 BC*. Blackwell Publishing.
- Kagan, D. (1995). *On the origins of war and the preservation of peace*. Doubleday.
- Keohane, R. O. (1984). *After hegemony: Cooperation and discord in the world political economy*. Princeton University Press.
- Keohane, R. O., & Nye, J. S. (1977). *Power and interdependence: World politics in transition*. Little, Brown.
- Lijphart, A. (2012). *Patterns of democracy: Government forms and performance in thirty-six countries*. Yale University Press.
- Morgenthau, H. J. (1948). *Politics among nations: The struggle for power and peace*. Knopf.
- Ostrom, E. (1990). *Governing the commons: The evolution of institutions for collective action*. Cambridge University Press.
- Powell, G. B. (2000). *Elections as instruments of democracy: Majoritarian and proportional visions*. Yale University Press.
- Putnam, R. D. (1988). *Diplomacy and domestic politics: The logic of two-level games*. International Organization, 42(3), 427-460.
- Putnam, R. D. (1993). *Making Democracy Work: Civic Traditions in Modern Italy*. Princeton University Press.
- Ruggie, J. G. (1992). *Multilateralism: The anatomy of an institution*. International Organization, 46(3), 561-598.
- Schimmelfennig, F. (2003). *The EU, NATO and the integration of Europe: Rules and rhetoric*. Cambridge University Press.
- Schroeder, P. W. (1994). *The transformation of European politics: 1763-1848*. Oxford University Press.
- Smith, J., & Jones, A. (2020). *Political partnerships: Theory and practice in global governance*. Oxford University Press.
- Weiss, T. G. (2013). *Global governance: Why? What? Whither?*. Polity.
- Wendt, A. (1999). *Social theory of international politics*. Cambridge University Press.

Author of the article

Sanya Kenaphoom Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand E-mail:
zumsa_17@hotmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9833-4759>

Sirivadee Wiwithkhunakorn Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Thailand
E-mail: sirivadee.w@nrru.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0842-7709>

Pravej Maharutsakul Faculty of Political Science, Pathum Thani University, Thailand E-mail:
pravej@ptu.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0006-1853-2226>

แนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

GUIDELINES FOR THE DEVELOPMENT OF CORE COMPETENCY OF SURVEYOR BANGKOK LAND OFFICE AND BRANCHES

วรพงศ์ บุตรสี, กรุณา เชิดจิระพงษ์

WORAPONG BUDSRI, KARUNA CHERDJIRAPONG

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

FACULTY OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES, NAKHON RATCHASIMA RAJABHAT UNIVERSITY

จังหวัดนครราชสีมา

NAKHON RATCHASIMA PROVINCE

Received: May 13, 2024

Revised: May 20, 2024

Accepted: May 20, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาาระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา และศึกษาแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขากลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา จำนวน 65 คน ใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 7 คน เลือกแบบเจาะจง

ผลการศึกษา พบว่า 1) ระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม ด้านงานเป็นทีม ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ ด้านการบริการที่ดี และด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ ตามลำดับ 2) แนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ นายช่างรังวัดควรมีการจัดลำดับความสำคัญของงาน พัฒนาเทคโนโลยีช่วยทำงาน ด้านการบริการที่ดี นายช่างรังวัดควรพัฒนาจิตสำนึกการให้บริการและประสานงานที่ดีทั้งภายนอกและภายใน และมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องบริการอยู่ตลอด ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ นายช่างรังวัดควรรับองค์ความรู้ใหม่ๆ หรือถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ และศึกษาระเบียบกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องให้ถูกต้อง แม่นยำ ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม ผู้บังคับบัญชาควรให้คำแนะนำ เรื่องความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม ยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียง นายช่างรังวัดควรพิจารณาข้อมูลที่ถูกต้องตามกฎหมาย และ

ถูกต้องชอบธรรม และด้านทำงานเป็นทีม นายช่างรังวัดควรประชุมให้ทุกคนเห็นเป้าหมายของงานร่วมกัน มีการพูดคุยแบ่งปันประสบการณ์ นำเสนอปัญหา และร่วมกันหาแนวทางแก้ไขปัญหา

คำสำคัญ: สมรรถนะหลัก นายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

ABSTRACT

The objectives of this research were to study the level of core competency of surveyor Bangkok Land Office and Branches and to study the guidelines for the development of core competency of surveyor Bangkok Land Office and Branches. the research sample consisted of surveyors Bangkok Land Office and Branches, 65 people, researched using questionnaires and structured interviews. 7 interviewees were selected through purposive selection.

The results of the study 1) the level of core competency of surveyor Bangkok Land Office and Branches Overall and each aspect is at a high level, the average values are ordered from highest to lowest as follows. Integrity, teamwork, achievement motivation, service mind and expertise, respectively. 2) the guidelines for the development of core competency of surveyor Bangkok Land Office and Branches. Achievement motivation, the surveyor should have priorities in his work, technology to help with their work. Service mind, the surveyor should have development consciousness in service mind and coordination, both external and internal, and organize a constant exchange of knowledge about services. Expertise, the surveyor should have new knowledge or transfer knowledge, experience and study relevant legal regulations to be correct and precise. Integrity, the supervisor should give advice, about integrity, ethics Adhere to the principles of sufficiency economy, the surveyor should consider information that is legal and righteous. and Teamwork, the surveyor should have a meeting where everyone can see the goals of the work together, discussion and sharing of experiences with each other, problems are presented and work together to find solutions to problems.

Keywords: core competency, surveyor, Bangkok Land Office and Branches

บทนำ

สภาพสังคมในปัจจุบันของประเทศไทยได้พัฒนาเจริญรุ่งเรืองไปสู่ความทันสมัยอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านวิชาการ เทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านเศรษฐกิจและสังคม ทำให้มีผลต่อบทบาทหน้าที่ และความเป็นอยู่ของคนไทยในสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ซึ่งทำให้การดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคลต้องเผชิญกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และปัญหาอยู่ตลอดเวลา ทำให้คนเรานั้นจำเป็นต้องมีการปรับตัวและพัฒนาสมรรถนะเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตได้ในสังคมปัจจุบัน การพัฒนาสมรรถนะของบุคคลอยู่ในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เพราะ

การที่องค์กรจะกระทำภารกิจหลักให้บรรลุวัตถุประสงค์และมีประสิทธิภาพนั้น องค์กรจำเป็นจะต้องมีบุคลากรที่มีคุณภาพ มีความเหมาะสมกับงาน ดังนั้นการบริหารทรัพยากรมนุษย์ จึงจัดเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในการบริหารงาน เพราะบุคลากรเป็นผู้จัดหาและใช้ทรัพยากรบริหารอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นเงิน วัสดุอุปกรณ์และการจัดการ ซึ่งถ้าองค์กรเริ่มต้นด้วยการมีบุคลากรที่ดี มีความสามารถ ปัจจัยด้านอื่นๆ ก็จะดีตามมา (วิชุดา สร้อยสุด, เมธีอินทร์บัว, จีรภา มิ่งเชื้อ, ยุติ เคน้าอ่าง และ โชติ บดีรัฐ, 2564, น. 340)

นายช่างรังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา จำนวน 17 สาขา เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดกรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1008/ว 27 ลงวันที่ 29 กันยายน 2552, ที่ นร 1008/ว 7 ลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2553 และด่วนที่สุด ที่ นร 1008/ว 34 ลงวันที่ 28 กันยายน 2553 กำหนดให้ข้าราชการกรมที่ดินทุกตำแหน่ง ต้องมีสมรรถนะหลักในการปฏิบัติงาน ทำให้ข้าราชการตำแหน่งนายช่างรังวัดกรมที่ดินต้องได้รับการพัฒนาสมรรถนะตามที่ ก.พ. กำหนด และสมรรถนะที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนา คือสมรรถนะหลัก ซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน คือ 1. ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ 2. ด้านการบริการที่ดี 3. ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ 4. ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม และ 5. ด้านทำงานเป็นทีม (กองการเจ้าหน้าที่ กรมที่ดิน, 2553) เพื่อให้ข้าราชการตำแหน่งนายช่างรังวัดสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในสภาพสังคมปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านวิชาการเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านเศรษฐกิจและสังคมไปอย่างรวดเร็ว ตามอำนาจหน้าที่ของนายช่างรังวัด ที่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการสำรวจ รังวัด เพื่อทำแผนที่ในการออกเอกสารสิทธิ์ การสอบเขต การแบ่งแยก การรวมโฉนด การพิสูจน์สอบสวนการทำประโยชน์ในที่ดินการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง และการรังวัดทำแผนที่ประเภทอื่น ๆ เป็นต้น ประกอบกับพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. 2558 ตามคู่มือประชาชน กำหนดให้ช่างรังวัดต้องออกไปปฏิบัติงานรังวัด คำนวณแผนที่เนื้อที่ จัดทำต้นร่างแผนที่ จัดทำรายการรังวัด ต่อเครื่องหมายที่ดิน เขียนใบสำคัญ รายงานผลการรังวัด และส่งหนังสือแจ้งเจ้าของที่ดิน ช่างเคียงหรือส่งหนังสือสอบถามเจ้าของที่ดินช่างเคียงซึ่งมีระยะเวลาในการให้บริการเพียง 30 วัน ต่อ 1 เรื่องรังวัดให้แล้วเสร็จ และเมื่อนำมาพิจารณาเปรียบเทียบกับแบบรายงานผลการปฏิบัติงาน ของฝ่ายรังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา (ร.ว.19) ปีงบประมาณ 2564 เป็นต้นมา ปรากฏว่ายังมีข้าราชการตำแหน่งนายช่างรังวัดบางส่วน ซึ่งยังมีงานรังวัดค้างในมือช่าง ที่ไม่สามารถปฏิบัติงานให้แล้วเสร็จได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด ตามพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. 2558 (สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร, 2564, น. 1)

จากการพัฒนาสมรรถนะตามที่ ก.พ. กำหนด ยังสามารถพัฒนาสมรรถนะด้านต่างๆ ได้อีกหลายด้าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอัศวิน แสงทองคำ (2561) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะในการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานที่ดิน จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัย พบว่า บุคลากรสำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย มีสมรรถนะในการทำงานด้านความขยันหมั่นเพียรอยู่ในระดับสูง มีสมรรถนะในการทำงานด้านความรับผิดชอบ และเอาใจใส่ในงาน โดยรวมอยู่ในระดับสูง มีสมรรถนะในการทำงานด้านความซื่อสัตย์ และภักดีต่อองค์กร โดยรวมแล้วอยู่ในระดับสูง แต่หากจำแนกรายข้อแล้ว พบว่า บุคลากรบางรายยังมีความรู้สึกเป็นเรื่องธรรมดาที่ทรัพย์สินขององค์กรเสียหายอยู่ในระดับปานกลาง (มีความรู้สึกเฉย ๆ) สอดคล้องกับไชยดี ยะยิทธิ (2562) ได้ศึกษาการศึกษา

ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะหลักในการปฏิบัติงานกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการศึกษาพบว่าบุคลากรมีระดับสมรรถนะหลักในการปฏิบัติงานโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และระดับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานโดยรวมอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้พบว่าสมรรถนะหลักในการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้โดยรวมในระดับค่อนข้างสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงาน ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม และด้านการทำงานเป็นทีมมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกในระดับปานกลาง ส่วนด้านบริการที่ดี มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ ตามลำดับ สอดคล้องกับเพชรดาว เพชรสันหัต (2563) ได้ศึกษาสมรรถนะหลักที่พึงประสงค์ของข้าราชการพลเรือนในจังหวัดชายแดนภาคใต้: กรณีศึกษาจังหวัดยะลา ผลการวิจัยพบว่า 1) สมรรถนะหลักที่พึงประสงค์ของข้าราชการพลเรือนในจังหวัดชายแดนใต้ กรณีศึกษาจังหวัดยะลา ประกอบไปด้วย การมุ่งผลสัมฤทธิ์ การบริการที่ดี การส่งเสริมความเชี่ยวชาญในอาชีพ จริยธรรม การร่วมแรงร่วมใจ และความเข้าใจข้อแตกต่างทางวัฒนธรรม 2) แนวทางในการพัฒนาสมรรถนะหลักที่พึงประสงค์ของข้าราชการพลเรือนในจังหวัดชายแดนใต้ โดยการฝึกอบรมให้ความรู้และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ของพื้นที่ แนวทางการอยู่ร่วมกันของคนต่างศาสนา และการจัดอบรมในการปฏิบัติงานโดยจับกลุ่มข้าราชการที่มีความเชี่ยวชาญในพื้นที่เพื่งเรียนรู้ถ่ายทอดความเชี่ยวชาญ และเป็นที่ปรึกษา ให้แก่กันและกันได้ รวมทั้งวิเคราะห์ และรวบรวมปัญหา รวมถึง ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น จากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงานมาจัดทำเป็นกรณีศึกษา เพื่อเรียนรู้ร่วมกัน และแนวทางแก้ไขป้องกันความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อไม่ให้เกิดขึ้นอีก หรือเกิดขึ้นน้อยที่สุด สอดคล้องกับภาสกร อินทรารุณ (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาขีดสมรรถนะการปฏิบัติงานของบุคลากรฝ่ายรังวัดสำนักงานที่ดินจังหวัดระยอง ผลการวิจัย 1. ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาขีดสมรรถนะของบุคลากรฝ่ายรังวัด สำนักงานที่ดินจังหวัดระยอง พบว่า สมรรถนะการทำงานของนายช่างรังวัดมีความรู้และทักษะในการทำงานค่อนข้างดี เนื่องจากในขั้นตอนการคัดเลือกเข้าทำงานจะคัดเลือกโดยการทดสอบความรู้และให้แสดงความสามารถแต่เมื่อได้บรรจุเข้าทำงานแล้ว และมีระยะเวลาในการปฏิบัติงานมากขึ้น อุปนิสัยส่วนตัวบางอย่างที่เปลี่ยนไปของนายช่างรังวัดส่งผลให้แสดงพฤติกรรมการทำงานด้วยประสิทธิภาพลง ขาดความมุ่งมั่นในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ ความรู้ที่มีอยู่เดิมล้าสมัยไม่เท่าทัน กับการเปลี่ยนแปลง 2. แนวทางในการพัฒนาบุคลากรให้มีขีดสมรรถนะเหมาะสมกับตำแหน่งงานและภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ของบุคลากรฝ่ายรังวัดสำนักงานที่ดินจังหวัดระยอง พบว่า ควรให้บุคลากรมีโอกาสเสนอแนะแนวทางปรับปรุงการทำงาน จัดทำคู่มือการปฏิบัติงานของแต่ละประเภทงาน ส่งเสริมให้นายช่างรังวัดได้รับการพัฒนาขีดสมรรถนะด้านทักษะ และความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพ ให้มีการจัดทำโครงการพัฒนาตามที่ตนเองต้องการจะส่งผลให้ นายช่างรังวัดมีพฤติกรรมการทำงานที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับธีรพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ระดับสมรรถนะโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรม และระดับน้อยที่สุด คือ ด้านการพัฒนางานองค์กร แนวทางการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิต พบว่า ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ ควรมีการพัฒนาผลงานให้สูงกว่ามาตรฐาน ด้านการบริการ ควรมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพ ควรมีการส่งเสริมความโปร่งใสในการทำงานอย่างเป็นระบบและสามารถตรวจสอบได้ ด้านการทำงานเป็นทีม ควรมีการมุ่งเน้น

การมีส่วนร่วมในการทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน ด้านการพัฒนาองค์กร ควรมีการกำหนดแนวทางการยกระดับมาตรฐาน และด้านการคิดวิเคราะห์ควรมีการวางแผนการจัดการอย่างเป็นระบบ

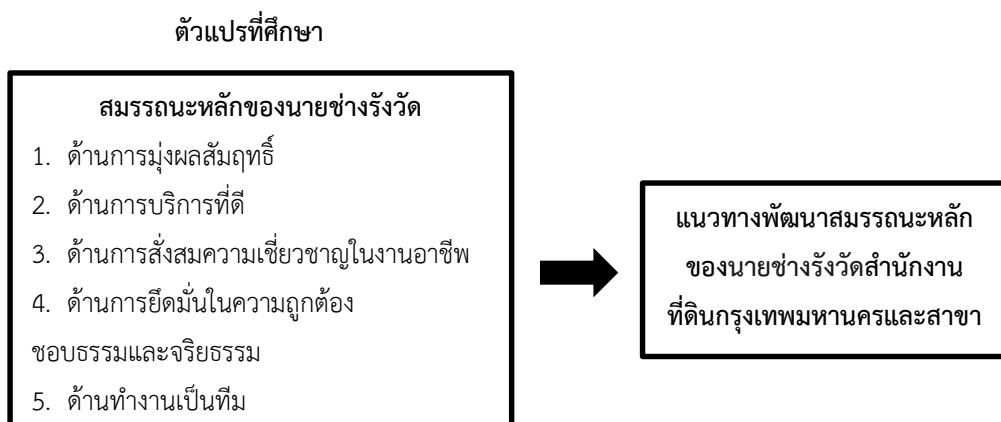
จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องดำเนินการศึกษาระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา ซึ่งจะนำไปสู่การศึกษาแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา และเพื่อที่สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา ต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา
2. เพื่อศึกษาแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง พบว่า คู่มือการประเมินสมรรถนะหลักของข้าราชการกรมที่ดิน (กองการเจ้าหน้าที่ กรมที่ดิน, 2553) ได้กำหนดให้ข้าราชการกรมที่ดิน ต้องมีสมรรถนะหลักทั้งหมด 5 ด้าน ตามที่ ก.พ. กำหนด ได้แก่ 1. การมุ่งผลสัมฤทธิ์ 2. การบริการที่ดี 3. การส่งมอบความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ 4. การยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม และ 5. การทำงานเป็นทีม และผู้วิจัยได้นำมากำหนดเป็นตัวแปรที่จะศึกษา ซึ่งกำหนดจากสมรรถนะหลักของข้าราชการกรมที่ดิน (กองการเจ้าหน้าที่ กรมที่ดิน, 2553) ซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน คือ 1. ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ 2. ด้านการบริการที่ดี 3. ด้านการส่งมอบความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ 4. ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม และ 5. ด้านการทำงานเป็นทีม สามารถเขียนเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ตามภาพที่ 1 ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษครั้งนี้ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัย โดยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา 17 สำนักงาน จำนวน 77 คน ข้อมูล ณ วันที่ 31 มกราคม 2566 (สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร, 2566)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา 17 สำนักงาน จำนวน 65 คน โดยการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ใช้สูตรการคำนวณกลุ่มตัวอย่างของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) (สิน พันธุ์พินิจ, 2555, น. 33) กำหนดความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ในการศึกษาค้นคว้ากำหนดเท่ากับร้อยละ 5 การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified sampling) โดยใช้สำนักงานที่ดินเป็นชั้นภูมิ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ ได้แก่ ระดับการศึกษา และอายุการปฏิบัติงาน

ส่วนที่ 2 สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา 5 ด้าน คือ 1. ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ 2. ด้านการบริการที่ดี 3. ด้านการสั่งสมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ 4. ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม และ 5. ด้านทำงานเป็นทีม ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง ความคิดเห็นระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง ความคิดเห็นระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง ความคิดเห็นระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ความคิดเห็นระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง ความคิดเห็นระดับน้อยที่สุด

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 ผู้วิจัยได้ นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์ ได้ค่า IOC 1.00 คะแนน ทุกข้อ

3.2 นำแบบสอบถามไปทดสอบใช้กับนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรีและสาขา ซึ่งมีบริบทพื้นที่ใกล้เคียง จำนวน 30 ชุด ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.977

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

4.1 ดำเนินการขอหนังสือขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

4.2 ดำเนินการส่งหนังสือถึงสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา เพื่อขออนุญาตและชี้แจงรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.3 ดำเนินการส่งหนังสือพร้อมทั้งแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง และติดตามเก็บแบบสอบถามคืนจากกลุ่มตัวอย่าง พร้อมตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม หากพบว่าแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ จะดำเนินการขอความร่วมมือผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อมูลเพิ่มเติมอีกครั้ง

4.4 ดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกชุดอีกครั้ง และนำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์แล้วมาวิเคราะห์ข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาจัดกระทำกับข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ดังนี้

5.1 นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความเรียบร้อย ความถูกต้องสมบูรณ์ในการตอบแบบสอบถาม แล้วคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์และถูกต้องมาลงรหัสไว้

5.2 การจัดกระทำกับข้อมูลจากแบบสอบถาม ใช้สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ดังนี้

5.2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) ด้วยการคำนวณหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)

5.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา ทั้ง 5 ด้าน โดยวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกณฑ์พิจารณาเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา แปลความหมายของค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบกับเกณฑ์โดยใช้มาตราส่วนของ บุญชม ศรีสะอาด (2560 น. 121) ซึ่งแบ่งค่าเฉลี่ยออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง	มีสมรรถนะหลักระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง	มีสมรรถนะหลักระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง	มีสมรรถนะหลักระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง	มีสมรรถนะหลักระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง	มีสมรรถนะหลักระดับน้อยที่สุด

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structure Interview) สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 7 คน จากผู้เชี่ยวชาญในหน่วยงาน อายุการปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า 10 ปี ซึ่งเป็นระดับผู้บริหารงาน ได้แก่

1.1 เจ้าหน้าที่งานที่ดินกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหน่วยงานสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา ทำหน้าที่บริหารงานและกำหนดนโยบายในการทำงานของสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา

1.2 เจ้าหน้าที่งานที่ดินกรุงเทพมหานครสาขาห้วยขวาง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหน่วยงานสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครสาขาห้วยขวาง ทำหน้าที่บริหารงานและกำหนดนโยบายในการทำงานของสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครสาขาห้วยขวาง ซึ่งสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครสาขาห้วยขวางได้รับรางวัลศูนย์ราชการสะดวก ประจำปี 2565 ระดับพื้นฐาน

1.3 เจ้าหน้าที่งานที่ดินกรุงเทพมหานครสาขาบางกอกน้อย ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหน่วยงานสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครสาขาบางกอกน้อย ทำหน้าที่บริหารงานและกำหนดนโยบายในการทำงานของสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครสาขาบางกอกน้อย ซึ่งสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครสาขาบางกอกน้อย ได้รับรางวัลศูนย์ราชการสะดวก ประจำปี 2564 ระดับพื้นฐาน

1.4 หัวหน้ากลุ่มงานวิชาการที่ดินสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร เป็นผู้บริหารด้านงานกฎหมาย สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา เป็นหัวหน้ากลุ่มงานวิชาการ รับเรื่องร้องเรียน ร้องทุกข์ จากผู้รับบริการ ซึ่งเป็นผู้มีความรู้เรื่องระเบียบ กฎหมาย ข้อบังคับต่างๆ ในการบริหารงานตลอดจนการปฏิบัติงานของสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา ทำให้มีความรู้ที่จะสามารถพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขาได้

1.5 หัวหน้าฝ่ายรังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นผู้บังคับของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขาทั้งหมด

1.6 หัวหน้าฝ่ายรังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครสาขาห้วยขวาง เป็นผู้บริหารงานในฝ่ายรังวัด สังกัดสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครสาขาห้วยขวาง เป็นผู้บังคับบัญชาของนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครสาขาห้วยขวาง ซึ่งสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครสาขาห้วยขวางได้รับรางวัลศูนย์ราชการสะดวก ประจำปี 2565 ระดับพื้นฐาน

1.7 หัวหน้าฝ่ายรังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครสาขาบางกอกน้อย เป็นผู้บริหารงานในฝ่าย รังวัดสังกัดสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครสาขาบางกอกน้อย เป็นผู้บังคับบัญชาของนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครสาขาบางกอกน้อย ซึ่งสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครสาขาบางกอกน้อยได้รับรางวัลศูนย์ราชการ สะดวกประจำปี 2564 ระดับพื้นฐาน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์เพื่อใช้ประกอบการสัมภาษณ์ แนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา โดยนำข้อมูลจากขั้นตอน ที่ 1 เกี่ยวกับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดในแต่ละ ด้าน ด้านละ 1 ข้อ ประกอบด้วย 1. ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ 2. ด้านการบริการที่ดี 3. ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ 4. ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม และ 5. ด้านทำงานเป็นทีม ใช้แบบสัมภาษณ์ไป สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ดำเนินการขอหนังสือขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินการสัมภาษณ์เก็บรวบรวมข้อมูล

3.2 ดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ โดยในการสัมภาษณ์ข้อมูลทุกครั้งผู้วิจัยขออนุญาตผู้ให้ข้อมูล บันทึกเสียงการสัมภาษณ์ โดยชี้แจงว่าข้อมูลจะถูกนำไปใช้ในการทำภาคนิพนธ์ และศึกษาหาแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา หลังการสัมภาษณ์ในแต่ละครั้งผู้วิจัยทำการถอดเทปหลังการสัมภาษณ์ในแต่ละครั้งผู้วิจัยทำการถอดเทปบันทึกการสัมภาษณ์คำต่อคำ จากนั้นผู้วิจัยได้อ่านทำความเข้าใจและตรวจสอบดูความสมบูรณ์ของข้อมูลว่าได้เนื้อความครบถ้วน หรือขาดสาระในส่วนใดเพื่อกลับไปสัมภาษณ์ครั้งต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงคุณภาพ ภายหลังการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ เมื่อถอดเทปตามคำสัมภาษณ์โดยปราศจากการตีความ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดิบทั้งคำสัมภาษณ์และบันทึกข้อมูลทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) และสรุปข้อมูลเชิงพรรณนาเป็นความเรียง

ผลการวิจัย

การศึกษาแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัย ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 ระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

ตอนที่ 2 แนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

ตอนที่ 1 ระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

ผลการศึกษาระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ ด้านการบริการที่ดี ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม และด้านทำงานเป็นทีม ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ซึ่งผลการวิจัยได้วิเคราะห์ภาพรวมและรายด้าน ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา โดยภาพรวมและรายด้าน

สมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงาน ที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย	ลำดับที่
1. ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์	4.36	0.45	มาก	3
2. ด้านการบริการที่ดี	4.35	0.46	มาก	4
3. ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงาน อาชีพ	4.29	0.54	มาก	5
4. ด้านการยึดมั่นในความถูกต้อง ชอบธรรมและจริยธรรม	4.48	0.48	มาก	1
5. ด้านทำงานเป็นทีม	4.45	0.46	มาก	2
รวม	4.39	0.44	มาก	

จากตารางที่ 1 พบว่า ระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา โดยภาพรวม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.39, S.D. = 0.44) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.48, S.D. = 0.48) รองลงมา คือ ด้านทำงานเป็นทีม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.45, S.D. = 0.46) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.29, S.D. = 0.54) ตามลำดับ

ผลการศึกษาระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา ประกอบด้วย 5 ด้าน มีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 5 ท่านสามารถหลีกเลี่ยงไม่ให้คำแนะนำใด ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการ อันเป็นการหลบเลี่ยงกฎหมาย ตามลำดับ

2. ด้านทำงานเป็นทีม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 5 ท่านสามารถให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานของทีม เช่น รายงานผลหรือรายงานความคืบหน้า หรือ ปัญหา หรือข้อขัดข้องในการดำเนินงานของตน ให้ทีมรับทราบอย่างเหมาะสม ตามลำดับ

3. ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 3 ท่านสามารถจัดลำดับงานอย่างเหมาะสมตามลำดับการติดต่อใช้บริการ หรือความสำคัญ หรือความเร่งด่วน ของงาน ตามลำดับ

4. ด้านการบริการที่ดี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 9 ท่านสามารถประสานงานภายใน และภายนอกหน่วยงานเพื่อให้ผู้รับบริการได้รับบริการที่ต่อเนื่อง รวดเร็ว ถูกต้อง ตามลำดับ

5. ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 7 ท่านสามารถอธิบายขั้นตอนในการทำงาน รวมทั้งกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง ได้อย่างชัดเจน ตามลำดับ

ตอนที่ 2 แนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พบว่า แนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา มีดังนี้

1. ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ นายช่างรังวัดควรมีการจัดลำดับความสำคัญของงาน พัฒนาเทคโนโลยีช่วยทำงาน
2. ด้านการบริการที่ดี นายช่างรังวัดควรพัฒนาจิตสำนึกการให้บริการและประสานงานที่ดี ทั้งภายนอกและภายใน และมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องบริการอยู่ตลอด
3. ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ นายช่างรังวัดควรรับองค์ความรู้ใหม่ ๆ หรือถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ และศึกษาระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้ถูกต้อง แม่นยำ
4. ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม ผู้บังคับบัญชาควรให้คำแนะนำ เรื่องความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม ยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียง นายช่างรังวัดควรพิจารณาข้อมูลที่ถูกต้องตามกฎหมาย และถูกต้องชอบธรรม
5. ด้านทำงานเป็นทีม นายช่างรังวัดควรประชุมให้ทุกคนเห็นเป้าหมายของงานร่วมกัน มีการพูดคุย แบ่งปันประสบการณ์ นำเสนอปัญหา และร่วมกันหาแนวทางแก้ไขปัญห

อภิปรายผล

จากการศึกษาแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขานำผลการวิจัยมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนี้

1. ระดับสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา
 - 1.1 ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 5 ท่านสามารถหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดคำแนะนำใด ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการอันเป็นการหลบเลี่ยงกฎหมาย อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก การปฏิบัติงานของนายช่างรังวัด จะต้องมีการพบปะให้บริการกับประชาชนหรือผู้รับบริการอยู่ตลอด ทั้งปฏิบัติงานในข้อพิพาทระหว่างผู้รับบริการด้วยกัน หรือข้อพิพาทของผู้รับบริการกับหน่วยงานของรัฐ ตลอดจนความเร่งรีบของประชาชนที่อยากให้งานที่ดำเนินการอยู่แล้วเสร็จ ทำให้นายช่างรังวัดจำเป็นต้องปฏิบัติงานได้อย่างมีแบบแผน มีเหตุผล มีความขยันพากเพียรและมีการพูดคุยสื่อสารที่เหมาะสม ประนีประนอม และมีการจัดการงานที่ดี รักษาความลับของผู้มีส่วนได้เสียต่าง ๆ เพื่อให้งานที่ได้รับ

มอบหมายสำเร็จได้ด้วยดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชยดี ยะยือริ (2562) ได้ศึกษาการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะหลักในการปฏิบัติงานกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า ระดับสมรรถนะหลักของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชน ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ระดับสมรรถนะหลัก ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ ได้แก่ ท่านมุ่งเน้นในการยืนหยัดในสิ่งที่ถูกต้อง ปฏิบัติราชการด้วยความโปร่งใสและเป็นธรรม ท่านมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและต่อหน่วยงานของท่าน ท่านยึดมั่นในหลักการและจรรยาบรรณของวิชาชีพ โดยมุ่งให้การกิจในหน้าที่สัมฤทธิ์ผล และท่านมุ่งเน้นในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความถูกต้องตามหลักกฎหมายและระเบียบ ตามลำดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชีรพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะการทำงานของบุคลากร ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ท่าน ปฏิบัติหน้าที่ ด้วยความรับผิดชอบ โปร่งใสและเป็นธรรม รองลงมา คือ ท่านปฏิบัติตาม กฎระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด

1.2 ด้านทำงานเป็นทีม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 5 ท่านสามารถให้ข้อมูลที่เพียงพอต่อการทำงานของทีม เช่น รายงานผลหรือรายงานความคืบหน้า หรือปัญหา หรือข้อขัดข้องในการดำเนินงานของตน ให้ทีมรับทราบอย่างเหมาะสม อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก นายช่างรังวัดจะต้องปฏิบัติงานตามจำนวนเรื่องรังวัดที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ซึ่งมีการกำหนดและงานที่ชัดเจนตามตำแหน่งสายงานและการบังคับบัญชา ทำให้นายช่างรังวัดทุกคนต้องปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้อยู่แล้ว ทำให้มีความรับผิดชอบงานที่อยู่ในหน้าที่ของตน ไม่บ่าเบี่ยง หรือผลักภาระไปให้คนอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชยดี ยะยือริ (2562) ได้ศึกษาการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะหลักในการปฏิบัติงาน กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า ระดับสมรรถนะหลักของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชน ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้านการทำงานเป็นทีม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ระดับสมรรถนะหลักด้านการทำงานเป็นทีม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ ได้แก่ ท่านมีความตั้งใจและพร้อมที่จะทำงานเป็นทีม ท่านมุ่งมั่นที่จะสร้างสัมพันธภาพในทีมให้มีความเหนียวแน่นขึ้น เพื่อให้เกิดการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ท่านให้การสนับสนุนและช่วยเหลืองานของสมาชิกในทีมเพื่อรักษาระดับสัมพันธภาพในทีม และท่านและสมาชิกในทีมมีสัมพันธภาพที่ดีในการทำงานร่วมกัน ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชีรพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะการทำงานของบุคลากร ด้านทำงานเป็นทีมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการสนับสนุนช่วยเหลือผู้ร่วมงานอยู่เสมอ

1.3 ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 3 ท่านสามารถจัดลำดับงานอย่างเหมาะสมตามลำดับการติดต่อใช้บริการ หรือความสำคัญ หรือความ

เร่งด่วนของงาน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการปฏิบัติของนายช่างรังวัดเป็นงานที่ต้องใช้วิชาชีพในการดำเนินงานเกี่ยวกับที่ดินหรือสิ่งทรมิทรัพย์ที่มีมูลค่า ตลอดจนมีกฎระเบียบที่ต้องปฏิบัติตามในการทำงานอย่างเคร่งครัด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัครวิน แสงทองคำ (2561) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะในการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานที่ดิน จังหวัดเชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสมรรถนะการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย และศึกษาระดับสมรรถนะการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า ด้านความรับผิดชอบและเอาใจใส่ในงาน โดยรวมมีสมรรถนะอยู่ในระดับประสิทธิภาพสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีสมรรถนะอยู่ในระดับประสิทธิภาพสูง 3 ข้อ คือ ปฏิบัติงานด้วยความละเอียดรอบคอบ ทันเวลา รองลงมา คือ มีการติดตามงานที่ปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา และเมื่องานที่ปฏิบัติเกิดผิดพลาด ท่านปรับปรุงแก้ไขอยู่เสมอ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชยดี ยะยือริ (2562) ได้ศึกษาการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะหลักในการปฏิบัติงานกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า ระดับสมรรถนะหลักของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชน ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ระดับสมรรถนะหลักด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด มี 2 ข้อ ได้แก่ ท่านมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาผลงานที่ได้รับมอบหมายอย่างต่อเนื่อง และท่านปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายตามมาตรฐานการทำงาน ในขณะที่สมรรถนะหลักด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ข้ออื่นๆ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ประกอบด้วย ท่านมีความมุ่งมั่นในการริเริ่มเสนอวิธีการทำงานแบบใหม่ เพื่อปรับปรุงการปฏิบัติงาน เมื่อท่านปฏิบัติงานเสร็จสิ้น และท่านได้ดำเนินการประเมินผลงานของตนเองเพื่อให้งานของท่านบรรลุผลตามเกณฑ์วัดผลสัมฤทธิ์ของหน่วยงาน ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าสมรรถนะการทำงานของบุคลากร ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สามารถทำงานได้ตามเป้าหมายที่ผู้บังคับบัญชากำหนด รองลงมา คือ รักษามาตรฐานการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

1.4 ด้านการบริการที่ดี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 9 ท่านสามารถประสานงานภายใน และภายนอกหน่วยงานเพื่อให้ผู้รับบริการได้รับบริการที่ต่อเนื่องรวดเร็ว ถูกต้อง อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร และสาขาเป็นหน่วยงานรัฐที่เป็นหน่วยงานรับบริการแก่ประชาชนหรือผู้มารับบริการโดยตรง ทำให้พบปะผู้มารับบริการอยู่ตลอดและผู้บังคับบัญชามีการแจ้งและกำกับให้นายช่างรังวัดต้องปฏิบัติงานอย่างเป็นไปตามกฎเกณฑ์และข้อกำหนดที่ตั้งไว้ และมีการบริการที่เป็นมิตร ต่อผู้มารับบริการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชยดี ยะยือริ (2562) ได้ศึกษาการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะหลักในการปฏิบัติงานกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า ระดับสมรรถนะหลักของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชน ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้านบริการที่ดี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ระดับสมรรถนะหลักด้านบริการที่ดี มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ ได้แก่ ท่านมุ่งมั่นที่จะดูแลให้บริการด้วยความเต็มใจและช่วยแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้รับบริการ ท่านยินดีให้ความช่วยเหลือ

ผู้รับบริการ ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ หน้าที่ความรับผิดชอบโดยตรงของตนเอง ท่านให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์แก่ผู้รับบริการด้วยความเสมอภาคและไม่เลือกปฏิบัติ และท่านมุ่งมั่นในการประสานงานเพื่อเกิดความรวดเร็วในการให้บริการ ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัย ของ อีรพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะการทำงานของบุคลากร ด้านการบริการที่ดีโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการให้บริการด้วยความโปร่งใส และเท่าเทียมกัน รองลงมา คือ ปฏิบัติงานตามมาตรฐานการให้บริการในหน่วยงาน

1.5 ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 7 ท่านสามารถอธิบายขั้นตอนในการทำงาน รวมทั้งกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นายช่างรังวัดต้องปฏิบัติงานไปตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อปฏิบัติต่าง ๆ มากมาย ซึ่งงานแต่ละเรื่องมีความแตกต่างหลายด้าน ตลอดจนพบปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน จึงทำให้นายช่างรังวัดพร้อมที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และมีความสนใจที่จะส่งเสริมความรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชยดี ยะยือริ (2562) ได้ศึกษาการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะหลักในการปฏิบัติงานกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า ระดับสมรรถนะหลักของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ระดับสมรรถนะหลักด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ ได้แก่ ท่านดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อหาองค์ความรู้ใหม่ ๆ ในสาขาอาชีพของตน ท่านมีความมุ่งมั่นในการประยุกต์ใหม่ ๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ท่านมุ่งมั่นที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเพื่อจะได้ใช้พัฒนาหน่วยงานของตนเอง และท่านเข้าอบรมเกี่ยวกับความรู้เทคโนโลยีข่าวสารในการปฏิบัติงานในหน้าที่อย่างต่อเนื่อง ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อีรพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะการทำงานของบุคลากร ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการพัฒนาประสิทธิภาพความรู้ความสามารถของตนให้ดียิ่งขึ้น รองลงมาคือ มีการนำความรู้หรือ เทคโนโลยีใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน

2. แนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขา

2.1 ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ เพื่อให้สามารถจัดลำดับงานอย่างเหมาะสมตามลำดับการติดต่อใช้บริการหรือความสำคัญ หรือความเร่งด่วนของงาน นายช่างรังวัดควรมีการจัดลำดับความสำคัญของงานและพิจารณารายละเอียดของงาน ว่างานใดสามารถดำเนินการได้ก่อนหรือหลัง เช่นหากมีคำสั่งศาลให้นายช่างรังวัดทำแผนที่พิพาทตามคำสั่งศาล เราก็จะต้องดำเนินการก่อน เพื่อให้ส่งเรื่องแผนที่พิพาทตามที่ศาล ท้นกำหนดเวลาที่ศาลสั่งเป็นต้น” สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขาควรพัฒนาเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการทำงานและมอบรางวัลแก่เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานได้ดี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก งานที่นายช่างรังวัดต้องดำเนินการจะมีกฎเกณฑ์ กำหนดระยะเวลาในการดำเนินการ จึงจำเป็นต้องมีการจัดลำดับงาน ตามลำดับต่อการให้บริการเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อีรพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัยพบว่า ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ บุคลากรกรมสรรพสามิตเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงวิธีการทำงานเพื่อพัฒนาผลงานให้โดดเด่นเกินกว่าเป้าหมายมาตรฐานที่องค์กรกำหนดโดย การวางแผนขั้นตอนดำเนินงาน กำหนดขอบเขต กำหนดกรอบระยะเวลา และเป้าหมายที่ชัดเจน เพื่อให้งานจบสำเร็จตรงตามเป้าหมาย มีการกำกับติดตาม การประเมินผล นอกจากนี้ ความอดทน ขยันหมั่นเพียร ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ ปรับปรุงประยุกต์วิธีการทำงาน ลงมือทำ ตัดสินใจ วิเคราะห์คำนวณความคุ้มค่ามีประโยชน์สูงสุดตามแผนงาน มีส่วนช่วยให้ทำงานสัมฤทธิ์ผลตาม เป้าหมายที่กำหนดไว้

2.2 ด้านการบริการที่ดี เพื่อให้สามารถประสานงานภายใน และภายนอกหน่วยงานเพื่อให้ผู้รับบริการได้รับบริการที่ต่อเนื่อง รวดเร็ว ถูกต้อง นายช่างรังวัดควรต้องมีการพัฒนาเรื่องจิตสำนึกการให้บริการและการประสานงานที่ดี ผู้บังคับบัญชาที่ทำงานใกล้ชิดต้องสร้างสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน และสอดแทรกคำสั่งสอน การให้บริการที่ดี จัดให้นายช่างรังวัดมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องบริการอยู่ตลอด มีการใช้ข้อมูลจากการประชุม ประจำเดือนมาช่วยในการดำเนินการแก้ไขปัญหาการบริการ เพื่อที่จะได้ให้บริการตรงตามความต้องการของประชาชนหรือผู้รับบริการ มีการแบ่งการประสานงานภายในและภายนอกอย่างชัดเจน ซึ่งทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร และสาขาเป็นหน่วยงานรัฐ ที่เป็นหน่วยงานรับบริการแก่ประชาชนหรือผู้มารับบริการโดยตรง ทำให้พบปะผู้มารับบริการอยู่ตลอด และผู้บังคับบัญชามีการแจ้งและกำชับให้นายช่างรังวัดต้องปฏิบัติงานอย่างเป็นไปตามกฎเกณฑ์และข้อกำหนดที่ตั้งไว้ และมีการบริการที่เป็นมิตร ต่อผู้มารับบริการ สอดคล้องกับงานวิจัย ของ อีรพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ด้านการบริการที่ดี บุคลากรกรมสรรพสามิตเห็นว่า ผู้ให้บริการต้องรู้สึกภาคภูมิใจและเป็นสุขที่มีโอกาสทำให้ผู้รับบริการเกิดความพอใจ มีความใส่ใจการสร้างมาตรฐาน การบริการ มีจิตบริการ รวดเร็ว คุณธรรมจรรยาบรรณ แสดงความเต็มใจให้บริการช่วยเหลือ ตรงตาม ต้องการที่เป็นประโยชน์ไม่ว่าจะเป็นการตอบข้อมูลทางโทรศัพท์ เพื่อให้ตรงตามความต้องการของลูกค้า การกำหนดว่าลูกค้าที่เขาให้บริการเป็นกลุ่มใด เพื่อให้ผู้ให้บริการจะได้อบรมข้อซักถามได้ตรงตามความต้องการของผู้ใช้บริการ

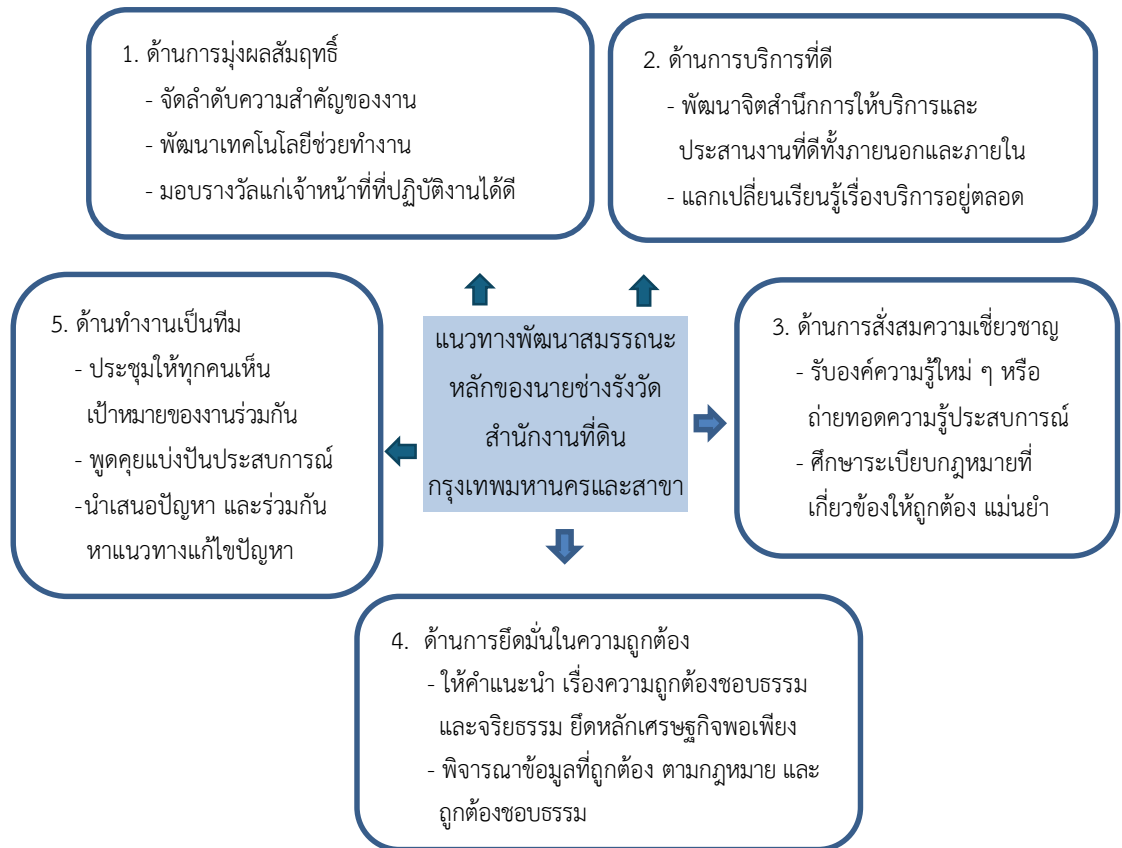
2.3 ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ เพื่อให้สามารถอธิบายขั้นตอนในการทำงาน รวมทั้งกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องได้อย่างชัดเจน นายช่างรังวัดควรต้องมีการรับองค์ความรู้ใหม่ ๆ เช่น การจัดฝึกอบรมการบรรยายออนไลน์ หรือนายช่างรังวัดผู้มีประสบการณ์ก็ควรมีการถ่ายทอดความรู้ให้ช่างที่มีประสบการณ์น้อยกว่า และศึกษาระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ ให้ถูกต้อง และแม่นยำ ซึ่งทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนายช่างรังวัดต้องปฏิบัติงานไปตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อปฏิบัติต่างๆ มากมาย ซึ่งงานแต่ละเรื่องมีความแตกต่างหลายด้าน ตลอดจนพบปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน จึงทำให้นายช่างรังวัดพร้อมที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และมีความสนใจที่จะสั่งสมความรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อีรพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ บุคลากรกรมสรรพสามิตเห็นว่า การที่บุคลากร มีองค์ความรู้ สามารถใช้เทคโนโลยีถ่ายทอดความรู้และเผยแพร่ความรู้ มีการพัฒนาการทำงานให้ รวดเร็ว ถูกต้องแม่นยำ การตรวจสอบภาษี

ข้อกำหนด ระเบียบในการทำงานโดยการศึกษาหา ความรู้ สนใจเทคโนโลยี และองค์ความรู้ใหม่ ๆ ในสาขาของตนเองที่ต้องรับผิดชอบเพื่อให้บุคลากร ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม เพื่อให้สามารถหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดความผิด ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการอันเป็นการหลบเลี่ยงกฎหมาย ผู้บังคับบัญชาต้องให้คำแนะนำ สั่งสอนเรื่องการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม ยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียง และในการทำงานนายช่างรังวัดต้องพิจารณาก่อนว่าข้อมูลที่เรายกมาให้คำแนะนำถูกต้องตามกฎหมาย และถูกต้องชอบธรรมตามจริยธรรมหรือไม่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การปฏิบัติงานของนายช่างรังวัด จะต้องมีการพบปะให้บริการกับประชาชนหรือผู้รับบริการอยู่ตลอด ตลอดจนความเร่งรีบของประชาชนที่อยากให้งานที่ดำเนินการอยู่แล้วเสร็จก่อนกำหนดที่ตั้งไว้ เพื่อประโยชน์แอบแฝง ดังนั้นนายช่างรังวัดจำเป็นต้องปฏิบัติตามการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม ยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียง รักษาความลับของผู้มีส่วนได้เสียต่างๆ เพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จได้ด้วยดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อีรพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม ต้องหลักยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรม บุคลากรกรมสรรพสามิตเห็นว่า การปฏิบัติตามกฎระเบียบ กฎหมายอย่างเคร่งครัด มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความรับผิดชอบ ปฏิบัติตามกรอบจริยธรรม ปฏิบัติงานด้วยความโปร่งใส มีมาตรฐาน ไม่ฝ่าฝืนกฎหมาย ตรงไปตรงมา ปฏิบัติตนตามระเบียบของกรมสรรพสามิต และหน้าที่การทำงานอย่างเคร่งครัด อย่าง ถูกต้องเหมาะสมตามกฎหมายเพื่อให้ก่อประโยชน์สูงสุดแก่องค์กร

2.5 ด้านทำงานเป็นทีม เพื่อให้สามารถให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานของทีม เช่น รายงานผลหรือรายงานความคืบหน้า หรือปัญหา หรือข้อขัดข้องในการดำเนินงานของตน ให้ทีมรับทราบอย่างเหมาะสม นายช่างรังวัดต้องมีการประชุมให้ทุกคนเห็นเป้าหมายของงานร่วมกัน เพื่อที่ทุกคนจะได้มุ่งมั่นทำงานเป็นทีมร่วมกันให้สำเร็จตามเป้าหมาย มีการพูดคุยแบ่งปันประสบการณ์ซึ่งกันและกัน มีการนำเสนอปัญหาร่วมกัน และร่วมกันหาแนวทางการแก้ไขปัญหาไปพร้อมๆ กัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นายช่างรังวัดต้องปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อปฏิบัติต่าง ๆ มากมาย ซึ่งงานแต่ละเรื่องมีความแตกต่างหลายด้าน ตลอดจนพบปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน นายช่างรังวัดต้องพร้อมที่จะแลกเปลี่ยนปัญหาและพร้อมที่จะเรียนรู้ และมีความสนใจที่จะส่งมอบความรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทุกคนสามารถปฏิบัติงานได้คล่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อีรพล เจริญสุข (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ด้านทำงานเป็นทีม ให้ใช้ความสามัคคีช่วยเหลือกันทำงาน บุคลากรกรมสรรพสามิตเห็นว่า การทำงานเป็นทีมเวิร์คช่วยเหลือกัน การรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน ให้อภัย เอาใจเขามาใส่ใจเรา มีจิตสำนึกในความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจ เป็นส่วนหนึ่งของทีมเพื่อให้ทีมบรรลุเป้าหมายร่วมกัน รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ รู้จักบทบาทหน้าที่ของแต่ละ บุคคล มีความร่วมมือร่วมใจในการทำงานให้บรรลุเป้าหมาย มุ่งมั่นฝึกฝนพัฒนาทักษะการทำงาน เป็นทีมอย่างจริงจัง เพื่อก่อประโยชน์สูงสุดแก่องค์กร

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย (New Knowledge)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

1.1 ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร ควรสนับสนุนนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา มีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการให้ดี โดยการมอบรางวัล เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน และพัฒนาตนเองของนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและสาขายิ่ง ๆ ขึ้นไป

1.2 ด้านการบริการที่ดี สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร ควรสนับสนุนนายช่างรังวัดสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา ควรมีการวิเคราะห์ข้อมูลจากการประชุมประจำเดือน เพื่อให้ดำเนินการบริการประชาชนได้ ตรงตามปัญหาหรือความต้องการของประชาชน

1.3 ด้านการสร้างความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร ควรสนับสนุนจัดโครงการหรือฝึกอบรม เรื่องการปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานรังวัด เพื่อให้ นายช่างรังวัดสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา ได้มีเวที หรือพื้นที่พูดคุยแลกเปลี่ยนความเห็นตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ในการปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นการสร้างความเชี่ยวชาญในงานอาชีพเพิ่มขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด ในพื้นที่อื่นๆ เพื่อที่จะได้นำผลการศึกษาของแต่ละพื้นที่มาเปรียบเทียบกับกัน

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวทางพัฒนาสมรรถนะหลักของนายช่างรังวัด สำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครและสาขา

2.3 ควรศึกษาแนวทางการปฏิบัติงานที่ดีของนายช่างรังวัด ในภูมิภาคอื่น เพื่อหาต้นแบบในการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ โดยการวิจัยเชิงคุณภาพ

เอกสารอ้างอิง

กองการเจ้าหน้าที่ กรมที่ดิน. (2553). *คู่มือ การประเมินสมรรถนะหลักของข้าราชการกรมที่ดิน*. (ม.ป.ท.).

ไชยดี ยะยือริ. (2562). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะหลักในการปฏิบัติงานกับประสิทธิภาพ*

การปฏิบัติงานของบุคลากรในสังกัดสำนักงานพัฒนาชุมชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้.

(วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยทักษิณ).

ธีระพล เจริญสุข. (2564). *การพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรกรมสรรพสามิตในเขตกรุงเทพมหานคร*. การค้นคว้า

อิสระมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วิชุดา สร้อยสุด, เมธิณี อินทร์บัว, จีรภา มิ่งเชื้อ, ยุวดี เคน้าอ่าง และ โชติ บดีรัฐ. (2564). *การจัดการทรัพยากร*

มนุษย์หัวใจสำคัญของการขับเคลื่อนองค์กรยุคปัจจุบัน. Journal of Modern Learning Development,

6(5), น. 340.

สิน พันธุ์พินิจ. (2555). *เทคนิคการวางแผนและประเมินโครงการ*. กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.

สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร. (2564). *แบบรายงานผลการปฏิบัติงานของฝ่ายรังวัด (ร.ว19) ประจำปี*

พฤษภาคม พ.ศ. 2564. กรุงเทพฯ: สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร.

_____. (2566). *แบบรายงานผลการปฏิบัติงานของฝ่ายรังวัด (ร.ว19) ประจำปีเดือนมกราคม พ.ศ. 2566*.

กรุงเทพฯ: สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร.

อัศวิน แสงทองคำ. (2561). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะในการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานที่ดินจังหวัด*

เชียงใหม่. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง, มหาวิทยาลัยพะเยา.

ผู้เขียนบทความ

นายวรพงศ์ บุตรสี นักศึกษา หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา อีเมลล์ worapong1551@gmail.com

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรุณา เชิดจิระพงษ์ อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา อีเมลล์ karuna.c@nrru.ac.th

Paradigm of Thai Political Ideology

SIRIVADEE WIWITKHUNAKORN

RAJABHAT NAKHON RATCHASIMA UNIVERSITY

NAKHON RATCHASIMA PROVINCE

SANYA KENAPHOOM

RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY

MAHA SARAKHAM PROVINCE

PRAVEJ MAHARUTSAKUL

FACULTY OF POLITICAL SCIENCE, PATHUM THANI UNIVERSITY

PATHUM THANI PROVINCE

Received: May 14, 2024

Revised: May 20, 2024

Accepted: May 20, 2024

Abstract

Understanding the Thai Political Ideology Paradigm offers important insights into how political power and governance have changed over time in Thailand. Future political tactics and reforms aimed at fostering a more stable and equitable political environment are informed by this understanding. Thus, this paper aims to study the Paradigm of Thai Political Ideology. This paper is documentary research and uses content analysis. The results found that the Paradigm of Thai political ideology was divided into 3 eras (1) The Era of Vote Buying; Vote-buying is a prominent period in Thailand's recent political history due to the widespread electoral practices that involved exchanging goods, money, or favors for votes. This era of patronage politics, in which elections are used to maintain the hold of political elites on power, emphasizes the impact of long-standing power structures and elite interests. (2) The Era of Populist Policies; Thailand went through a period of populist policies after the Asian Financial Crisis 1997, which resulted in a significant shift in the country's political landscape. Measures like cash handouts, subsidized healthcare, and agricultural subsidies were used by populists to address socioeconomic grievances to reduce economic inequality and win over underprivileged populations. And (3) The Era of Stable Political Stances; Thailand's recent political positions are stable, changing from their previous volatility. The concentration of power around established political personalities and institutions indicates a greater

degree of stability and continuity in governance. To foster an environment that promotes prosperity and sustainable development, political leaders have concentrated on pressing socioeconomic issues, national security, and institutional stability. In conclusion, there are three distinct eras of Thai political ideology: the Era of Vote Buying, which is characterized by electoral manipulation and patronage politics; the Era of Populist Policies, which is characterized by policies aimed at resolving socioeconomic grievances following the 1997 financial crisis; and the Era of Stable Political Stances, which denotes a shift toward continuity and stability in governance.

Keywords: Thai Politics, Political Paradigm, Vote Buying, Populist Policies, Stable Political Stances

Introduction

Political ideologies are significant because they serve as a framework for political beliefs, values, and behaviors that impact governance, policy choices, and societal consequences. Political ideology, first and foremost, offers a system of values and precepts that educate people and communities about the proper structure of society, the function of the state, and the allocation of authority and wealth. Political ideologies drive support for specific policies or candidates by providing a cogent worldview and a vision for the future. This acts as a focal point for political mobilization and group action. Within political communities, this ideological coherence promotes a sense of purpose and belonging by helping like-minded individuals form political identities and bonds (Jost, 2006). Second, political ideology shapes people's views, attitudes, and behaviors by acting as a lens through which they analyze and interpret political events and phenomena. Individuals' understanding of complex issues like justice, liberty, and inequality is shaped by their ideological beliefs, which also affect how they perceive the causes and solutions to societal problems. In addition, political ideology serves as a foundation for political judgment and decision-making, influencing people's preferences for specific candidates or policies according to where they stand on the ideological spectrum. People can more easily traverse the complexities of the political landscape thanks to this ideological filtering process, which helps to simplify complex political information and facilitate political decision-making (Converse, 1964). Thirdly, political ideology forms the foundation for the emergence of political parties, interest groups, and social movements and is essential in determining the dynamics of political rivalry and conflict. Political cleavage is a result of ideological differences, which also define the boundaries between opposing political camps and influence patterns of political polarization and alignment. To garner support from particular ideological constituencies, political parties frequently present distinct ideological

platforms and policy agendas, which shape the nature of political competition and electoral outcomes. Furthermore, ideological disagreements can serve as a catalyst for social movements and demonstrations, organizing people around common ideological grievances and goals and upending established institutions and power structures (Lipset & Rokkan, 1967). Thus, political ideology is significant because it can give people a consistent framework for their political views and behaviors, influence how they perceive politics, direct their decision-making, and influence the dynamics of political rivalry and conflict. Political ideology plays a crucial role in determining the course of politics and governance in society by elucidating the underlying values, principles, and objectives that drive political behavior. It also aids in the clarification of political debates, the mobilization of political support, and the formulation of policy decisions.

A complex interplay of historical, cultural, and socioeconomic factors has shaped the development of Thai political ideology, created a dynamic and multifaceted landscape of political discourse and thought. Different ideologies have arisen and changed throughout Thailand's modern history in response to shifting political challenges and contexts. Royalism, a well-known ideological movement that highlights the monarchy's crucial role in Thai politics and society, is one such strain. Royalism, which has its roots in centuries-old customs of awe and devotion to the monarchy, has been used as a tool by institutions and political elites to support hierarchical power structures and legitimize their rule. The resilience of royalist ideology in Thai politics can be attributed to the monarchy's symbolic significance as a unifying force and embodiment of national identity (McCargo, 2012).

Thai political ideology has been greatly influenced by nationalism in addition to royalism, especially in light of current efforts to establish states and nations. Thai nationalism, which frequently draws from stories of historical unity and resistance to outside threats, emphasizes the primacy of the Thai nation and its territorial integrity. Nationalist feelings have been stoked to support cultural uniformity, national cohesion, and opposition to alleged foreign meddling or influence. Thai nationalism has, nevertheless, also been a contentious issue, with divergent ideas of citizenship and nationhood reflecting the country's regional, ethnic, and religious diversity. In Thai political discourse, the conflict between inclusive and exclusive forms of nationalism has frequently surfaced, reflecting larger discussions about citizenship, identity, and belonging (Chachavalpongpun, 2017).

Global ideological currents and movements, such as liberalism, socialism, and democracy, have impacted ideological contestation in Thailand in addition to royalism and nationalism. Thai

intellectuals and political activists have been interacting with Western concepts of democracy, human rights, and social justice since the late 1800s, attempting to modify and implement them within the Thai framework. Even though these ideologies have frequently been sidelined or appropriated by powerful political groups, they nevertheless influence political discussions and goals for democratization and reform. The ongoing contestation between authoritarian and democratic political ideologies is reflected in the cycles of authoritarian rule, popular protests, and attempts at institutional reform that have defined Thailand's democratic struggle (Hewison & Walker, 2017).

Understanding the complexities of Thai politics, society, and culture requires a thorough study of the Thai political ideology paradigm. First, a study of the Thai political ideology paradigm sheds light on the cultural and historical roots of the nation's political practices and institutions. Thailand's long history, marked by the monarchy, Buddhism, and conventional hierarchical structures, has molded distinct ideological currents that still influence political behavior and thought today. Scholars can uncover the enduring legacies of historical power dynamics and cultural values that influence political discourse and decision-making processes in Thailand by studying the evolution of Thai political ideology (Chachavalpongpan, 2017).

Second, understanding the Thai political ideology paradigm provides important insights into the dynamics of legitimacy and power in Thai society. In Thailand, the construction of collective identities and the justification of authority are largely shaped by ideological narratives like nationalism and royalism. Comprehending the outlines of these ideological structures facilitates a more profound comprehension of the origins of political power and the methods by which it is wielded and challenged. Furthermore, researching political ideology clarifies the intricate interactions between the state and society as well as the function of ideology in swaying public opinion, garnering support from the general public, and establishing the legitimacy of political regimes (Hewison & Walker, 2017).

Finally, understanding the Thai political ideology paradigm is essential to guiding initiatives to advance inclusive development, social cohesion, and democratic governance in Thailand. Scholars and policymakers can recognize opportunities and challenges for advancing democratic values, human rights, and social justice in Thailand by critically analyzing the dominant ideologies that shape Thai politics. Furthermore, a more nuanced analysis and interaction with the various interests and perspectives within Thai society are made possible by an understanding of the ideological foundations of social movements and political movements. In the end, methods for

promoting political pluralism, democratic accountability, and inclusive governance in Thailand can be informed by a deeper comprehension of the paradigm of Thai political ideology (McCargo, 2012).

Therefore, to comprehend the historical and current political dynamics in Thailand, one must study the Thai Political Ideology Paradigm. Researchers can identify the underlying mechanisms of power and governance that have shaped the political landscape of the country by examining the distinct periods of Vote Buying, Populist Policies, and Stable Political Stances. This analysis clarifies how socioeconomic factors have impacted policy decisions, how political elites have historically maintained control, and how recent trends toward stability and continuity have emerged. Such understandings are essential for formulating well-informed political plans and policies meant to promote a more just and stable political climate. Comprehending these frameworks additionally enhances more extensive conversations regarding democratic procedures and governance in Southeast Asia (Connors, 2009).

Objectives

This paper aims to explore the Paradigm of Thai political ideology

Literature Review

A complex and multifaceted phenomenon, Thai political ideology is shaped by historical, cultural, and socioeconomic factors. The idea of royalism, which highlights the monarchy's pivotal role in Thai politics and society, is at the heart of Thai political ideology. Royalism, which has its roots in centuries-old customs of awe and devotion to the monarchy, has been used as a tool by institutions and political elites to support hierarchical power structures and legitimize their rule. The resilience of royalist ideology in Thai politics can be attributed to the monarchy's symbolic significance as a unifying force and embodiment of national identity (Chachavalpongpun, 2017).

Thai political ideology has been greatly influenced by nationalism in addition to royalism, especially in light of current state- and nation-building initiatives. Thai nationalism, which frequently draws from stories of historical unity and resistance to outside threats, emphasizes the primacy of the Thai nation and its territorial integrity. Nationalist feelings have been stoked to support cultural uniformity, national cohesion, and opposition to alleged foreign meddling or influence. Thai nationalism has, nevertheless, also been a contentious issue, with divergent ideas of citizenship and nationhood reflecting the country's regional, ethnic, and religious diversity. In Thai political

discourse, the conflict between inclusive and exclusive forms of nationalism has frequently come up, reflecting larger discussions about citizenship, identity, and belonging (Hewison & Walker, 2017).

Additionally, since the late 19th century, ideologies like liberalism, socialism, and democracy have had an impact on Thai political discourse and thought. To modify and apply Western concepts of democracy, human rights, and social justice to the Thai context, intellectuals and political activists in Thailand have engaged with these concepts. Even though these ideologies have frequently been sidelined or appropriated by powerful political groups, they nevertheless influence political discussions and goals for democratization and reform. The ongoing contestation between authoritarian and democratic political ideologies is reflected in the cycles of authoritarian rule, popular protests, and attempts at institutional reform that have defined Thailand's democratic struggle (McCargo, 2012).

Moreover, the nation's past experiences with colonialism, military rule, and economic growth are closely connected to the development of Thai political ideology. Thailand's political dynamics and strategic orientation have been shaped by its position as a buffer state between colonial powers in Southeast Asia. Thai politics have been permanently shaped by the legacies of military rule, coups, and authoritarianism, which have shaped institutional structures and power relations. Globalization and economic modernization have also shaped Thai political ideology, with discussions about development tactics, inequality, and economic policies influencing political rhetoric and activism. Thai political ideology has taken on complex and dynamic forms as a result of the intersection of these historical experiences with ideological currents (Hewison & Walker, 2017).

All things considered, researching Thai political ideology provides insightful knowledge about the political landscape of Thailand, including its historical, cultural, and socioeconomic roots as well as the dynamics of power, legitimacy, and contestation within the country's society. Scholars can obtain a better understanding of the factors influencing political behavior, institutions, and outcomes in Thailand by looking at the development of Thai political ideology. Furthermore, knowing Thai political ideology is essential for engaging with the various interests and viewpoints present in Thai society as well as for advancing democratic governance, social cohesion, and inclusive development in Thailand (Chachavalpongpun, 2017). Thus, these are the conclusions for each item:

1. Royalism in Thai Political Ideology: Royalism plays a central role in Thai political ideology, emphasizing the significance of the monarchy in Thai society. Rooted in historical

traditions of monarchy worship, royalism serves as a legitimizing force for political elites and institutions. Its resilience reflects the monarchy's symbolic importance as a unifying national symbol. However, the role of royalism in Thai politics is not without controversy, as debates continue over its compatibility with democratic principles and its implications for governance and accountability.

2. Nationalism in Thai Political Ideology: Nationalism has been a key driving force in shaping Thai political ideology, emphasizing the primacy of the Thai nation and its territorial integrity. While serving to promote national unity and resistance to external threats, nationalist discourse in Thailand has also been contested, reflecting tensions over issues of identity, citizenship, and cultural diversity. The interplay between inclusive and exclusive forms of nationalism continues to shape political debates and mobilization in Thailand, highlighting the complexities of national identity in a diverse society.

3. Influence of Western Ideologies on Thai Political Thought: Western ideologies such as liberalism, socialism, and democracy have influenced Thai political thought since the late 19th century. While these ideologies have informed debates over democratic governance, human rights, and social justice, their impact has often been tempered by dominant political forces. The struggle for democracy in Thailand reflects ongoing tensions between authoritarian and democratic political ideologies, underscoring the challenges of political reform and institutional change in the country.

4. Historical Context and Political Ideology in Thailand: The evolution of Thai political ideology is deeply intertwined with the country's historical experiences of colonialism, military rule, and economic development. These historical legacies continue to shape political dynamics and institutional structures in Thailand, influencing power relations, governance practices, and socio-economic policies. The intersection of historical experiences with ideological currents has resulted in a complex and dynamic political landscape in Thailand, characterized by competing visions of nationhood, citizenship, and governance.

5. Significance of Studying Thai Political Ideology: The study of Thai political ideology offers valuable insights into the historical, cultural, and socio-economic foundations of Thai politics. Understanding the complexities of Thai political ideology is essential for comprehending the dynamics of power, legitimacy, and contestation in Thai society. Moreover, insights from the study of Thai political ideology can inform efforts to promote democratic governance, social cohesion, and inclusive development in Thailand, contributing to a deeper understanding of the country's political landscape and its potential for political reform and transformation.

Conceptual Framework

Methodology

The Paradigm of Thai Political Ideology is being studied through a qualitative content analysis of speeches, policy papers, media reports, and political documents from the past and present. Government documents, election results, party manifestos, and interviews with influential politicians are examples of primary data sources. Academic books, journals, and articles that analyze and contextualize Thailand's political history are examples of secondary sources. The methodical gathering of these materials and their subsequent classification into the three identified paradigms—Vote Buying, Populist Policies, and Stable Political Stances—represent the data collection process. Thematic coding is used in data analysis to pinpoint patterns and trends within each historical period, providing a thorough understanding of the evolution of political ideologies and practices. This approach offers a strong framework for analyzing how political strategies and socioeconomic variables interact to shape Thailand's political environment (Krippendorff, 2018).

Results

Paradigm of Thai political ideology

The concept of the Paradigm of Thai politics has evolved through three distinct eras, each characterized by significant shifts in political dynamics and strategies:

1. The Era of Vote Buying:

In Thailand's contemporary political history, the vote-buying era is notable for its pervasive electoral practices that involve exchanging goods, money, or favors for votes. This period, which covers a large portion of post-colonial Thailand, is indicative of a political environment dominated by patronage politics, in which candidates and political parties used personal connections and clientelist networks to win over voters. Vote buying is a common practice in Thai politics, which highlights the pervasive influence of established power structures and elite interests.

Elections were used as a means by which established political elites were able to solidify their hold on power.

Voter behavior in Thailand during the vote-buying era was largely influenced by the exchange of material incentives, and accusations of electoral manipulation and misconduct frequently clouded the results of those elections. Candidates and political parties competed for votes by providing voters with a variety of incentives, from financial rewards to necessities like goods and services. In addition to undermining the integrity of the democratic process, these actions disenfranchised marginalized groups of people who were frequently the most susceptible to coercion and manipulation. They also served to maintain existing inequalities.

Furthermore, vote-buying contributed to the establishment of clientelist networks and personal relationships in Thai politics, where the ability to mobilize support through favors and patronage was frequently a prerequisite for electoral success. This led to a political environment marked by a dearth of openness, responsibility, and democratic governance, in which obtaining political power depended more on material resources and personal ties than on ability or popular will. Vote buying's legacy continues to influence Thai politics today, highlighting the ongoing difficulties with political reform and the requirement for increased accountability, openness, and integrity in the electoral process.

This era concluded that;

1. Electoral Influence: In Thai politics, the period known as "Vote Buying" was characterized by widespread customs in which votes were bought or sold in exchange for goods, cash, or favors. This revealed a system of patronage politics and clientelist networks.

2. Voter Coercion: Voter behavior was greatly influenced by material incentives, which sparked allegations of electoral malpractice. Vulnerable populations were marginalized and democratic integrity was compromised.

3. Consolidation of Power: Vote buying strengthened the dominance of firmly established elites and organizations by solidifying the power structures that already existed.

4. Transparency Challenges: As a result, there was a lack of accountability and transparency, and success was determined more by connections and wealth than by democratic ideals.

5. Reform Imperatives: Vote buying leaves a legacy that makes it necessary to implement reforms for more equitable elections, robust institutions, and improved civic education to combat patronage politics and advance democratic ideals.

The Era of Vote Buying:

- 1. Electoral Influence
- 2. Voter Coercion
- 3. Consolidation of Power
- 4. Transparency Challenges
- 5. Reform Imperatives

2. The Era of Populist Policies:

Following the Asian Financial Crisis in 1997, Thailand entered a period of populist policies that marked a dramatic change in the political landscape of the nation. Political parties used populist tactics during this time to rally support from the public by addressing the socioeconomic complaints of the impoverished in both rural and urban areas. To ease economic suffering and win over voters, populist policies such as cash handouts, subsidized healthcare, and agricultural subsidies were put into place. These measures were intended to alleviate the growing socio-economic disparities brought on by the financial crisis and to appeal to the disadvantaged groups within society.

In Thailand, populist leaders portrayed themselves as the common people's defenders against the established elites, using populist policies to redistribute power and wealth to the underprivileged. Political parties attempted to maintain their electoral dominance and solidify their political power by leveraging populist rhetoric and redistribution pledges. Voters frustrated by economic hardships and disenchanted with traditional political elites found appeal in populist policies, giving political parties a potent electoral tool to garner support and win elections.

But while populist policies might have given some sections of society short-term respite, they also sparked questions about their long-term viability and implications for responsible spending. Opponents contend that populist policies, like cash handouts and subsidies, may have exacerbated inflationary pressures, fiscal deficits, and economic distortions. Furthermore, attempts to address more fundamental structural issues and advance inclusive and sustainable development may have been hampered by the reliance on populist rhetoric and policies to hold onto political power. The period of populist policies in Thailand emphasizes the difficulties of governing and

formulating policy in a democratic society by highlighting the intricacies of striking a balance between immediate political goals and long-term socioeconomic objectives.

This era concluded that;

1. Post-Financial Crisis Shift: After the Asian Financial Crisis of 1997, Thailand entered the Era of Populist Policies, which marked a dramatic shift in the country's political climate.

2. Populist Strategy: To garner support, political parties turned to populist strategies that addressed socioeconomic grievances, especially those of the impoverished in both rural and urban areas.

3. Redistribution Agenda: To redistribute power and wealth from the established elites to the underprivileged, populist leaders presented themselves as champions of the common people and implemented programs like cash handouts and subsidies.

4. Short-Term Relief, Long-Term Concerns: Short-term relief was offered by populist policies, but long-term viability and fiscal responsibility—including the possibility of inflationary pressures and economic distortions—were questioned.

5. Governance Challenges: The period highlights the intricate interplay between short-term political goals and long-term socioeconomic objectives, underscoring the difficulties of democratic governance.

The Era of Populist Policies

- 1. Post-Financial Crisis Shift
- 2. Populist Strategy
- 3. Redistribution Agenda
- 4. Short-Term Relief, Long-Term Concerns
- 5. Governance Challenges

3. The Era of Stable Political Stances:

Thailand's stable political stances of late mark a dramatic shift from the unpredictability and volatility of earlier eras in the nation's political history. Thailand has seen a concentration of power around long-standing political figures and organizations in recent years, indicating a move toward increased stability and continuity in governance. Political parties and leaders have tended to take a practical approach during this time, concentrating on solving urgent socioeconomic issues, protecting national security, and preserving institutional stability. The focus on stability is a

reflection of an understanding of how crucial political order is for managing challenging domestic and global issues and for creating an atmosphere that supports prosperity and sustainable development.

Political parties and leaders have made economic development a top priority during the period of stable political positions because they understand its importance in fostering growth, lowering poverty, and improving population well-being. A pragmatic approach to economic policy has been taken in an attempt to increase investment, productivity, and job opportunities. Furthermore, there has been a greater focus on national security issues, especially in light of internal problems like terrorism and insurgency as well as threats to regional security. Maintaining political stability is considered essential for defending national security objectives and guaranteeing citizens' safety and security.

In addition, Thailand's period of stable political positions has seen a divergence from the populist appeals and ideological divisiveness of earlier eras. Prioritizing national interests over partisan agendas, political parties, and their leaders have embraced a more practical and consensus-oriented approach. This change is a reflection of a growing understanding that effective solutions to complex problems require inclusive governance and collaboration across political boundaries. There is general agreement on the value of stability and predictability in Thai politics, despite sporadic political upheaval and disputes. This emphasizes a shared commitment to guiding the nation toward a path of sustainable development and prosperity.

This era concluded that;

1. Shift Towards Stability: Recent political developments in Thailand indicate a shift away from previous unpredictability and toward greater stability and continuity in the country's governance.

2. Economic Prioritization: Economic development has taken center stage, with pragmatist economic policies stressing growth, reducing poverty, and improving well-being.

3. National Security Focus: A greater focus on issues related to national security emphasizes how crucial political stability is to protecting citizens and countering threats from within and outside the country.

4. Move from Populist Appeals: The current era prioritizes national interests and adopts a consensus-oriented approach to governance, in contrast to previous eras characterized by divisive populism.

5. Shared Commitment to Stability: In Thai politics, stability is valued despite sporadic political upheavals; continuity and consensus-building are key components of a deliberate effort towards sustainable development and prosperity.

The Era of Stable Political Stances

- 1. Shift Towards Stability
- 2. Economic Prioritization
- 3. National Security Focus
- 4. Move from Populist Appeals
- 5. Shared Commitment to Stability

Discussion

Vote buying, populist policies, and stable political stances are the three distinct eras into which Thai political ideology is divided. This division draws attention to the evolution of political practices and the socioeconomic factors that have shaped them. The Period of Vote Buying highlights the pervasiveness of patronage politics, in which the exchange of products, cash, or favors had a significant impact on election results. This historical period serves as an example of how elite interests and entrenched power structures subverted democratic processes to retain control and thwart the sincere expression of voter preferences. A larger problem of systemic corruption and the challenge of establishing transparent and equitable political practices in such an environment is reflected in the reliance on personal connections and clientelist networks during elections (Pasuk & Sangsit, 1994).

Thailand's political landscape underwent a significant shift with the advent of the Era of Populist Policies following the Asian Financial Crisis in 1997. During this time, populist policies like cash handouts, subsidized healthcare, and agricultural subsidies were adopted by political leaders in response to the crisis's widespread socioeconomic grievances. The goal of implementing these policies was to win over impoverished people, especially those living in rural areas, and lessen economic inequality. The rise of populism was a response to the demands of those left behind by earlier economic policies and a step toward more responsive and inclusive governance. It did, however, also bring up questions about how long-lasting these policies would be and the possibility that populist policies would be employed more as political instruments than as real socioeconomic change (Phongpaichit & Baker, 2002).

The volatility of previous eras gives way to a more consistent and stable form of governance during the Era of Stable Political Stances. The political landscape has become more stable during this era due to the concentration of power around well-known political figures and institutions. A pragmatic approach to governance is reflected in the emphasis on urgent socioeconomic issues, national security, and institutional stability to foster conditions that support sustainable development and prosperity. This time frame emphasizes how crucial political stability is to handling both internal issues and external demands. According to McCargo (2011), it points to a maturing political system in Thailand where stability and long-term planning are valued more highly than immediate electoral gains.

Conclusion

The complex interactions between historical legacies, cultural values, and current socio-political dynamics that shape Thailand's political landscape are encapsulated in the paradigm of Thai political ideology. Thai political ideology is a complex tapestry of conflicting narratives and interests, ranging from the long-lasting influence of royalism and nationalism to the changing engagement with Western ideologies and the challenges of governance amid economic modernization and globalization. To understand the forces that influence political behavior, institutional structures, and policy decisions in Thailand, one must have a solid understanding of this paradigm. Furthermore, studying Thai political ideology can help promote inclusive development, social cohesion, and democratic governance in the nation. It emphasizes how crucial it is to address historical injustices, support political pluralism, and fortify democratic institutions to successfully negotiate the complexities of Thai politics.

Recommendation

Policy Recommendation

Thailand's democratic processes and socioeconomic development can benefit from several policy recommendations that can be made in light of the Paradigm of Thai Political Ideology findings.

First and foremost, it is imperative to impose strict anti-corruption measures and uphold electoral laws that forbid the exchange of goods, cash, or favors for votes to counteract the deeply ingrained practice of vote buying. Fair and transparent elections can be guaranteed by enhancing the impartiality and competence of electoral supervision organizations.

Second, long-term, sustainable economic reforms are required, even though populist policies have addressed immediate socioeconomic grievances. Structural economic reforms that lower inequality and guarantee steady employment, like spending on infrastructure, healthcare, and education, should be the main focus of policy.

Lastly, it's critical to support inclusive governance and make sure that all societal groups participate in the political process to preserve the recent stability in political positions. Improving political engagement and civic education can create more informed and involved citizens, which will strengthen the democratic system.

Further Research Recommendation

To gain a deeper understanding of the changes in Thai political ideology over the years and their effects on the country's political structure and socioeconomic results, more research is advised. To find best practices and areas for improvement, one area of focus could be a comparative analysis of the efficacy of anti-corruption measures in various regions of Thailand.

Furthermore, longitudinal research looking at how populist policies affect social mobility and economic inequality over the long run can shed light on how sustainable these policies are. The contribution of political engagement and civic education to preserving political stability and promoting democratic resilience might also be studied. Examining how international relations and global economic trends affect Thailand's political stability and policy choices would provide a more comprehensive understanding of the nation's political development and future course.

Reference

- Chachavalpongpun, P. (2017). *Coup, King, Crisis: A Critical Interregnum in Thailand*. SEAP Publications.
- Connors, M. K. (2009). *Democracy and National Identity in Thailand*. Routledge.
- Converse, P. E. (1964). *The nature of belief systems in mass publics*. In D. E. Apter (Ed.), *Ideology and discontent* (pp. 206-261). Free Press.
- Hewison, K., & Walker, A. (2017). *Authoritarian Modernization in Thailand: King Chulalongkorn's General Circulation Project*. *Journal of Contemporary Asia*, 47(2), 215-236.
- Jost, J. T. (2006). *The end of the end of ideology*. *American Psychologist*, 61(7), 651-670.
- Krippendorff, K. (2018). *Content Analysis: An Introduction to Its Methodology*. (4th ed.). SAGE Publications.

- Lipset, S. M., & Rokkan, S. (1967). *Cleavage structures, party systems, and voter alignments: An introduction*. In S. M. Lipset & S. Rokkan (Eds.), *Party systems and voter alignments: Cross-national perspectives* (pp. 1-64). Free Press.
- McCargo, D. (2011). *Thailand's Political Peasants: Power in the Modern Rural Economy*. Routledge.
- McCargo, D. (2012). *The politics of Buddhism in Southeast Asia*. *Journal of Current Southeast Asian Affairs*, 31(3), 3-23.
- Pasuk, P., & Sangsit, P. (1994). *Corruption and Democracy in Thailand*. *Journal of Democracy*, 5(4), 62-74.
- Phongpaichit, P., & Baker, C. (2002). *Thailand: Economy and Politics*. Oxford University Press.

Author of the article

Sirivadee Wiwithkhunakorn. Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Thailand E-mail: sirivadee.w@nrru.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0842-7709>

Sanya Kenaphoom. Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand E-mail: zumsa_17@hotmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9833-4759>

Pravej Maharutsakul. Faculty of Political Science, Pathum Thani University, Thailand E-mail: pravej@ptu.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0006-1853-2226>

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทยเพื่อ
อาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการ
ท่องเที่ยว นครราชสีมา โดยใช้กระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น

(Group Investigation: GI)

A COMPARISON OF PRESENTATION OF THE THAI LANGUAGE FOR CAREERS
COURSE OF THE FIRST YEAR VOCATIONAL EDUCATION STUDENTS
IN NAKHON RATCHASIMA COLLEGE OF BUSINESS
ADMINISTRATION AND TOURISM BY USING
GROUP INVESTIGATION TECHNIQUE : GI

จิณณพจน์ มีตุวงศ์

JINNAPAT MEETUWONG

วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว นครราชสีมา

NAKHON RATCHASIMA BUSINESS ADMINISTRATION AND TOURISM COLLEGE

จังหวัดนครราชสีมา

NAKHON RATCHASIMA PROVINCE

สุทธิชา วิเศษนคร

SUTTICHA WISETNAKORN

โรงเรียนบ้านโนนศิลา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 1

BAN NON SILA SCHOOL BURIRAM PRIMARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 1

จังหวัดบุรีรัมย์

BURIRAM PROVINCE

Received: January 29, 2024

Revised: May 21, 2024

Accepted: May 21, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทย
เพื่ออาชีพ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว นครราชสีมา
ระหว่างก่อนและหลังเรียน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ

ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว นครราชสีมา โดยใช้กระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด และเพื่อศึกษาความพึงพอใจการพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพที่มีต่อการจัดการเรียนด้วยกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 19 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($M = 7.31$) หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($M = 16.21$) โดยหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การเปรียบเทียบระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดร้อยละ 70 พบว่าผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คิดเป็นร้อยละ 16.21 การประเมินความพึงพอใจด้านสภาพแวดล้อม พบว่าบรรยากาศของการเรียนรู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ค่าเฉลี่ย คือ 3.88 ส่งผลให้เกิดทักษะการพูดนำเสนอในระดับมาก และด้านกิจกรรมการเรียนการสอนช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคิดที่สูงขึ้นและตัดสินใจโดยใช้เหตุผลได้ ค่าเฉลี่ย คือ 3.98 ระดับมาก โดยรวมทุกด้านได้ค่าเฉลี่ย 3.93 ระดับมาก

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ การพูดนำเสนอ กระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น

ABSTRACT

The purpose of this research were study to 1. Compare of result in presentation of the Thai language for careers course of the first year vocational education students in Nakhon Ratchasima College of Business Administration and Tourism between pre-and post-tests. 2. Compare of result in presentation of the Thai language for careers course of the first year vocational education students in Nakhon Ratchasima College of Business Administration and Tourism by using Group Investigation technique between posttest with criterion. 3. Study the satisfaction in learning Group Investigation technique. The sample of this study total of 19 students found that the result of the study in pretest is average in $M = 7.31$ and posttest is average in $M = 16.21$, the posttest score of the learning achievement was higher than the pre-test score with a significant difference at .05. Compare between posttest with 75% criterion-referenced standard show that the posttest score of the learning achievement was higher than the pre-test score with a significant difference at 0.5 was 16.21 percent. The satisfaction of environmental show that an atmosphere of learning stimulate their students learning by themselves average is 3.88, there was the skill of presentation which was categorized as the high satisfaction level and activity of learning makes students improve a higher skill and Able to make decisions using reason average is 3.98 in high, overall in average in 3.93 is high level.

Keywords: Learning achievement, Presentation, Group Investigation

บทนำ

การสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิตเพราะมนุษย์ใช้ภาษาในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนให้ผู้อื่นรับรู้ การสื่อสารจึงเป็นทักษะที่จำเป็นหนึ่งทักษะในชีวิตประจำวัน ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระราชทานในวันประชุมวิชาการชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2501 ตอนหนึ่งว่า “ประเทศไทยมีภาษาของเราเอง ซึ่งต้องหวงแหน เราโชคดีที่มีภาษาไทยเป็นของตนเองแต่โบราณ จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือ เป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาไว้ให้ดี” ในปัจจุบันการพูดนำเสนอเป็นอีกหนึ่งทักษะที่สำคัญต่อการปฏิบัติงานในองค์กร หน่วยงานต่าง ๆ เนื่องด้วยการปฏิบัติงานในทุกสาขาจะต้องมีการนำเสนองานด้วยการพูดที่จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ สร้างความน่าเชื่อถือ การยอมรับ ประกอบกิจการงานใด ๆ ก็ประสบความสำเร็จ หากผู้เรียนมีทักษะการพูดก็จะสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ซึ่งทักษะการพูดนั้นต้องอาศัยทั้งทักษะการอ่านและทักษะการเขียน อาจกล่าวได้ว่าทักษะการพูด เป็นทักษะทางภาษาที่ทำให้ผู้เรียนเป็นผู้สื่อสารที่สามารถสื่อสารได้ชัดเจน และสามารถสื่อสารได้อย่างตรงจุดประสงค์

การพูดนำเสนอถือว่าเป็นทักษะที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมาควรมี เนื่องจากหนึ่งในวิสัยทัศน์ของวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว นครราชสีมา มุ่งคือ “พัฒนาคนอาชีวศึกษาอย่างมีคุณภาพ ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน สังคมระดับประเทศและภูมิภาค การพูดนำเสนอเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในทุกองค์กร จากวิสัยทัศน์ สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการพูดนำเสนอ เพราะการพูดเป็นบันไดขั้นแรกที่จะนำนักเรียนระดับประกาศนียบัตรให้ประสบความสำเร็จในสาขาอาชีพ ทั้งการนำเสนอสินค้า การแนะนำองค์กร รวมถึงการนำเสนอคุณสมบัติของสินค้า นั้น ๆ ล้วนมีทักษะการพูดนำเสนออยู่ทุกขั้นตอนการทำงาน จากการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีปัญหาในการพูดนำเสนอร้อยละ 70 โดยเกิดความไม่มั่นใจในการพูดนำเสนอ ออกเสียงพยัญชนะ สระบางตัวไม่ชัดเจน เกิดความไม่แม่นยำในเนื้อหา ทำให้อ่านสไลด์ในการนำเสนอ และจากผลคะแนนการทดสอบการพูดก่อนเรียน มีผลคะแนนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องการมีการนำเสนอหรือการพูดแสดงความคิดเห็นในชั่วโมงนั้นต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบและบุคคลในการนำเสนอจนอยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับ นภดล จันทรพิชญ์ (2557: 67) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ หากใช้เป็นเองตามธรรมชาติ ด้วยเหตุนี้ความสามารถ ที่จะพูดได้คล่องแคล่ว ฉะฉานหรือความสามารถที่จะพูดได้จับใจคนฟังโน้มน้าวให้คนฟังเชื่อถือ ดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง พูดให้คนอื่นเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตน จึงเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ และฝึกฝนซึ่งถือว่าเป็นทักษะไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองเฉพาะตน ทักษะการพูดจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สามารถพัฒนาผู้พูดให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ปัญหาการนำเสนองานดังกล่าวนี้หากนำวิธีการเรียนกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) นี้มาใช้ในห้องเรียนในการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน ได้ร่วมมือกันในการคิดหาวิธีแก้ปัญหา ครูและนักเรียนช่วยกันคิดค้นกระบวนการเรียนรู้ โดยใช้ ประสบการณ์ของแต่ละคนที่มีอยู่ รวมทั้งความสามารถและความ

ต้องการของแต่ละคน ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในทุก ๆ ด้านของปัญหาในโรงเรียน นอกจากนี้ยังช่วยกันตัดสินใจ และกำหนดเป้าหมายในงานต่าง ๆ กลุ่มที่ได้รับผิดชอบการวางแผนกลุ่มเป็นหนึ่งวิธีที่ทำให้ผู้สอนมั่นใจว่า นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียน วันเพ็ญ สืบบุตร (2561, น. 30-33) สอดคล้องกับ มะณีรัตน์ รักเพื่อน, อธิราช ชิตนอก, บัญญัติ แก่นสา และอัครณัฐ บุญมะยา (2565, น. 111) กล่าวว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมทักษะการสื่อสารและการนำเสนอ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ GI ภายใต้สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ผสมผสานระหว่างออนไลน์และออฟไลน์ มีทักษะการสื่อสาร และการนำเสนอหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ส่วนนิตยา ชังคมานนท์ (2559, น. 54-55) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคจีไอที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะการทำงานร่วมกัน ในรายวิชา ส. 503 สังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และนักเรียนเกิดทักษะในการทำงานร่วมกัน นอกจากนี้ กระแส มิฆะเนตร (2560, น. 98) ได้ศึกษาผลการสอนโดยวิธีสืบค้นที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน และความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนลำดวน จังหวัดสุรินทร์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสืบค้นเป็นกลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นการนำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มสืบค้นมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนส่งผลทำให้เกิดการเรียนการสอนมีกิจกรรมหลากหลาย และผู้เรียนสามารถฝึกปฏิบัติเรียนรู้ได้จากการจัดกิจกรรม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้มาใช้ในการชีวิตประจำวันมี และการทักษะการพูดนำเสนอที่ดีตลอดจนผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดสื่อสารในชีวิตประจำวันมากขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่ากระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพมากยิ่งขึ้น จึงสนใจที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา โดยใช้กระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา ระหว่างก่อนและหลังเรียน ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด และเพื่อศึกษาความพึงพอใจการพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพที่มีต่อการจัดการเรียนด้วยกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น โดยนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา จำนวน 19 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผลของการวิจัยจะทำให้การพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพสูงขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในครั้งต่อไป

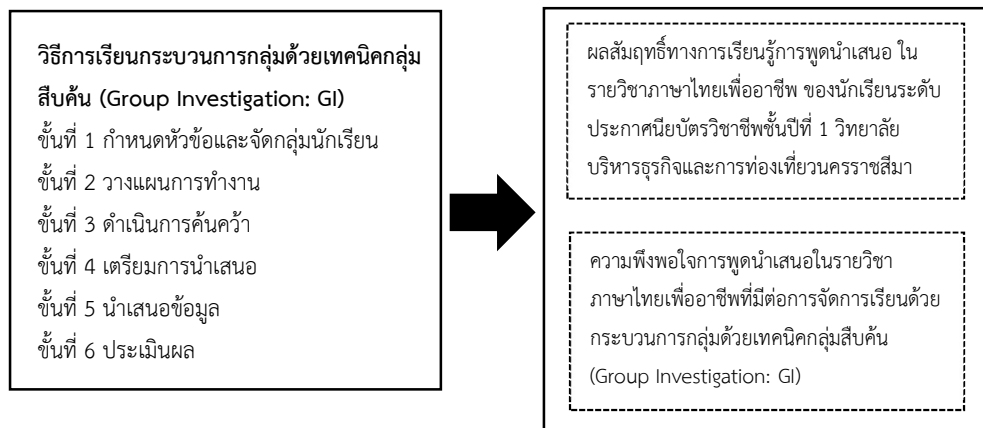
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอ ในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา ระหว่างก่อนและหลังเรียน

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอ ในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา โดยใช้กระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจการพูดนำเสนอในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพที่มีต่อการจัดการเรียนด้วยกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 กลุ่มปกติ วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา จำนวน 19 คน โดยได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 3 แผน ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ 1 แผนการจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ 2 และแผนการจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ 3 แบ่งการทดลองออกเป็น 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดหัวข้อและจัดกลุ่มนักเรียน ขั้นตอนที่ 2 วางแผนการทำงาน ขั้นตอนที่ 3 ดำเนินการค้นคว้า ขั้นตอนที่ 4 เตรียมการนำเสนอ ขั้นตอนที่ 5 นำเสนอข้อมูล ขั้นตอนที่ 6 ประเมินผล จำนวน 3 แผน 6 ชั่วโมง และแบ่งออกเป็น 3 สัปดาห์ ดังนี้

2.2 แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนจำนวน 20 ข้อ โดยนำมาจากหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทย

2.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคกลุ่มสืบค้น GI จำนวน 2 ด้าน 6 ข้อ โดยแบ่งระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอน สัปดาห์ละ 6 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 สัปดาห์ที่ 1 ครูจัดการเรียนการสอน โดยได้ใช้วิธีการเรียนกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) 6 ขั้นตอน ดังนี้

3.1.1 ขั้นที่ 1 กำหนดหัวข้อและจัดกลุ่มนักเรียน ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนเพื่อให้นักเรียนทราบระดับความสามารถในการเรียน และใช้วงล้อสุ่มแบ่งกลุ่มนักเรียนพร้อมทั้งสุ่มหัวข้อ ประกอบไปด้วย 4 หัวข้อ ได้แก่ วัจนภาษาและอวัจนภาษา การสื่อสารผ่านเสียง การเขียนสะกดคำ และสำนวนโวหาร

3.1.2 ขั้นที่ 2 วางแผนการทำงาน นักเรียนจัดกลุ่มได้ทั้งหมด 4 กลุ่มและแบ่งหัวข้อให้เพื่อนในกลุ่มแต่ละคนรับผิดชอบ

3.1.3 ขั้นที่ 3 ดำเนินการค้นคว้า นักเรียนแต่ละคนศึกษาค้นคว้าในหัวข้อที่ตนเองได้รับมอบหมาย และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

3.1.4 ขั้นที่ 4 เตรียมการนำเสนอ นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเตรียมเนื้อหาการนำเสนอ โดยใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ตามความสนใจ เช่น Power point Infographics เป็นต้น และซ้อมพูดนำเสนอ

3.1.5 ขั้นที่ 5 นำเสนอข้อมูล นักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนตามหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย

3.1.6 ขั้นที่ 6 ประเมินผล ครูประเมินการพูดนำเสนอ และเสนอแนะเพิ่มเติม

3.2 สัปดาห์ที่ 2 ครูจัดการเรียนการสอน โดยได้ใช้วิธีการเรียนกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) 6 ขั้นตอน ดังนี้

3.2.1 ขั้นที่ 1 กำหนดหัวข้อและจัดกลุ่มนักเรียน ครูสุ่มหัวข้อ ประกอบไปด้วย 4 หัวข้อ ได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยว โรงแรม อาหาร และเทศกาล

3.2.2 ขั้นที่ 2 วางแผนการทำงาน นักเรียนแต่ละกลุ่มแบ่งหัวข้อให้เพื่อน ๆ ในกลุ่มแต่ละคนรับผิดชอบตามความสนใจ

3.2.3 ขั้นที่ 3 ดำเนินการค้นคว้า นักเรียนแต่ละคนศึกษาค้นคว้าในหัวข้อที่ตนเองได้รับมอบหมาย และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

3.2.4 ขั้นที่ 4 เตรียมการนำเสนอ นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเตรียมเนื้อหาการนำเสนอ โดยใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ตามความสนใจ เช่น Power point Infographics เป็นต้น และซ้อมพูดนำเสนอ

3.2.5 ขั้นที่ 5 นำเสนอข้อมูล นักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนตามหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย

3.2.6 ขั้นที่ 6 ประเมินผล ครูประเมินการพูดนำเสนอ และเสนอแนะเพิ่มเติม

3.3 สัปดาห์ที่ 3 ครูจัดการเรียนการสอน โดยได้ใช้วิธีการเรียนกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) 6 ขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 ขั้นที่ 1 กำหนดหัวข้อและจัดกลุ่มนักเรียน ครูกำหนดหัวข้อเกี่ยวกับจังหวัดในประเทศไทย และให้นักเรียนเลือกจังหวัดที่ตนเองสนใจเพื่อออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนเป็นรายบุคคล

3.3.2 ขั้นที่ 2 วางแผนการทำงาน นักเรียนออกแบบหัวข้อที่สนใจ เรื่องจังหวัดในประเทศไทยที่ตนเองเลือกพุดนำเสนอ

3.3.3 ขั้นที่ 3 ดำเนินการค้นคว้า นักเรียนศึกษาค้นคว้าในหัวข้อที่ตนเองได้ออกแบบไว้ และครูแนะนำเพิ่มเติม

3.3.4 ขั้นที่ 4 เตรียมการนำเสนอ นักเรียนเตรียมเนื้อหาการนำเสนอ โดยใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ตามความสนใจ เช่น Powerpoint Infographics เป็นต้น และซ้อมพุดนำเสนอ

3.3.5 ขั้นที่ 5 นำเสนอข้อมูล นักเรียนทุกคน ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนตามหัวข้อที่ตนเองสนใจ

3.3.6 ขั้นที่ 6 ประเมินผล ครูประเมินการพุดนำเสนอ สรุปผลและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพัฒนาการของนักเรียนตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1-3 จากนั้นผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน พร้อมทั้งตอบแบบสอบถามความพึงพอใจผ่าน Google Forms

4. การวิเคราะห์ข้อมูล หลังจากผู้วิจัยได้ศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูล และดำเนินการสอนตามแผนการสอนเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงจึงนำข้อมูลต่าง ๆ มาวิเคราะห์ดังนี้

4.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ เรื่องการพุดนำเสนอข้อมูล ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยคำนวณค่า t -test for dependent samples

4.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ เรื่องการพุดนำเสนอข้อมูล ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดโดยคำนวณค่า t -test for one samples

4.3 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยคิดค่าร้อยละของความพึงพอใจ ค่าเฉลี่ย (M) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) โดยใช้โปรแกรมคำนวณทางสถิติ

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ การหาค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) โดยใช้โปรแกรมสำหรับวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยเรียบเรียงข้อมูลและสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์โดยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์ประกอบตารางแบ่งออกเป็น 3 ข้อ ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพุดนำเสนอ ในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา ระหว่างก่อนและหลังเรียน สรุปผลการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดลอง	n	คะแนนเต็ม	M	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	19	20	7.31	1.86	15.699*	.000
หลังเรียน	19	20	16.21	1.84		

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตารางที่ 1 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ เรื่องการพูดนำเสนอผลงานของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 19 คน มีคะแนนค่าเฉลี่ย M ก่อนเรียน 7.31 คะแนนค่าเฉลี่ย M หลังเรียน 16.21 และคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. ก่อนเรียน 1.86 คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. หลังเรียน 1.84 ซึ่งคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอ ในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว นครราชสีมา โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด สรุปผลการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์มาตรฐาน 70/70

การทดลอง	n	คะแนนเต็ม	คะแนนเกณฑ์	M	SD	t	sig
หลังเรียน	19	20	14	16.21	1.84	5.227*	.000

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตารางที่ 2 พบว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ เรื่องการพูดนำเสนอผลงาน ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 19 คน มีคะแนนค่าเฉลี่ย M หลังเรียน 16.21 และคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. หลังเรียน 1.84 ซึ่งคะแนนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคกลุ่มสืบค้น GI สรุปผลการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 3 ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคกลุ่มสืบค้น GI

รายการ/ข้อความ	M	S.D.	แปลความ
ครูสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเองกับนักเรียน	3.89	.66	มาก
บรรยากาศการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง	3.89	.74	มาก
บรรยากาศการเรียนรู้แบบกลุ่ม ส่งเสริมให้เกิดทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม	3.84	.60	มาก
โดยรวมด้านสภาพแวดล้อม	3.88	.45	มาก
กิจกรรมการเรียนรู้ เรียนรู้อย่าง ไม่ซับซ้อน น่าสนใจ	3.84	.69	มาก
กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนสร้างความรู้และความเข้าใจได้ด้วยตนเอง	3.89	.66	มาก
ส่งเสริมการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน	4.21	.71	มาก
โดยรวมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	3.98	.45	มาก
โดยรวมทุกด้าน	3.93	.37	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคกลุ่มสืบค้น GI ด้านสภาพแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยรวม 3.88 แปลความได้ว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยมีความพึงพอใจเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ครูสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเองกับนักเรียน ($M = 3.89$) บรรยากาศการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ($M = 3.89$) บรรยากาศการเรียนรู้แบบกลุ่ม ส่งเสริมให้เกิดทักษะ ด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ และด้านความมีเมตตา กรุณา มีวินัย ($M = 3.84$)

ส่วนด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยรวม 3.98 แปลความได้ว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยมีความพึงพอใจเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ส่งเสริมการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ($M = 4.21$) กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนสร้างความรู้และความเข้าใจได้ด้วยตนเอง ($M = 3.89$) และกิจกรรมการเรียนรู้ เรียนรู้อย่าง ไม่ซับซ้อนและมีความน่าสนใจ ($M = 3.84$)

อภิปรายผล

จากการใช้กระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาชีพครูสอน ในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว นครราชสีมา ระหว่างก่อนและหลังเรียน ผู้วิจัยพบประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การพูดนำเสนอ รายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว นครราชสีมา ระหว่างก่อนและหลังเรียน คำนวณค่า t -test for dependent Samples โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ พบว่า คะแนนสอบ ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($M = 7.31$) และคะแนนสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($M = 16.21$) และเมื่อเปรียบเทียบ ระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนหลังเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงอภิปรายประเด็นใช้กระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) ที่ส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์การพูดนำเสนอหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ดังนี้

1.1 กระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) คือ วิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายในห้องเรียนกับเพื่อน เมื่อผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ จะทำให้เกิดทักษะการทำงาน และเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น นอกจากนั้นกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) ทำให้ผู้เรียนค้นคว้าหาคำตอบจากประเด็นคำถามในกิจกรรมด้วยตนเอง ในสัปดาห์ที่ 1 ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อให้ผู้เรียน ทั้งหมด 4 หัวข้อ ได้แก่ วัฒนธรรมและอวัยวะภาษา การสื่อสารผ่านเสียง การเขียนสะกดคำ ส่วนวนโวหาร การกำหนดหัวข้อให้ผู้เรียนนำเสนอ นั้น เป็นเนื้อหาในบทเรียน เพื่อให้ขอบเขตของการพูดนำเสนอแคบลง และสะดวกต่อการเริ่มต้นฝึกพูดนำเสนอของผู้เรียน โดยเริ่มจากเนื้อหาที่ง่ายและใกล้ตัวผู้เรียนมากที่สุด และจัดกลุ่มผู้เรียนเป็น 4 กลุ่มโดยใช้วงล้อสุ่ม พร้อมทั้งออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยกำหนดเวลาให้ผู้เรียนกลุ่มละ 10-15 นาที สอดคล้องกับ ทิศนา แคมมณี (2561, น. 246-247) ให้ความหมายว่า การสอนโดยใช้กลุ่มสืบค้น เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการศึกษาค้นคว้า แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนแต่ละกลุ่มศึกษาค้นคว้าหาความรู้ นำมาเสนอประกอบเนื้อหาที่เรียน

1.2 การจัดการเรียนด้วยกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูดนำเสนออย่างเป็นระบบ เพราะขั้นตอนของกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) ในขั้นที่ 2 ผู้เรียนต้องวางแผนการทำงาน ซึ่งขั้นตอนนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน เมื่อผู้เรียนรู้สึกสนุกและมีเพื่อนช่วยกันวางแผน ผู้เรียนก็จะเกิดเจตคติที่ดีในการเรียน ในสัปดาห์ที่ 2 ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อที่กว้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนมีอิสระในการออกแบบ วางแผนการวางโครงเรื่องนำเสนอ ประกอบไปด้วย 4 หัวข้อ ได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยว โรงแรม อาหาร เทศกาล สอดคล้องกับ คณิตา ลำภาศา (2561, น. 95) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (GI: Group investigation) นั้นเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม คือ พฤติกรรมที่แสดงออกของสมาชิกภายในกลุ่มที่มีทั้งกระบวนการ ขั้นตอน วิธีการที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำงานกลุ่ม สามารถวัดได้โดยสังเกตจากการมีปฏิสัมพันธ์และช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการทำงานกลุ่มการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นภายในกลุ่ม มีความรับผิดชอบงาน

กลุ่ม มีการตอบคำถาม ชักถามเมื่อมีข้อสงสัย มีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มและมีการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

1.3 การเรียนรู้ และฝึกทักษะการพูดนำเสนอจากกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) เมื่อผู้วิจัยเริ่มใช้กระบวนการกลุ่มสัปดาห์ที่ 1-2 ทำให้ผู้เรียนเริ่มเกิดทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นแล้วนั้น ในสัปดาห์สุดท้าย ผู้วิจัยเริ่มฝึกให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนใช้ความคิด หรือประสบการณ์เดิม เชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ จัดระเบียบ วางแผนเค้าโครงเรื่องในการนำเสนอด้วยตนเอง ในสัปดาห์ที่ 3 ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อโดยกว้าง เพื่อกระตุ้นความคิด และเปิดอิสระทางความคิดของผู้เรียน ด้วยหัวข้อเกี่ยวกับจังหวัดในประเทศไทยที่ผู้เรียนสนใจ และนำเสนอเป็นรายบุคคล ในสัปดาห์นี้ผู้เรียนต้องกล้าตัดสินใจด้วยตนเอง และวางแผนการทำงาน ตลอดจนศึกษาค้นคว้าเรื่องตามที่ตนสนใจ หรือถนัด สอดคล้องกับ Sharan, Y. and Sharan, S. (1990, p. 17) อธิบายว่าการสอนโดยใช้กลุ่มสืบค้น หมายถึงการเรียนการสอนที่นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนว่าจะเรียนอะไรและเรียนอย่างไร ศึกษาตามหัวข้อที่สนใจ ทำตามส่วนที่ตนเองรับผิดชอบ และนำความรู้ที่ได้มาสรุปย่อ และเสนอข้อค้นพบต่าง ๆ ต่อชั้นเรียน

1.4 บทบาทหน้าที่ของผู้สอนจะคอยแนะนำ และช่วยเหลือผู้เรียนตามความเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนฝึก ร่วมกันการแก้ปัญหาในกลุ่ม และเพื่อให้ผู้เรียนแสดงศักยภาพได้อย่างเต็มที่ โดยในทุกสัปดาห์ กล่าวคือ สัปดาห์ที่ 1-3 เมื่อผู้เรียนนำเสนอเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยแนะนำ วิทยากรวิจารณ์การพูดนำเสนอผู้เรียนรายบุคคล และนำปัญหาที่พบในการพูดนำเสนอทุกครั้ง มารวบรวมความคิดท้ายคาบเรียน เพื่อให้ผู้เรียนร่วมกันคิดวิธีแก้ไขปัญหาดังกล่าว เช่นนี้ ผู้เรียนก็จะนำความผิดพลาดของตนไปแก้ไข ปรับปรุงในสัปดาห์ต่อไป ท้ายที่สุดผู้เรียนจะสามารถพัฒนาทักษะ การพูดนำเสนอได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ สุภาวกุล ภักดีศรี (2560, น. 45-46) กล่าวว่า บทบาทของครูควร เปลี่ยนจากผู้ให้ความรู้ไปเป็นการให้ผู้เรียนสร้างความรู้ สร้างแรงจูงใจ ให้คำปรึกษาและแนะนำด้านวิชาการ และ ด้าน การดูแลช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพูดนำเสนอ รายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา โดยใช้กระบวนการกลุ่มด้วย เทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด 70/70 พบว่าผลสัมฤทธิ์หลัง เรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คิดเป็นร้อยละ 16.21 อาจเป็นเพราะกระบวนการ กลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) กระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็นร่วมกันในกลุ่ม และ ช่วยกันสืบค้นข้อมูล วางแผนเค้าโครงการพูดนำเสนอร่วมกัน ด้วยขั้นตอนของกระบวนการกลุ่มด้วยเทคนิคกลุ่ม สืบค้น (Group Investigation: GI) ทำให้การพูดนำเสนอของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมามีประสิทธิภาพและมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

3. การสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดนำเสนอ โดยใช้เทคนิคกลุ่มสืบค้น GI แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ ด้าน สภาพแวดล้อมและด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าด้านสภาพแวดล้อมมีความพึงพอใจด้านครูสร้างบรรยากาศ ให้เป็นกันเองกับนักเรียน และด้านบรรยากาศการเรียนรู้อีกกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้

กระบวนการกลุ่ม ส่วนด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดที่ดีขึ้นและสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง หากพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าด้านสภาพแวดล้อมครูสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเองกับนักเรียน และบรรยากาศการเรียนรู้อักระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ส่วนด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยระดับมาก

จากผลการวิจัยทำให้ผู้วิจัยพบว่าการเรียนรู้แบบกลุ่มโดยใช้เทคนิค GI เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนทุกคนใส่ใจผู้อื่นและเห็นคุณค่าความแตกต่าง เนื่องจากการจัดกลุ่มแบบละความสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจในเนื้อหาที่ยาก นักเรียนเก่งจะช่วยอธิบายเนื้อหาและคอยชี้แนะให้กับนักเรียนที่อ่อนบรรยากาศในห้องเรียนก็จะเป็นกันเอง และช่วยให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จนำไปสู่การพัฒนาทักษะในการพูดของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับ อรทัย มูลคำ (2558) ที่ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ได้ร่วมมือกันและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเป็นลักษณะการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นมีการช่วยเหลือพึ่งพากันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งตนเองและส่วนรวม เพื่อให้ตนและสมาชิกในกลุ่มประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

1.1 ควรนำรูปแบบการวิจัยครั้งนี้ไปทดลองกับกลุ่มนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หรือระดับปริญญาตรี หรือในรายวิชาอื่น ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา เป็นต้น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคกลุ่มสี่คน GI จะช่วยส่งเสริม พัฒนาให้นักเรียนสามารถเข้าถึงความรู้และทักษะได้เป็นอย่างดี และสามารถพัฒนาผู้เรียนได้ในระยะเวลาสั้น

1.2 การจัดการเรียนรู้แบบเทคนิค GI ครั้งนี้ ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดมากขึ้น เช่น การพูดนำเสนอข่าว การพูดแสดงความคิดเห็น เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน และผู้สอนต้องเตรียมการให้คำแนะนำและชี้แนะอย่างสม่ำเสมอ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค GI กับการสอนแบบอื่น ๆ เพื่อที่จะพัฒนาทักษะการพูดให้มีระดับที่สูงขึ้น

2.2 อาจมีการปรับเปลี่ยนวิธีการสอน ให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะในการพูดและเกิดความกล้าแสดงออก อีกทั้งยังเสริมสร้างความมั่นใจในการพูด

เอกสารอ้างอิง

- กระแส มิชนะนตร. (2560). ผลการสอนโดยวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนลำดวน จังหวัดสุรินทร์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช).
- คณิชา ลำภาสาศ. (2561). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มเรื่องการตอบสนองต่อสิ่งเร้าของพืชและสัตว์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (GI). (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- ทิตินา แชมมณี. (2561). ศาสตร์การสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 22). กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- นภดล จันทรเพ็ญ. (2557). หลักการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: เจเนซิส มีเดียคอม.
- นิตยา ชังคมานนท์. (2559). การเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคจีไอที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการทำงานร่วมกัน ในรายวิชา ส. 503 สังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช).
- มะณิรัตน์ รักเพื่อน, อธิราช ชิดนอก, บัญญัติ แก่นสา, อัครณัฐ บุญมะยา. (2565). การพัฒนาทักษะการสื่อสารและการนำเสนอ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ GI ภายใต้สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ผสมผสานระหว่างออนไลน์และออฟไลน์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสารครูสภาวิทยากร, 3(2), น. 106-115.
- วันเพ็ญ สืบบุตร. (2561). การพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ GI รายวิชาการศึกษาค้นคว้าและสร้างองค์ความรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).
- สุภาวกุล ภักดีศรี. (2560). ชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้วิชางานสารบรรณ เรื่อง การเขียนหนังสือราชการ โดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยศึกษาอุดรดิตถ์. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์).
- อรัญ มุลคำ. (2558). วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: โสตทัศน์ศึกษาคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Sharan, Y. and Sharan, S. (1990). *Group investigation expands cooperative learning*. Education Leadership. P.18.

ผู้เขียนบทความ

คุณฉนิณพจน์ มีดวงค์ ตำแหน่งครูผู้ช่วย วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว นครราชสีมา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดนครราชสีมา อีเมล mookjinnapat011@gmail.com

คุณสุทธิชา วิเศษนคร ตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านโนนศิลา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์เขต 1 จังหวัดบุรีรัมย์ อีเมล Stc_2543@hotmail.com

การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ)

อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

Additional Reading Development entitled “Local Wisdom around School”
for Seventh Grade Students at the Fourth Municipality School (Phaucham)
Meung Nakhonratchasima District Nakhonratchasima Province

พงษ์อนันต์ ปรุกระโทก

PHONGANAN PRUKRATOK

ภาคธรรม์ พิลาดัน

PHAKKATHON PHILATAN

โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ)

Thesaban School 4 (nursery)

จังหวัดนครราชสีมา

NAKHONRATCHASIMA PROVINCE

Received: March 13, 2024

Revised: May 22, 2024

Accepted: May 22, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน จำนวน 3 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า 1. หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา มีประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับร้อยละ 94.20 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เท่ากับร้อยละ 90.00 ซึ่งสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน

เทศบาล 4 (เพาะชำ) สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ 2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อ่อนเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญ

คำสำคัญ: หนังสืออ่านเพิ่มเติม ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ABSTRACT

The purpose of this research is to create additional reading materials on local wisdom around the school for Mathayom 1 students at Municipality 4 (nursery) School, Mueang Nakhon Ratchasima District. Nakhon Ratchasima Province To have efficiency according to the standard criteria 80/80 And to analyze learning achievement using additional reading materials on local wisdom around the school for Mathayom 1 students at Municipality 4 (nursery) School, Mueang Nakhon Ratchasima District. Nakhon Ratchasima Province The target group for this research was 17 Mathayom 1 students at Municipality 4 (nursery) School. The tool used to collect data was 3 additional reading materials on local wisdom around the school. Statistics used for data analysis included percentage (Percentage), mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D.), finding efficiency index (E.I. and t-test (t-test) the research results found that 1. Additional reading book on creating additional reading book on local wisdom around the school for Mathayom 1 students at Municipality 4 (nursery) School, Mueang Nakhon Ratchasima District. Nakhon Ratchasima Province There is efficiency in the learning management process. equal to 94.20 percent and the efficiency of the results equal to 90.00 percent, which can be concluded that the effectiveness of additional reading materials on local wisdom around Sung Noen School was higher than the set 80/80 threshold. 2. Comparison of learning achievement with additional reading materials on local wisdom around the school for Mathayom 1 students at Municipality 4 (nursery) School, Mueang Nakhon Ratchasima District. Nakhon Ratchasima Province Before studying and after studying They were significantly different at the .05 significance level, with learning achievement after learning higher than learning achievement before learning.

Keywords: additional reading books, local wisdom

บทนำ

ภูมิปัญญาเป็นวัฒนธรรมที่สะสมจากการปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวันของคนจนเป็นองค์ความรู้ที่สามารถแก้ไขปัญหาในการดำเนินชีวิต คนไทยทุกคนควรรู้ควรศึกษา ปรับปรุงพัฒนา และนำไปใช้เพื่ออนาคตเพื่อการดำรง

อยู่ ร่วมกันกับผู้อื่นอย่างสันติตั้งนั้นภูมิปัญญาไทยจึงเป็นองค์ความรู้ในด้านต่าง ๆ ของการดำรงชีวิตของคนไทยที่เกิดจากการสังสมประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ที่ประกอบด้วยแนวคิดในการแก้ปัญหาของตนเองจนเกิดการหลอมรวมเป็นแนวความคิด แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาและการดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสมตามกาลเวลา นุชลี คล้ายวันเพ็ญ (2553, น. 27) ได้ให้ความหมายของภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง มวลความรู้และประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยผ่านกระบวนการสังสมจากประสบการณ์ในวิถีชีวิตของชาวบ้าน ซึ่งเป็นองค์ความรู้ที่ชาวบ้านหรือชุมชนคิดค้นเองและมีกระบวนการถ่ายทอดสืบต่อกันมาจากบรรพบุรุษ หรือได้รับการศึกษาและอบรม ในสถาบันทุกสถาบันภายในท้องถิ่น ได้แก่ วัด ครอบครัว สถานประกอบการและองค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เป็นมรดกทางสังคมและเป็นวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาและนำองค์ความรู้นั้นมาแก้ปัญหาหรือประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับกาลสมัย เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างสงบสุข

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสืออ่านเสริมนอกเวลาเรียนจึงมีเนื้อหาสาระอิงหลักสูตรด้านใดด้านหนึ่งมีจุดมุ่งหมายของหนังสือ ในการเสนอเนื้อหาสาระจุดมุ่งหมายของหนังสือคือกรอบกำกับว่าหนังสือเสนอเรื่องราวสอดคล้องตามจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระและจะต้องถูกต้องทันสมัย เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านและมีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้อ่านรวม ทั้งมีความสั้นยาวพอเหมาะแก่การบรรจุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้อ่าน แต่จะไม่มีข้อกำหนดที่เคร่งครัดเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ ทั้งเกี่ยวกับจำนวนหัวข้อเรื่อง และปริมาณของเรื่อง ไม่มีข้อจำกัดเรื่องเวลาที่ใช้ในการอ่าน ไม่เป็นหนังสือประจำตัวหรือรายวิชา คุณสมบัติเกี่ยวกับปริมาณเนื้อหาความยากง่ายของเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้อ่านจึงค่อนข้างยืดหยุ่น การสอนภาษาไทยนั้นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงคือ ทักษะการสื่อสาร ได้แก่ การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียนและทักษะทั้งสี่ประการนี้จะเกิดขึ้นได้ต้องผ่านกระบวนการคิดและต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอให้นำมาคิดเป็นจึงจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ศิวพร อ่อนสุวรรณ จารุวรรณ ธรรมวัตร และ โสภี อุ่นทะยา, 2556) ทั้งยังกำหนดให้มีเนื้อหาสาระอิงหลักสูตรเพื่อเสริมการเรียนการสอนเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ในหนังสือเรียน ส่วนมากจะนำเสนอเป็นสารคดีและเป็นร้อยแก้ว และจะเสนอเรื่องเชิงวิชาการจะต้องมีการนำเสนอเนื้อหาได้อย่างเหมาะสมกลมกลืน มีความกระชับ การใช้ภาพประกอบ ตัวอย่างและการเลือกสรรถ้อยคำง่าย ๆ เขียนอธิบายสั้น กระชับรัดกุมเป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนอ่านหนังสือด้วยความเข้าใจได้ ประโยชน์และความเพลิดเพลิน (สมพร จารุณัฐ, 2554, น. 21) และการพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมในครั้งนี้ผู้พัฒนามีจุดมุ่งหมายในการส่งเสริมวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นสะท้อนให้เห็นถึงการเรียนรู้จากสิ่งรอบตัวและใกล้ตัว เป็นการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับนโยบายหนึ่งของรัฐบาลที่กำลังส่งเสริม และผลักดัน Soft Power เผยแพร่วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

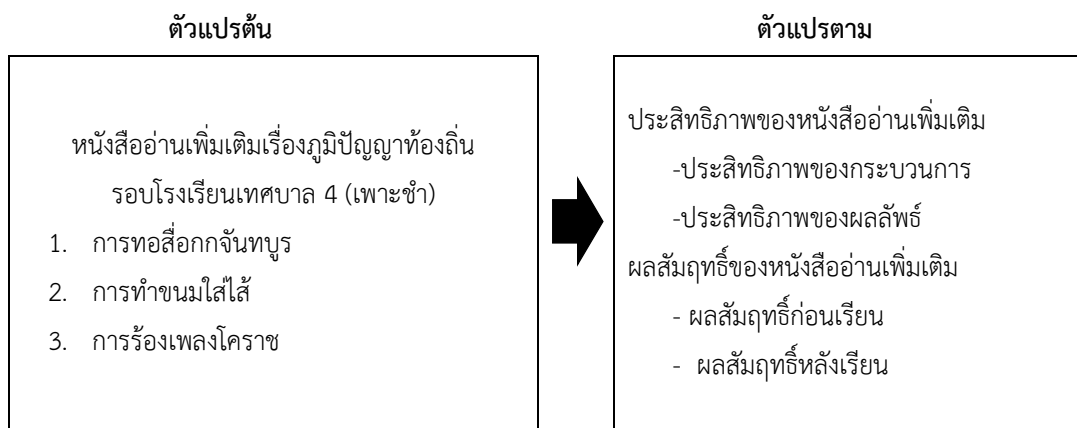
จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้นการอ่านสรุปใจความสำคัญและการทำงานเป็นกลุ่มยังมีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะซ่า) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะซ่า) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิ

ปัญหาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมือง นครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งการวิจัยนี้จะทำให้ได้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ที่มี ประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ทำให้ทราบผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิ ปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) และเป็นข้อมูลและ แนวทางแก่ผู้ที่สนใจในการนำไปเป็นแนวทางการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมในระดับมัธยมศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ให้มีประสิทธิภาพตาม เกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการดำเนินวิจัย

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 17 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบ กลุ่ม (Cluster random sampling) (กิตติพงษ์ ลือนาม, 2561, น. 77-78)

1.2 ขอบเขตด้านตัวแปร

1.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

1.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

1.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา มีเนื้อหาประกอบไปด้วย เรื่องที่ 1 การทอเสื่อกกจันทบูร เรื่องที่ 2 การทำขนมใส่ไส้ เรื่องที่ 3 การร้องเพลงโคราช

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) มีเนื้อหาจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่องที่ 1 การทอเสื่อกกจันทบูร เรื่องที่ 2 การทำขนมใส่ไส้ และเรื่องที่ 3 การร้องเพลงโคราช

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นชุมชน โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีวิธีการสร้างดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

2. นำความรู้ที่ได้มาสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) และสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ)

3. นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) และสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ราย เพื่อตรวจสอบลักษณะรูปแบบ การใช้ภาษา และความเที่ยงตรงทางด้านเนื้อหา

4. ปรับปรุงแก้ไขหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) ตามที่ผู้เชี่ยวชาญชี้แนะ แล้วนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยดังต่อไปนี้

3.1 ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ก่อนเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน

3.2 ผู้สอนนำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง การทอเสื่อกกจันทบูร ให้นักเรียนศึกษาหลังจากนั้นทดสอบความรู้ความเข้าใจระหว่างเรียน

3.3 ผู้สอนนำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง การขนมใส่ไส้ ให้นักเรียนศึกษาหลังจากนั้นทดสอบความรู้ความเข้าใจระหว่างเรียน

3.4 ผู้สอนนำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง การร้องเพลงโคราช ให้นักเรียนศึกษาหลังจากนั้นทดสอบความรู้ความเข้าใจระหว่างเรียน

3.5 ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลังเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ประสิทธิภาพ ของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ โดยใช้สูตรเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

4.2 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ โดยการหาค่าดัชนีประสิทธิภาพ (E.I) การทดสอบค่า t (Paired samples t-test)

ผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผลการวิจัยพบว่า

1.1 ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 จำนวน 3 เรื่อง โดยมีคะแนนวัดผลระหว่างกระบวนการจัดการเรียนรู้ (E1) เท่ากับร้อยละ 90.39 ($\bar{X} = 27.06$, S.D. = 1.43) และมีคะแนนวัดผลหลังการเรียนรู้ (E2) เท่ากับร้อยละ 89.41 ($\bar{X} = 26.82$, S.D. = 3.18)

1.2 ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 มีประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับร้อยละ 90.39 ($\bar{X} = 27.06$, S.D. = 1.43) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เท่ากับร้อยละ 89.41 ($\bar{X} = 26.82$, S.D. = 3.18) ซึ่งสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของหนังสือ

อ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ (E1/E2) สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

รายการ	คะแนนวัดผลระหว่างเรียน			รวม (30)	E2 (30)
	เรื่อง 1 (10)	เรื่อง 2 (10)	เรื่อง 3 (10)		
คะแนน	135	166	160	461	456
$\bar{X}$	8.23	9.76	9.41	19.41	65.41
S.D.	0.82	0.43	0.61	1.86	3.18
ร้อยละ	82.3	97.6	94.1	90.39	89.41
ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม (E1 / E2)				E1 = 90.39	E2 = 89.41

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

แบบทดสอบ	การทดลอง		T	p
	($\bar{X}$)	(S.D.)		
ก่อนเรียน	19.41	4.06	-6.91	.00*
หลังเรียน	26.82	3.18		

*ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการทดสอบประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 3 เรื่อง โดยมีคะแนนวัดผลก่อนการเรียนรู้ ($\bar{X}$) = 19.41, S.D. = 4.06) และมีคะแนนวัดผลหลังการเรียนรู้ ($\bar{X}$) = 26.82, S.D. = 3.18)

อภิปรายผล

1. ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 มีประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับร้อยละ 90.39 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เท่ากับร้อยละ 89.41 ซึ่งสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทัศนชุมชนชนบ้านกล้วย (E1/E2)/ สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของพระพงษ์พัฒน์ ดิกขญาโณ (2562) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องท้าวสุรนารีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องท้าวสุรนารีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา มีประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับร้อยละ 81.44 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์เท่ากับร้อยละ 82.19 ซึ่งสรุปได้ว่าประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องท้าวสุรนารีมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.44/82.19 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

และนอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ นุกุล คำคุณ, วรณภา มานะชัยตระกูล และสาวินี ประังประโคน (2562) ที่ได้วิจัยเรื่องหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางทัศนชุมชนชนบ้านลองตองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านลองตอง อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางทัศนชุมชนชนบ้านลองตอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านลองตอง อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา มีประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้เท่ากับร้อยละ 83.47 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์เท่ากับร้อยละ 83.75 ซึ่งสรุปได้ว่าประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางทัศนชุมชนชนบ้านลองตองมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.47 /83.75 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ รวีวรรณ ประังประโคน (2562) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสถานที่สำคัญในชุมชนรอบวัดสมอรายสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดสมอราย) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสถานที่สำคัญในชุมชนรอบวัดสมอราย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดสมอราย) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา มีประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้เท่ากับร้อยละ 81.86 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์เท่ากับร้อยละ 83.86 ซึ่งสรุปได้ว่าประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสถานที่สำคัญในชุมชนรอบวัดสมอรายมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.86/83.6 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

อีกทั้งยังสอดคล้องกับ พระมหาอนุกุล อนุตตโร, พระวุฒิชัย วุฒิปัญญา และอัจฉริยะ กลีบงูเหลือม (2562) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางทัศนของชุมชนบ้านตลาดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบุ (ประชารัฐพัฒนา) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางทัศนของชุมชนบ้านตลาดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบุ (ประชารัฐพัฒนา) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา มีประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับร้อยละ 88.48 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์เท่ากับร้อยละ 86.92 ซึ่งสรุปได้ว่าประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางทัศนของชุมชนบ้านตลาดมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.48/86.92 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา มีเนื้อหาที่เป็นการ

สรุปองค์ความรู้เรื่องราวภายในชุมชนของกลุ่มเป้าหมายและเป็นเรื่องที่น่าสนใจ มีภาพที่เกี่ยวข้องทำให้เห็นภาพเนื้อหาอ่านเข้าใจง่ายรูปเล่มกะทัดรัด กลุ่มเป้าหมายได้ให้ความสนใจในหนังสือจึงทำให้เมื่อนำเครื่องมือไปใช้ทดสอบกับกลุ่มเป้าหมายแล้วได้ผลลัพธ์ประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ของการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมอยู่ในเกณฑ์สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ก่อนเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระพงษ์พัฒน์ ดิกขญาโณ (2562) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องท้าวสุรนารีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องท้าวสุรนารีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องท้าวสุรนารีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ก่อนเรียน

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนุกุล คำคุณ, วรณภา มานะชัยตระกูล และสาวินี ปริงประโคน (2562) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางคติชนชุมชนบ้านลองตอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านลองตอง อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางคติชนชุมชนบ้านลองตอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านลองตอง ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ก่อนเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รวีวรรณ ปริงประโคน (2562) ได้ทำการวิจัยที่ได้ทำวิจัยเรื่องการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสถานที่สำคัญในชุมชนรอบวัดสมอรายสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดสมอราย) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสถานที่สำคัญในชุมชนรอบวัดสมอรายสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดสมอราย) ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ก่อนเรียน

ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมหาอนุกุล อนุตโตโร, พระวุฒิชัย วุฒิปญโญ และอัคริยะ กลีบงูเหลือม (2562) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางคติชนของชุมชนบ้านตลาดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบุ (ประชารัฐพัฒนา) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางคติชนของชุมชนบ้านตลาดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางคติชนของชุมชนบ้านตลาดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

2.3 ควรมีการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นรอบโรงเรียนในเรื่องอื่น ๆ ในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กิตติพงษ์ ลือนาม. (2561). *วิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา*. นครราชสีมา: โคราชมาร์เก็ตติ้งแอนด์โปรดักชั่น.
- นุกุล คำคุณ, วรรณภา มานะชัยตระกูล และสาวินี ประังประโคน. (2562). *การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางคติชนชุมชนบ้านลองตองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านลองตอง อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา*. (การศึกษาอิสระพุทธศาสตรบัณฑิตมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยวิทยาเขตนครราชสีมา).
- นุชลี คล้ายวันเพ็ญ. (2553). *การนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนของครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตพระนคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- พระพงษ์พัฒน์ ดิกขญาโณ. (2562). *การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องท้าวสุรนารีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา*. (ครุฑพนธ์พุทธศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา).
- พระมหานุกูล อนุตโตโร, พระวุฒิชัย วุฒิปญโญ และอัจฉริยะ กลีบงูเหลือม. (2562). *การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องข้อมูลทางคติชนของชุมชนบ้านตลาดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบุ (ประชารัฐพัฒนา) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา*. (การศึกษาอิสระพุทธศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา).
- รวีวรรณ ประังประโคน. (2562). *การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสถานที่สำคัญในชุมชนรอบวัดสมอรายสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดสมอราย) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา*. (ครุฑพนธ์พุทธศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา).
- ศิวาพร อ่อนสุวรรณ จารวรรณ ธรรมวัตร และ โสภี อุ่นทะยา. (2556). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ใน หนังสืออ่านนอกเวลาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. (วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- สมพร จารุณฐ. (2554). *การพัฒนาหนังสือและเอกสารเพื่อการเรียนการสอนระดับประถมศึกษาในประมวลสาระชุดวิชาการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย หน่วยที่ 11-15*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ผู้เขียนบทความ

พงษ์อนันต์ ปุกระโทก ครูสอนศิลปกรรมโรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา อีเมลล์ 66d0101111@nrru.ac.th

ภาครณ์ พิลาดัน โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา อีเมลล์ pachaton.ter@gmail.com

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพานิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน
DEVELOPION THE SKILLS OF READING CONSONANT CLUSTER R L W OF PRIMARY
STUDENTS AT TASSABAN 2 WATMAITHAPHANIT SCHOOL USING
BASIC WORDLIST WORKBOOK

ภิญญดา นุยจันทิก

PINYADA NUICHANTUK

โรงเรียนบ้านห้วยหัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1

BAN HUAI HAN SCHOOL CHAIYAPHUM PRIMARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 1

จังหวัดชัยภูมิ

CHAIYAPHUM PROVINCE

สุวิมล ใจชื่น

SUWIMON JAICHUN

โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพานิชย์) สำนักงานเทศบาลตำบลกบินทร์

THESABAN 2 SCHOOL (WAT MAI THA PHANIT), KABIN SUBDISTRICT MUNICIPALITY OFFICE

จังหวัดปราจีนบุรี

PRACHINBURI PROVINCE

Received: January 31, 2024

Revised: May 23, 2024

Accepted: May 23, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาแบบฝึกการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้ทักษะบัญชีคำพื้นฐาน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพานิชย์) ที่เรียนวิชาภาษาไทย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 20 คน โดยได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องคำควบกล้ำ จำนวน 5 แผน การเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว จำนวน 15 ชุด และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนการสอนของครู ผลการศึกษา พบว่า ผลการ

พัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานทางการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว มีคะแนนเฉลี่ย 16.10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.50 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย 4.47 อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

คำสำคัญ: บัญชีคำพื้นฐาน คำควบกล้ำ วิชาภาษาไทย การอ่านออกเสียง

ABSTRACT

The objectives of this research article are: 1. To study consonant cluster reading exercises using basic wordlist workbook 2. To compare Achievement pre - test and post - test studying Using basic word accounting skill exercises in pronouncing consonant cluster R L W 3. To study preferences. Satisfied with learning by using basic wordlist workbook for reading aloud consonant cluster The sample group in the research was students in Grade 5/3 of Tessaban 2 School (Wat Mai Tha Phanit) studying Thai language. In the 1st semester of academic year 2023 the number 20 people, obtained through purposive selection The research tools include: 1. A learning plan on consonant cluster Number of 5 learning plans 2. Pre and post test 3. Practice of basic word accounting skills in reading aloud consonant cluster Total of 15 sets and assessment of student satisfaction with teachers' teaching and learning arrangements Data were analyzed by averaging standard deviation and t-test. The results of the study were found: 1. The results of developing the pronunciation of consonant cluster using practice basic word accounting skill in reading and pronouncing consonant cluster, with an average score of 16.10 points, or 80.50 percent higher than before Learning management has a statistical significance of .05 and 2. Student satisfaction with learning management has an average of 4.47 which is at the very satisfied level.

Keywords: Basic word accounting, Consonant cluster, Thai Language Subject, Pronunciation

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพและเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 37) กล่าวว่ากรมส่งเสริมพัฒนาผู้เรียนทุกคนเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549, น. 80) กล่าวถึงเด็กไทยทุกคนควรเรียนรู้และใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องทุกโอกาส ซึ่งการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิด

ความชำนาญ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่านและการฟังเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ความรู้ ประสบการณ์ ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดเห็น ความรู้และ ประสบการณ์ การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อการสื่อสาร ให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้อย่างพินิจพิเคราะห์ สามารถนำความรู้ความคิดมาใช้ได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะและมีประสิทธิภาพ

การอ่านเป็นกระบวนการในการแบ่งความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มีการจัดบันทึกอย่างมี เหตุผลและเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ตลอดจนการพิจารณาเลือกความหมายที่ดีที่สุดขึ้นไปใช้เป็นประโยชน์ด้วย จะเห็นได้ว่าการอ่านไม่ใช่การรับเอาความคิดจากหนังสือที่อ่าน ผู้อ่านไม่ใช่ผู้รับแต่เป็นผู้กระทำ กอบกาญจน์ วงศ์ สิทธิ์ (2551, น.89-90) ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า เพื่อค้นหาคำตอบหรือความรู้ ผู้อ่านรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ ได้ด้วยการ อ่าน เพื่อนำประโยชน์ที่ได้มาพัฒนา ศักยภาพทั้งทางการรับรู้ กระบวนการคิด การกระทำและทำให้ผู้อ่านมี พัฒนาการทางอารมณ์เพื่อ ความบันเทิงหรือตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ การอ่านนอกจาก จะได้สาระแล้ว ยังก่อให้เกิด ความสุขจากการอ่านและจรรโลงใจแก่ผู้อ่านด้วย เพื่อประโยชน์ในการฝึกทักษะออกเสียงให้ถูกต้อง เป็น การอ่านที่ผู้อ่านต้องเปล่งเสียงออกมาตามตัวอักษรที่ปรากฏเป็นถ้อยคำต่าง ๆ โดยต้องสื่อ ความหมายให้ชัดเจน สอดคล้องกับเรื่องราวที่จะนำเสนอ

การอ่านมีความสำคัญต่อทุกคนและเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัย ทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ ต้องการในชีวิตประจำวัน การอ่านเพื่อติดต่อสื่อสาร การอ่านเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมกับการพัฒนาทักษะ การฟัง การพูด การเขียน การอ่านสามารถช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุง และพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จได้ การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐาน ของบุคคลในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้ความมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศและชื่อเสียง ฯลฯ การอ่านช่วยส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และ ประสบการณ์ให้กว้างขวางทำให้เป็นผู้รอบรู้ ศิวานนท์ ปทุมสูติ (2557; น. 52) กล่าวว่า การอ่านเป็นการเพิ่มพูน ประสบการณ์ ความรู้ความคิด และวิจารณ์ญาณให้คนเรามีความเจริญงอกงามทางวุฒิภาวะวุฒิปัญญา และ ความสามารถได้ดียิ่ง ส่งเสริมให้เกิดกระบวนการพัฒนาในชีวิตและจิตวิญญาณของผู้อ่านให้เป็น ไปในทางที่ดีงาม โดยตัวของตัวเอง เป็นเสมือนสะพานเชื่อมประสานความรู้ความเข้าใจของมนุษย์ทุกชาติภาษาให้ถึงกัน ให้ประจักษ์ ในความจริงเดียวกัน และให้สามารถประกอบกิจต่างๆ อันเป็นประโยชน์ ร่วมกันได้อย่างดี

การสร้างชุดการเรียนการสอนเพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน ควรเลือกหัวข้อและประเด็นสำคัญที่ได้จาก การวิเคราะห์ตามกระบวนการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานตามระดับชั้นที่สอนว่า หัวข้อใดที่เหมาะสมที่ควรนำไปสร้างชุดการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของผู้เรียนด้วยการสร้างแบบ ฝึกทักษะ เพื่อวัดความรู้ของผู้เรียนในแต่ละเนื้อหาย่อย และสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้เพื่อใช้ ประเมินผลการเรียนรู้ สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551, น. 18) กล่าวว่าแบบฝึกเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะช่วยเสริมสร้าง ทักษะให้แก่ผู้เรียน การสร้างแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพจำเป็นจะต้องศึกษาองค์ประกอบและลักษณะของแบบฝึกเพื่อ ใช้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ให้

ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ความครอบคลุมความสอดคล้องกับเนื้อหา รูปแบบน่าสนใจ เหมาะสมกับวัยและความสามารถ แบบฝึกหัดจึงที่ตีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึก ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกหัดควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ ในแต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป แต่ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่เบื่อหน่ายในการทำ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ

แบบฝึกหัดที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดให้โดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความหรือรูปภาพ ในแบบฝึกหัดควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความสนใจของนักเรียน เพื่อให้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจะช่วยให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ได้เร็วและก่อให้เกิดความพึงพอใจ สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550) กล่าวว่า แบบฝึกหัดที่ดีและมีประสิทธิภาพ ช่วยทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการฝึกทักษะ ได้เป็นอย่างดี และแบบฝึกหัดที่ดีควรเปรียบเสมือนผู้ช่วยที่สำคัญของครู ทำให้ครูลดภาระการสอนลงได้ ทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเพื่อความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้นครูยังจำเป็นต้องศึกษาเทคนิควิธีการขั้นตอนในการฝึกทักษะต่าง ๆ มีประสิทธิภาพที่สุด อันส่งผลให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่และแบบฝึกหัดที่ดีนั้นจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน ตรงตามเนื้อหา เหมาะสมกับวัย เวลา ความสามารถ ความสนใจ และสภาพปัญหาของผู้เรียน

ผู้วิจัยจึงได้สนใจศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน เพื่อเปรียบเทียบระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์) สำนักงานเทศบาลตำบลกบินทร์ จังหวัดปราจีนบุรี ที่เรียนในรายวิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 20 คน โดยได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผลของการศึกษาในครั้งนี้จะช่วยให้เด็กนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสูงขึ้น เนื่องจากการเรียนในหนังสือเรียนเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอที่ก่อให้เกิดสภาพการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพได้ การมีแบบฝึกจะทำให้เด็กนักเรียนได้ทบทวนความเข้าใจและฝึกฝนสิ่งที่ยังบกพร่องได้อย่างสม่ำเสมอ ช่วยทำให้เกิดความต่อเนื่องเพราะในแบบฝึกทักษะเรียบเรียงเนื้อหาอย่างเป็นลำดับอย่างชัดเจน

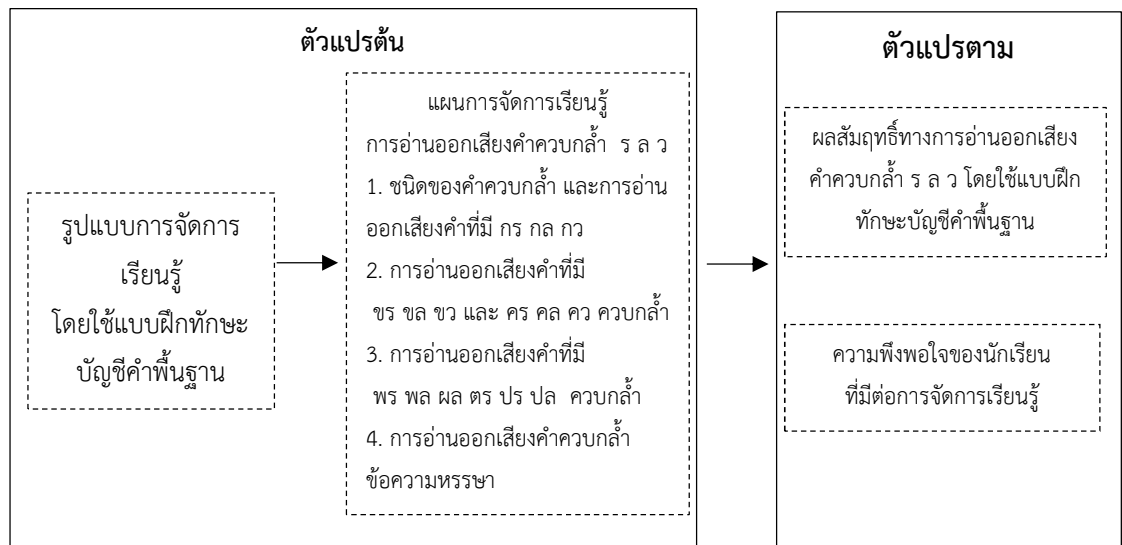
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน
2. เพื่อเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์)

สมมติฐานการวิจัย

1. คะแนนผลสัมฤทธิ์ของการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานหลังการจัดการเรียนรู้สูงขึ้น
2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาศน์ชัย) ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาศน์ชัย) สำนักงานเทศบาลตำบลกบินทร์ จังหวัดปราจีนบุรี ที่เรียนในรายวิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 20 คน โดยได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้
 - 2.1 แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว จำนวน 4 แผนการเรียนรู้ ประกอบด้วยดังนี้

- 2.1.1 ชนิดของคำควบกล้ำ และการอ่านออกเสียงคำที่มี กร กล กว
- 2.1.2 การอ่านออกเสียงคำที่มี ขร ชล ขว และ คร คล คว ควบกล้ำ
- 2.1.3 การอ่านออกเสียงคำที่มี พร พล ผล ตร พร ปล ควบกล้ำ
- 2.1.4 การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำข้อความบรรณา

โดยศึกษาหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 หลักสูตรสถานศึกษาการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย ตามมาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ ตัวชี้วัด การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล

2.2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว จำนวน 15 ชุด ได้แก่ 1. คำที่มี กร ควบกล้ำ 2. คำที่มี กล ควบกล้ำ 3. คำที่มี กว ควบกล้ำ 4. คำที่มี ขร ควบกล้ำ 5. คำที่มี คร ควบกล้ำ 6. คำที่มี ชล ควบกล้ำ 7. คำที่มี คล ควบกล้ำ 8. คำที่มี ขว ควบกล้ำ 9. คำที่มี คว ควบกล้ำ 10. คำที่มี พร ควบกล้ำ 11. คำที่มี ตร ควบกล้ำ 12. คำที่มี พล ควบกล้ำ 13. คำที่มี ปร ควบกล้ำ 14. คำที่มี ผล ควบกล้ำ และ 15. คำที่มี ปล ควบกล้ำ

2.3 แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน จำนวน 2 ชุด ได้แก่ การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ และการอ่านออกเสียงข้อความคำควบกล้ำ

2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ จำนวน 20 ข้อ โดยแบ่งระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้วางแผนการทดลองและกำหนดชุดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 18 ชุด และแบ่งออกเป็น 4 ชั่วโมง ดังนี้

3.1 ชั่วโมงที่ 1 ผู้สอนชี้แจงวัตถุประสงค์ เนื้อหาวิธีการเรียนการสอน และกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ รวมทั้งความคาดหวังต่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน และทำแบบทดสอบก่อนเรียน หลังจากนั้นครูให้นักเรียนทดสอบโดยใช้ชุดกิจกรรมที่ 1 เรื่อง การอ่านออกเสียงคำที่มี กร กล กว โดยให้นักเรียนจับเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน โดยให้ตัวแทน 1 คน ออกมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าห้อง และให้นักเรียนช่วยกันสังเกตว่าคำไหนที่เพื่อนอ่านถูกหรือไม่ถูก หลังจากนั้นให้นักเรียนแต่ละคน แต่งประโยคจากคำควบกล้ำที่เพื่อนออกมาอ่านให้ฟังนำไปแต่งประโยค คนละ 5 ตัวอย่าง เสร็จแล้วส่งครูตรวจ

3.2 ชั่วโมงที่ 2 ชุดกิจกรรมที่ 2 เรื่อง การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มี ขร ชล ขว และ คร คล คว ผู้สอนใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มี ขร ชล ขว และ คร คล คว โดยให้นักเรียนจับเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน โดยให้ตัวแทน 1 คน ออกมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าห้อง โดยไม่เข้ากับคนที่ออกในชั่วโมงที่แล้ว และให้นักเรียนช่วยกันสังเกตว่าคำไหนที่เพื่อนอ่านถูกหรือไม่ถูกต้อง หลังจากนั้นให้นักเรียนแต่ละคน แต่งประโยคจากคำควบกล้ำที่เพื่อนออกมาอ่านให้ฟังนำไปแต่งประโยค คนละ 5 ตัวอย่าง เสร็จแล้วส่งครูตรวจ

3.3 ชั่วโมงที่ 3 ชุดกิจกรรมที่ 3 เรื่อง การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มี พร พล ผล ตร ปร ปล ผู้สอนใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มี พร พล ผล ตร ปร ปล โดยให้นักเรียนจับเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน โดยให้ตัวแทน 1 คน ออกมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าห้อง โดยไม่เข้ากับคนที่ออกในชั่วโมงที่แล้ว และให้นักเรียนช่วยกันสังเกตว่าคำไหนที่เพื่อนอ่านถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคน แต่งประโยคจากคำควบกล้ำที่เพื่อนออกมาอ่านให้ฟังนำไปแต่งประโยค คนละ 5 ตัวอย่าง เสร็จแล้วส่งครูตรวจ

3.4 ชั่วโมงที่ 4 หลังจากใช้ชุดกิจกรรมคำควบกล้ำ ร ล ว ครบแล้ว ให้นักเรียนใช้ชุดกิจกรรมที่ 4 เรื่อง การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำข้อความหรรษา หลังจากนั้นผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนและตอบแบบสอบถามความพึงพอใจ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล หลังจากผู้วิจัยได้ศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูล และดำเนินการสอนตามแผนการสอนเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลต่าง ๆ มาวิเคราะห์ ดังนี้

4.1 การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยคิดค่าเฉลี่ย (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.2 เปรียบเทียบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยคำนวณค่า t-test for dependent samples

4.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยคิดค่าร้อยละของความพึงพอใจค่าเฉลี่ย (M) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

จากการศึกษา เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ 3 ข้อ โดยสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 1 การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน

จำนวน	M	S.D.
20	4.12	0.81

จากตารางที่ 1 พบว่าการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน มีค่าเฉลี่ย(M = 4.12) และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.81)

2. เพื่อเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดลอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	P-value
ก่อนเรียน	20	3.00	1.21	10.353*	.000
หลังเรียน	20	6.85	2.23		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่าการเปรียบเทียบพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงข้อความคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยคือ 3.00 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.21 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยคือ 6.85 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ 2.23

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงข้อความคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน สรุปผลดังนี้

ตารางที่ 3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานการอ่านออกเสียงข้อความคำควบกล้ำ ร ล ว

ข้อที่	รายการประเมิน	Mean	S.D.	แปลผล
1	ครูมีการเตรียมการสอน	4.35	.587	มาก
2	การจัดบรรยากาศห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนการสอน	4.15	.812	มาก
3	เนื้อหาที่สอนทันสมัยนำไปใช้ได้จริง	4.50	.606	มาก
4	ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ชัดเจน	4.60	.502	มากที่สุด
5	กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.55	.686	มากที่สุด
6	ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และรายบุคคล	4.25	.716	มาก
7	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และร่วมกันอภิปราย	4.40	.598	มาก
8	กิจกรรมการเรียนสนุกและน่าสนใจ	4.75	.444	มากที่สุด
9	ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา	4.70	.571	มากที่สุด
10	ครูใช้วิธีการสอนและใช้สื่ออย่างหลากหลาย	4.25	.716	มาก
11	ครูยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน	4.35	.489	มาก
12	ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน	4.60	.502	มากที่สุด
13	ครูส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าหาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้อื่นๆ	4.55	.686	มากที่สุด
14	ครูตั้งใจสอน ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกแก่นักเรียนในการทำกิจกรรม	4.50	.606	มาก
15	ครูมีบุคลิกภาพ การแต่งกายและการพูดจาเหมาะสม	4.70	.571	มากที่สุด
16	ครูเข้าสอนและออกตรงเวลา	4.30	.732	มาก

ข้อที่	รายการประเมิน	Mean	S.D.	แปลผล
17	นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลล่วงหน้า	4.25	.638	มาก
18	นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน	4.20	.615	มาก
19	ครูประเมินอย่างยุติธรรม	4.65	.587	มากที่สุด
20	นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข	4.95	.223	มากที่สุด
รวม		4.47	.233	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน รวมทุกด้านมีค่าเฉลี่ย 4.47 จากระดับสูงสุด 5.00 แปลผลได้ว่ามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาถึงความพึงพอใจมีความพึงพอใจทั้งหมด 20 ข้อ อยู่ในระดับมาก 11 ข้อ ระดับมากที่สุด 9 ข้อ รายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นักเรียนเรียนอย่างมีความสุขมีค่าเฉลี่ย 4.95

อภิปรายผล

จากการศึกษา เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน ผู้วิจัยพบประเด็นที่สามารถนำไปสู่การอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. การสร้างแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์) ในครั้งนี้มีประสิทธิภาพเนื่องจากก่อนการสร้างแบบฝึกทักษะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และรายงานผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดแบบฝึกทักษะ สร้างความพึงพอใจในการเรียนคือ มีการจัดลำดับความรู้อย่างเป็นระบบ โดยมีคำชี้แจงที่ชัดเจนมีเนื้อหาความรู้ที่เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก คือ เริ่มจากเนื้อหาความรู้ทั่วไปของคำควบกล้ำ เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจความรู้ภาพรวมของการอ่านคำควบกล้ำ จากนั้นเรียงลำดับคำศัพท์ในแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำแต่ละชุด โดยเริ่มจากคำศัพท์ง่ายไปสู่คำศัพท์ยากและเป็นแบบฝึกอ่านข้อความสั้น ๆ ซึ่งช่วยให้นักเรียนรู้สึกไม่เบื่อหน่าย อีกทั้งมีรูปภาพประกอบและมีสีสันสวยงามน่าสนใจกระตุ้นความสนใจของนักเรียนให้มีความรู้สึกรักอยากอ่านตามหลักจิตวิทยาการสร้างแบบฝึกทักษะ ซีส และกลาสโกว์ (Seel & Glasgow, 1990, อ้างถึงใน ฐิตยา เชาวันชื่น, 2560, หน้า 54) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกหัดและได้เสนอแนะไว้ว่า ในการจัดสถานการณ์ทางการเรียนการสอนนั้น สามารถกำหนดขอบเขตของเนื้อหาจากหลักสูตร โดยกำหนดจากหน่วยการเรียนรู้ ไปสู่หน่วยใหญ่ ในการออกแบบการสอน หรือการสร้างแบบฝึกหัดนั้นควรคำนึงถึงองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้ 1) เนื้อหาที่คัดเลือกมาสร้างแบบฝึกต้องอิงจุดประสงค์รายวิชา 2) กลวิธีที่ใช้ในการสอนต้องอิงทฤษฎีและผลการวิจัยที่มีผู้ทำไว้แล้ว 3) การวัดผลต้องอิงพฤติกรรมการเรียนรู้ 4) รู้จักนำเทคโนโลยีมาใช้ประกอบเพื่อให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพาณิชย์) หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สูงกว่าก่อนการใช้แบบ

ฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสูงขึ้น เนื่องจากการเรียนในหนังสือเรียนเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอที่ก่อให้เกิดสภาพการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพได้ การมีแบบฝึกจะทำให้เด็กนักเรียนได้ทบทวนความเข้าใจและฝึกฝนสิ่งที่ยังบกพร่องอยู่ได้อย่างสม่ำเสมอ เกิดความต่อเนื่องโดยในแบบฝึกทักษะเรียบเรียงเนื้อหาอย่างเป็นลำดับ โดยจากแบบฝึกทักษะ จำนวน 15 ชุด ผู้วิจัยได้ปฏิบัติดังนี้

2.1 ครูออกเสียงให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนอ่านตาม และบอกว่าเสียงที่ครูออกนั้นเหมือนหรือต่างกัน ขั้นตอนนี้เป็นประโยชน์ที่ผู้วิจัยสังเกตเห็น ได้แก่ นักเรียนจะตั้งใจฟังและจะพยายามออกเสียงตามให้ถูกต้อง

2.2 ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ ฝึกอย่างต่อเนื่องและอ่านคำหลาย ๆ รอบ จนกว่าจะมั่นใจว่านักเรียนอ่านได้อย่างถูกต้อง

2.3 ให้นักเรียนทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเป็นรายบุคคล เพื่อจะได้ให้ข้อเสนอแนะกับนักเรียน รวมถึงมอบหมายให้นักเรียนบางคนที่ยังมีข้อบกพร่องไปทบทวนเพิ่มเติมเป็นรายบุคคล

จากที่กล่าวมาได้ทำซ้ำ ๆ ในแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ทั้งจำนวน 15 ชุดอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะขั้นของการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำที่แบ่งตัวอักษรควบกล้ำแต่ละชุดไว้อย่างชัดเจนทั้งตัว ร ล และ ว ซึ่งกระบวนการทำซ้ำเหล่านี้ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาและการอ่านออกเสียงได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งแบบฝึกทักษะการอ่านเหล่านี้ยังสามารถนำกลับไปทบทวนนอกเวลาเรียนได้ ส่วนในขั้นตอนที่ 3 การประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เมื่อผู้วิจัยแจ้งคะแนนการอ่านทำให้นักเรียนรู้ข้อบกพร่องของตนเองในการอ่านคำควบแต่ละคำที่ยังไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจึงมอบหมายให้ไปอ่านทบทวน จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ดีขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของถวัลย์ มาศจรัสและคณะ (2550: 61) ที่ว่า การจัดกิจกรรมหรือจัดแบบฝึกให้สนุก ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัย มีการจัดกิจกรรมการฝึกที่สร้างความสนใจให้ผู้เรียนอยากคิดอยากค้นคว้าทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน มีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะ หรือชุดการสอนนั้น ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

1.1 ระยะเวลาในการใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานการพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ครูผู้สอนควรเตรียมอุปกรณ์ และสื่อการสอน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมและสะดวกต่อการจัดกิจกรรม

1.2 เมื่อนักเรียนใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานการพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว เรียบร้อยแล้วควรมีการเชื่อมโยงความรู้บูรณาการร่วมกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ด้วย

1.3 การจัดกิจกรรมควรให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้แสดงผลงาน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความรู้ภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยที่มุ่งการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐาน ซึ่งเน้นคำควบกล้ำแท้ แต่ยังไม่ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่แท้ ดังนั้นควรมีการจัดการเรียนเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญชีคำพื้นฐานคำควบกล้ำไม่แท้ร่วมด้วย

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช (2551)*.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กอบกาญจน์ วงศ์สิทธิ์. (2551). *ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ. (2550). *แบบฝึกหัดแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียนและ การจัดทำ
วิชาการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: ชาร์อักษร.

วิลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2549). *นวัตกรรมตามแนวคิด Backward Design*. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและ
การสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ศิวกันท์ ปทุมสูติ. (2557). *คู่มือการอ่านคิดวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ: นวสานการพิมพ์.

สุคนธ์ สินธพานนท์. (2551). *นวัตกรรมการเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิคพรินต์.

สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). *การพัฒนาผลงานทางวิชาการสู่การเลื่อน วิทยฐานะ*.
กรุงเทพฯ: อี เค บุคส์.

ผู้เขียนบทความ

นางสาวภิญญา นุ้ยจันทิก ตำแหน่งครู โรงเรียนบ้านห้วยหัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
ชัยภูมิ เขต 1 จังหวัดชัยภูมิ อีเมล Pinyada.Nui2534@gmail.com

นางสาวสุวิมล ใจชื่น ตำแหน่งครู โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพานิชย์) สำนักงานเทศบาลตำบลกบินทร์
จังหวัดปราจีนบุรี อีเมล Suwimlcichun481@gmail.com

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทาน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา
โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS

LEARNING ACADEMIC ACHIEVEMENT THAI LANGUAGE OF STUDENTS IN PRIMARY 6
AT BAN NONG KWANG WITTAYA SCHOOL BY ACTIVE LEARNING 5 STEPS

ภรณ์ทิพย์ มีสุวรรณ

Phornthip Meesuwat

โรงเรียนบึงสาธิ

Bueng Sali School

จิรวรรณ เขื่อนงูเหลือม

Jirawan Kearnngoooleam

โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา

Ban Nong Khwang Witthaya School

จังหวัดนครราชสีมา

NAKHONRATCHASIMA PROVINCE

Received: February 4, 2024

Revised: May 20, 2024

Accepted: May 20, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทาน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 16 คน โดยได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS จำนวน 5 แผนการเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS มีค่าเฉลี่ย 13.50 คิดเป็นร้อยละ 68 ของคะแนน

เต็มสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS มีค่าเฉลี่ย 3.84 อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS วรรณกรรมนิทาน

ABSTRACT

This research article has the objective To study the academic achievement of students in Thai language. Grade 6, Ban Nong Khwang Witthaya School Using the active learning management model ACTIVE LEARNING 5 STEPS To compare academic achievement in Thai language subjects. of Grade 6 students at Ban Nong Khwang Witthaya School using the ACTIVE LEARNING 5 STEPS learning management model between before and after school and To study the satisfaction of Grade 6 students at Ban Nong Khwang Witthaya School with the ACTIVE LEARNING 5 STEPS learning management model. The research sample consisted of 16 Grade 6 students at Ban Nong Khwang Witthaya School, academic year 2023. It is derived from specific selection. The research tools include 5 STEPS proactive learning plans, 5 learning plans and assessment of student satisfaction with the 5 STEPS active learning format. Data were analyzed by averaging. and standard deviation. The research results found that Academic achievement in Thai language of Grade 6 students at Ban Nong Khwang Witthaya School. Using the active learning management model ACTIVE LEARNING 5 STEPS has a mean of 13.50, accounting for 68 percent of the full score, higher than before learning with a statistical significance of 0.05. and Satisfaction of Grade 6 students at Ban Nong Khwang Witthaya School. towards the ACTIVE LEARNING 5 STEPS model with an average of 3.84, which is at a high level.

Keywords: Academic Achievement, Active Learning 5 STEPS, Literary Stories

บทนำ

การปฏิรูปการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทยยุค 4.0 ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยความหมาย ให้ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้มากขึ้น ครูผู้สอนลดบทบาทการสอนด้วยการบอกเล่า การให้ความรู้แก่ผู้เรียนโดยตรง เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้และกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น ในการเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลาย ผู้สอนจึงต้องเป็นครูแบบ Actively Teach คือ สอนแบบมีส่วนร่วม จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาเป็นการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) โดยผู้สอนสามารถนำการจัดการเรียนรู้เชิงรุกไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ได้ทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ รวมถึงนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้อื่นภายใต้กรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (2560-2579) โดยเป็นประเทศที่มีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งได้ดำเนินการทบทวนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อพัฒนาไปสู่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้สถานศึกษานำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการพัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีคุณภาพด้านความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) เป็นการศึกษาช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นทักษะด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ทักษะการคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยเน้นการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551, น. 3-4)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 46) โดยคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ระบุความสำคัญของการเรียนภาษาไทย ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ไว้ว่า ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสพการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิด วิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ ท้นต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี สุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป ภาษาไทยจึงเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร การเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงและเพื่อความเจริญของงามของบุคคลในสังคม

ไพศาล เครือแสง (2556, น. 10-11) กล่าวว่าการเรียนรู้เชิงรุกเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย ผู้เรียนจะสร้างความเข้าใจและค้นหาความหมายของเนื้อหาสาระโดยเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมที่มี แยกแยะความรู้ใหม่ที่ได้รับกับความรู้เก่าที่มีสามารถประเมินต่อเติมและสร้างแนวคิดของตนเองซึ่งเรียกว่ามีการเรียนรู้เกิดขึ้น ผู้เรียนจะเรียนรู้วิธีการเรียน เป็นผู้เรียนที่กระตือรือร้นและมีทักษะที่สามารถเลือกรับ ข้อมูล วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลได้อย่างมีระบบ การสอนเชิงรุกเป็นการเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรม แนวคิดการสร้างความรู้มุ่งเน้นให้เด็กลงมือปฏิบัติจริง มีบทบาทในการค้นหาความรู้ด้วยตนเอง ส่วนการฟังอย่างเดียวในห้องเรียนเป็นการเรียนรู้แบบเชิงรับแบบการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมนักเรียนจะได้ซึมซับความรู้ความเข้าใจ ผ่านการเล่น เกม กิจกรรมกลุ่ม สามารถทำให้พัฒนาภาวะความผู้นำได้ มีมนุษย์สัมพันธ์ การทำงานเป็นทีม มีความสามารถในการเข้าสังคมได้ การเรียนรู้ในชีวิตจริงที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ดังนั้นควรสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนกล้าพูด กล้าตอบ และสนุกสนานในการเรียน จึงเป็นเทคนิคการสอนเชิงรุกที่จะสอนให้เด็กกล้าเผชิญความจริงในโลกปัจจุบัน

แนวคิดของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เป็นแนวคิดหนึ่งที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะวิชาการ ทักษะชีวิต และทักษะวิชาชีพ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562, น. 4) กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ว่าเป็นกระบวนการเรียน

การสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้เรียนกับผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) สร้างแรงบันดาลใจ ให้คำปรึกษา ดูแล แนะนำ ทำหน้าที่เป็นโค้ชและพี่เลี้ยง (Coach & Mentor) แสวงหาเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย (Meaning Learning) ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ได้ มีความเข้าใจในตนเอง ซึ่งตรงกับ มนสิข สิทธิสมบูรณ์ (2565, น. 13) ที่กล่าวว่าจัดการเรียนรู้เชิงรุกเป็นการสนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความร่วมมือกัน และให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ทั้งในด้านองค์ความรู้และการสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน สอดคล้องกับ เขมณัฏฐ์ อำมวรชัย (2555, น. 39-46) กล่าวว่าจัดการเรียนเชิงรุกเป็นการจัดการเรียนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้ลงมือปฏิบัติหรือมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนให้มากที่สุด มากกว่าที่จะให้ผู้เรียนต้องมาคอยรับความรู้หรือนั่งฟังบรรยายจากครูเพียงอย่างเดียวโดยเป้าหมายของการจัดการเรียนรู้นี้ก็เพื่อมุ่งพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง ได้แก่ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และประเมินค่า

ในด้านขั้นตอนการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุกนั้น ญัฐวดี ธาตุดี (2561, น. 51-52) ได้สรุปตามแนวคิดของนักการศึกษาไว้ว่า ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ขั้นเปิดประสบการณ์ เป็นขั้นที่ผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน โดยใช้การสนทนา การตั้งคำถามหรือนำเสนอสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นสำหรับความรู้ใหม่ แঙ্গจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอสถานการณ์ เป็นขั้นตอน ที่ผู้สอนนำเสนอสถานการณ์ที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน และสถานการณ์นั้นสามารถเปิดประสบการณ์ความรู้เชื่อมโยงประสบการณ์เดิม เป็นขั้นการสร้างกติกาก่อนหรือเงื่อนไขการนำไปสู่การคิดต่อไป โดยขั้นนี้จะเปิดโอกาส ให้ผู้เรียนซักถามข้อสงสัย ขั้นที่ 3 ขั้นระดมความคิดดำเนินกิจกรรม เป็นขั้นที่ผู้เรียนอ่าน หรือรับสถานการณ์ข้อมูลมาแล้ว ร่วมกัน ลงมือ คิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าสิ่งที่กำลังศึกษาหรือร่วมกันแก้ไขปัญหา อภิปรายภายในกลุ่ม โดยผู้เรียนสามารถอภิปรายสะท้อนผลความคิดของตนเองได้อย่างเต็มที่ ขั้นที่ 4 ขั้นสร้างองค์ความรู้ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนออกมานำเสนอแนวคิดของตนเอง หรือแนวคิดของกลุ่ม จากนั้นผู้เรียนจะได้รับแนวคิด ที่กลุ่มร่วมกันนำเสนอ ร่วมทั้งได้แลกเปลี่ยนข้อแตกต่าง เปรียบเทียบความเหมือนและต่างระหว่างกลุ่ม โดยทุกคนต้องมีส่วนร่วมภายในกลุ่ม โดยผู้สอนจะคอยสังเกตแนวคิดของนักเรียน ขั้นที่ 5 ขั้นสะท้อนความคิด เป็นขั้นที่ผู้เรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการเรียน เพื่อสะท้อนความคิดหรือความรู้ที่ได้รับ และตรวจสอบคลาดเคลื่อนของข้อมูลในระหว่างการเรียนรู้ ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดหรือเขียนสรุปความรู้ และช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียน

โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา ตำบลวังกระแจะ อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 4 จัดเรียนการสอนระดับอนุบาลถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กำหนดเป้าประสงค์สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้แก่ 1. ผู้เรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา 2. ผู้เรียนมีคุณธรรมจริยธรรมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีศักยภาพสอดคล้องตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 3. ผู้เรียนได้รับโอกาสในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง มีคุณภาพศักยภาพ ตามมาตรฐานการศึกษา 4. ครูมีศักยภาพตามมาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพครู 5. ผู้เรียน ครู บุคลากรได้รับการส่งเสริมเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน 6. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาส่งเสริมด้านอัตลักษณ์ เอกลักษณ์ของโรงเรียน มีความเป็นไทย มีน้ำใจและมีจิตอาสา และ 7. สถานศึกษาได้รับการพัฒนาด้านเอกลักษณ์ อัตลักษณ์

เป็นที่ยอมรับของสังคม จึงส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนมีความสอดคล้องกับเป้าหมายของกระทรวงศึกษาธิการ

จากข้อมูลรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (Ordinary National Educational Test: O-NET) โดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) ของโรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 ฉบับที่ 5 ค่าสถิติแยกตามสาระการเรียนรู้สำหรับโรงเรียน วิชาภาษาไทย (61) พบว่า มีคะแนนรวมเฉลี่ยวิชาภาษาไทย ดังนี้

ค่าเฉลี่ยวิชาภาษาไทย ระดับประเทศ	ค่าเฉลี่ยวิชาภาษาไทย ระดับโรงเรียน
53.89	45.64

ซึ่งคะแนนเฉลี่ยของวิชาภาษาไทยระดับโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ และมาตรฐานการเรียนรู้ที่โรงเรียนควรพัฒนาอย่างเร่งด่วน 4 มาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

มาตรฐานการเรียนรู้	คะแนนเต็ม	ค่าสถิติจำแนกตามระดับ													
		โรงเรียน		ขนาดโรงเรียน		ที่ตั้งโรงเรียน		จังหวัด		สังกัด		ภาค		ประเทศ	
		Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.
มาตรฐาน ท 1.1	100.00	50.56	25.99	57.77	24.28	58.72	23.51	59.90	23.62	58.19	24.15	58.18	24.06	59.36	24.20
มาตรฐาน ท 2.1	100.00	60.13	19.28	58.18	18.68	59.44	17.13	60.37	17.04	58.81	18.03	58.28	18.08	59.36	18.29
มาตรฐาน ท 3.1	100.00	45.56	27.87	61.54	31.43	61.74	31.15	63.90	31.12	61.91	31.55	60.92	31.42	63.61	31.32
มาตรฐาน ท 4.1	100.00	28.33	13.71	36.92	20.86	36.99	20.55	38.02	20.86	36.48	20.59	36.50	20.72	37.85	21.02
มาตรฐาน ท 5.1	100.00	36.67	27.69	51.00	32.06	51.77	31.94	52.76	31.93	51.52	32.05	51.18	31.98	52.58	32.09

มาตรฐานการเรียนรู้ที่โรงเรียนควรเร่งพัฒนาเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศได้แก่

- 1.) มาตรฐาน ท 3.1
- 2.) มาตรฐาน ท 5.1
- 3.) มาตรฐาน ท 4.1
- 4.) มาตรฐาน ท 1.1

ได้แก่ 1. มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 3.1 การฟัง การดู และการพูด 2. มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 5.1 วรรณคดีและวรรณกรรม 3. มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 4.1 หลักการใช้ภาษา และ 4. มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 1.1 การอ่าน

ปัจจุบันเข้าสู่ปีการศึกษา 2566 ผู้วิจัยรับผิดชอบการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทดสอบด้วยแบบทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (Ordinary National Educational Test: O-NET) ของปีการศึกษา 2560 ถึง 2565 พบว่า ผลคะแนนการทดสอบในมาตรฐานการเรียนรู้ที่ 1.1 และ มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 5.1 มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 และจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นรายบุคคล พบว่า นักเรียนมีความเบื่อหน่ายกับการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง รวมถึงวิธีการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน ไม่สามารถกระตุ้นความสนใจให้นักเรียนเกิดความใฝ่รู้ ใฝ่เรียนได้

จากปัญหาและความสำคัญข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการวรรณกรรมประเภทนิทาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบเชิงรุก 5 STEPS ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student Centered) สามารถพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 16 คน โดยการเลือก แบบเจาะจง (Purposive sampling) จากผลคะแนนการทำแบบทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐานของปีการศึกษา 2560 ถึง 2565 ที่ต่ำกว่า 50 คะแนน โดยใช้ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS เป็นแนวทางการพัฒนาผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการวรรณกรรมประเภทนิทาน ทำให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และตัดสินใจได้อย่างมีวิจารณญาณบนหลักเหตุผลอย่างรอบด้าน โดยใช้คุณธรรมกำกับ มีความสามารถคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล ด้วยความเข้าใจถึงความเชื่อมโยงของสรรพสิ่งที่อยู่ร่วมกันอย่างเป็นระบบ ใช้จินตนาการและความรู้สร้างทางเลือกใหม่ เพื่อแก้ปัญหาที่ซับซ้อนได้อย่างมีเป้าหมายต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการวรรณกรรมประเภทนิทาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการวรรณกรรมประเภทนิทาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยาโดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS

สมมติฐานการวิจัย

1. คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการวรรณกรรมประเภทนิทานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา จำนวน 16 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05
2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา จำนวน 16 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 4 จำนวน 32 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 16 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จากผลคะแนนการทำแบบทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐานของปีการศึกษา 2560 ถึง 2565 ที่ต่ำกว่า 50 คะแนน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS จำนวน 5 แผนการเรียนรู้ ประกอบด้วย STEP 1 ขั้นคาดเดาเรื่อง STEP 2 ขั้นการอ่านจับใจความสำคัญ STEP 3 ขั้นการอ่านตีความ STEP 4 ขั้นเชื่อมหลักภาษา และ STEP 5 ขั้นการสื่อสารสาระสำคัญผ่านสื่อแบบต่าง ๆ โดยนำกิจกรรมการสอนภาษาไทยผ่านวรรณกรรม ประเภตินิทานสำหรับเด็ก ของคุณวิเชียร ไชยบัง ผู้อำนวยการโรงเรียนลำปลายมาศพัฒนา จังหวัดบุรีรัมย์ และกิจกรรมการสอนภาษาไทยผ่านวรรณกรรม ประเภตินิทาน จากการศึกษาดูงานโรงเรียนบ้านกล้วย ตำบลจอหอ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 1 ซึ่งเป็นโรงเรียนต้นแบบการจัดการเรียนการสอนเชิงระบบ ด้วยกิจกรรมการสอนภาษาไทยผ่านวรรณกรรม เพื่อพัฒนาความคิดขั้นสูงตามหลักสูตรฐานสมรรถนะ และมีผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน O-NET วิชาภาษาไทยสูงกว่าระดับประเทศ

2.2 แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ โดยคัดเลือกมาจากแบบทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน O-NET วิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2560 ถึง 2565 ซึ่งสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ที่โรงเรียนควรเร่งพัฒนาเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ ได้แก่ 1. มาตรฐาน

การเรียนรู้ที่ 3.1 การฟัง การดู และการพูด 2. มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 5.1 วรรณคดีและวรรณกรรม 3. มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 4.1 หลักการใช้ภาษา และมาตรฐานการเรียนรู้ที่ 1.1 การอ่าน

2.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS จำนวน 10 ข้อ โดยแบ่งระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อยและน้อยที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ผู้สอนอธิบายให้นักเรียนทราบถึงการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS

3.2 ผู้สอนเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง โดยครูผู้สอนให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน

3.3 ผู้สอนดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ พร้อมทั้งให้นักเรียนทำใบกิจกรรม ซึ่งการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS ประกอบด้วย 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 คาดเดาเรื่อง

ขั้นที่ 2 การอ่านจับใจความ ทำความเข้าใจเรื่อง และไฮไลต์คำ

ขั้นที่ 3 การอ่านตีความ (ตีความสิ่งที่เรื่องไม่ได้บอก ตีความสะท้อนความเชื่อสังคม ค่านิยม)

ขั้นที่ 4 การเชื่อมหลักภาษา

ขั้นที่ 5 การสื่อสารสาระสำคัญผ่านสื่อแบบต่าง ๆ

3.4 ผู้สอนสรุปกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน

3.5 นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล 2 ส่วน ได้แก่ 1. วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทาน โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS ก่อนเรียน พบว่า มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียน (Mean = 7.63) และ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรวมก่อนเรียน = 2.22 ดังตารางที่ 1 ดังนี้

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ การหาค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล SPSS

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย โดยแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ข้อ ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทาน โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS ก่อนเรียน พบว่า มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียน (Mean = 7.63) และ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรวมก่อนเรียน = 2.22 ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียน รายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทาน

การทดสอบ	<i>n</i>	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.
ก่อนเรียน	16	20	7.63	2.22

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา จำนวน 16 คน ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5STEPS มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียน (Mean = 7.63) และค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนเรียน (S.D. = 2.22)

2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทาน โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียน (Mean = 7.63) และมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (Mean = 13.50) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรวมสรุปผลได้ตาม ตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	<i>n</i>	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.	<i>t</i>	<i>sig.</i>
ก่อนเรียน	16	20	7.63	2.22	14.44*	.000
หลังเรียน	16	20	13.50	2.42		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา จำนวน 16 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย สูงกว่าก่อนการใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS สามารถสรุปผล ตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 3 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS

ข้อที่	รายการประเมิน	Mean	S.D.	แปลผล
1	รูปแบบกิจกรรมสอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย	3.31	1.014	ปานกลาง
2	รูปแบบกิจกรรมมีความถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาภาษาไทย	3.56	.963	มาก
3	รูปแบบกิจกรรมมีขั้นตอนที่ไม่ซับซ้อน	3.62	.718	มาก
4	รูปแบบกิจกรรมมีความทันสมัย แปลกใหม่	4.12	.957	มาก
5	กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความใฝ่รู้ใฝ่เรียน	4.25	1.183	มาก
6	กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดขั้นสูง	3.87	1.258	มาก
7	ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เองและจดจำได้นาน	3.68	1.014	มาก
8	ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถค้นพบความรู้ด้วยตนเอง	3.87	1.087	มาก
9	ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงความรู้และสรุปความคิดรวบยอดได้	3.93	1.289	มาก
10	ส่งเสริมการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน	4.18	.750	มาก
รวม		3.84	.673	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา จำนวน 16 คน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS มีค่าเฉลี่ยรวม 3.84 จากระดับสูงสุด 5.00 แปลผลได้ว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยด้านการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความใฝ่รู้ใฝ่เรียน (Mean = 4.25) ส่งเสริมการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่าง ครูผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน (Mean = 4.18) รูปแบบกิจกรรมมีความทันสมัยแปลกใหม่ (Mean = 4.12) ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงความรู้และสรุปความคิดรวบยอดได้ (Mean = 3.93) ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถค้นพบความรู้ด้วยตนเอง (Mean = 3.87) กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดขั้นสูง (Mean = 3.87) ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เองและจดจำได้นาน (Mean = 3.68) รูปแบบกิจกรรมมีขั้นตอนที่ไม่ซับซ้อน (Mean = 3.62) รูปแบบกิจกรรมมีความถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาภาษาไทย (Mean = 3.56) และรูปแบบกิจกรรมสอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย (Mean = 3.31)

อภิปรายผล

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS ซึ่งพบว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS ในระดับมาก ตามรายละเอียดในผลการวิจัยนั้น ผลการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สะท้อนให้เห็นว่าแนวทางการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS สามารถพัฒนาความสามารถในด้านการคิดขั้นสูงขึ้น เพราะเกิดจากกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียนรู้ ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้แบบบูรณาการเพื่อเชื่อมโยงประสบการณ์ต่าง ๆ เกิดเป็นองค์ความรู้ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง ดังที่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562, น. 2) กล่าวตอนหนึ่งว่าผู้สอนต้องเป็นครูแบบ Active Teaming คือ สอนแบบมีส่วนร่วมจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ตลอดเวลาเป็นจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) โดยผู้สอนสามารถนำการจัดการเรียนรู้เชิงรุกไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามมาตรฐานตัวชี้วัดในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ สอดคล้องกับ มนสิข สิทธิสมบูรณ์ (2565, น. 4) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุก เป็นวิธีหรือกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ โดยตัวของผู้เรียนเองและก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย

นอกจากนี้ผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำทฤษฎี การจัดการเรียนรู้เชิงรุกมาพัฒนาทักษะของผู้เรียน โดย ปัญญาวิทย์ แจ่มกระจ่าง (2564, น. 216-217) ได้ศึกษางานวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านเชิงรุกเพื่อส่งเสริมความฉลาดรู้ด้านการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างก่อนและหลังใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านเชิงรุกเพื่อส่งเสริมความฉลาดรู้ด้านการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า มีคะแนนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ณัฐดี ธาตุดี (2561, น. 97) ศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) พบว่าหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนสามารถอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ สรัญญพัชร แก้วศรีไตร (2563, น. 149-154) ศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเรื่องคำและหน้าที่ของคำ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS โดยมีระดับความพึงพอใจ 3 ระดับ ได้แก่ 3 หมายถึง พึงพอใจมาก 2

หมายถึง พึงพอใจปานกลาง และ 1 หมายถึง พึงพอใจน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจที่ 3.84 อภิปรายผลได้ว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาประเด็นการประเมินพบว่า นักเรียน มีความคิดเห็นว่า การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ส่งเสริมการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่าง ครูผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน รูปแบบกิจกรรมมีความทันสมัยแปลกใหม่ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงความรู้และสรุปความคิดรวบยอดได้ ผู้เรียนสามารถค้นพบความรู้ด้วยตนเอง กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดขั้นสูง ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เองและจดจำได้นาน รูปแบบกิจกรรมมีขั้นตอนที่ไม่ซับซ้อน รูปแบบกิจกรรมมีความถูกต้อง และเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาภาษาไทย รายการประเมิน จำนวน 9 รายการ มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก สะท้อนให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ส่วนรูปแบบกิจกรรมสอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง วิเคราะห์สาเหตุได้ว่า เมื่อเริ่มกิจกรรมการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุกรุ่นนี้อาจนำตัวชี้วัดจากสาระและมาตรฐานการเรียนรู้มาไม่ครบถ้วน ซึ่งผู้วิจัยสามารถนำผลการประเมินความพึงพอใจไปพัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS ในครั้งต่อไป

จากผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาไทยผ่านวรรณกรรมประเภทนิทาน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา จำนวน 16 คน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS อยู่ในระดับมาก ล้วนแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสมรรถนะตามเป้าหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยทั้งทางด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุก การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและด้านวรรณกรรม เป็นไปในทิศทางเดียวกัน จึงเป็นข้อบ่งชี้ว่า การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS มีความเหมาะสมที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการคิดขั้นสูงมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาวรรณกรรมประเภทนิทาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS ผู้วิจัยมีข้อค้นพบและแนวคิดที่เป็นข้อเสนอแนะดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้

1.1 ผู้สอนควรจัดเตรียมวรรณกรรมที่เหมาะสมกับอายุของผู้เรียน มีความน่าสนใจ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย มีข้อคิดใกล้เคียงกับสังคมของผู้เรียน นำวรรณกรรมหลากหลายประเภทเป็นสื่อการเรียนรู้ประกอบการจัดการเรียนรู้ และให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเลือกวรรณกรรมที่สนใจ ด้วยการค้นคว้าจากห้องสมุด สืบค้น

ผ่านสื่อเทคโนโลยี ร้านหนังสือ เพื่อการฝึกทักษะการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ การรวบรวมข้อมูล และได้ประเมินสิ่งที่ต้องการอ่าน อีกทั้งส่งเสริมการทำงานกระบวนการกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้อย่างมีความสุข

1.2 ผู้สอนควรออกแบบใบกิจกรรม ให้สอดคล้องกับวรรณกรรมและเชื่อมหลักภาษา และตามสาระการเรียนรู้ เน้นการถามคำถามปลายเปิด กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิมนำไปสร้างประสบการณ์ใหม่ ใช้วิจารณ์ญาณ ในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

1.3 ผู้สอนควรกำหนดเวลาในการสอนแต่ละขั้นตอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ และสอนตามระยะเวลาที่กำหนด เพราะจะทำให้ผู้เรียนสามารถวางแผนการปฏิบัติกิจกรรมแต่ละขั้นตอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีเวลาค้นคว้าหาความรู้ นำเสนอหน้าชั้นเรียน หรือร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ดังนั้นครูผู้สอน ควรจัดสรรระยะเวลาในแผนการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมในทุกขั้นตอน และให้ผู้เรียนได้มีเวลาสะท้อนความคิด ของตนเองในการทำกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การจัดการเรียนรู้รูปแบบเชิงรุก 5 STEPS เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างหลากหลาย เพื่อเปิดกว้างในกระบวนการพัฒนาความคิดขั้นสูง ซึ่งมีรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ เช่น การใช้ปัญหาเป็นฐาน การใช้โครงงานเป็นฐาน การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ การคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ การเรียนรู้ด้วยการค้นพบ การบูรณาการเชื่อมโยงเหตุผล แต่การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้นำวรรณกรรมประเภทนิทานมาออกแบบร่วมกับกิจกรรมการทำโครงงานเป็นฐาน เพื่อสร้างความรู้ กระตุ้นความคิด และการค้นหาคำตอบให้กับสิ่งที่ผู้เรียนเกิดข้อสงสัย ดังนั้นการวิจัยครั้งต่อไป จึงควรมีการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยผ่านวรรณกรรมด้วยรูปแบบโครงงานเป็นฐาน เพื่อศึกษาความสามารถในอ่านตีความ หรือการอ่านเชิงวิเคราะห์สร้างสรรค์ เพื่อนำไปสู่การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานที่เกิดดึงดูด กระตุ้นใฝ่รู้ ใฝ่เรียนสามารถศึกษาค้นคว้าเพื่อหาคำตอบโดยตัวของผู้เรียนเอง

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมชนการเกษตรแห่งประเทศไทย.
- เชมณัญญ์ อำนวยารชัย. (2555). *นวัตกรรมการสอนสถิติ*. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย, 6(2), น. 39-46.
- ณัฐติ ธาตุติ. (2561). *การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- ปัญญาวิทย์ แจ่มกระจ่าง. (2564). *การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านเชิงรุกเพื่อส่งเสริมความฉลาดรู้ด้านการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. (วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์).

- ไพศาล เครือแสง. (2556). เทคนิคการสอนเชิงรุก เรียนรู้ประสบการณ์จาก Shelton College International ประเทศสิงคโปร์. วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 2(4), น. 24-36
- มนสิข สิริสมบุญ. (2565). กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เชิงรุก. พระนครศรีอยุธยา: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สร้อยพชร แก้วศรีไตร. (2563). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเรื่องคำและหน้าที่ของคำโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมชนการเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2562). แนวทางการนิเทศเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ตามนโยบายลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้. สืบค้นเมื่อ 8 พฤศจิกายน 2566, จาก <http://e/www.esdc.go.th>

ผู้เขียนบทความ

นางภรณ์ทิพย์ มีสุวรรณ ตำแหน่งครู โรงเรียนบึงสาส์ ตำบลพุดซา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 1 อีเมล phornthipmeesuan@gmail.com

นางสาวจิรวรรณ เชื้อหนูเหลื่อม ตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านหนองขวางวิทยา ตำบลวังกะทะ อำเภอบางบาล จังหวัดนครราชสีมา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 4 อีเมล Jirawan.kh22@gmail.com

หลักเกณฑ์การส่งบทความตีพิมพ์

วารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์ได้เปลี่ยนชื่อจากวารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ตามประกาศคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่ 26/2563 วันที่ 30 ธันวาคม 2563 เปลี่ยนเป็น วารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์ Jayaphruekirom โดยเผยแพร่ตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องจากวารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตั้งแต่ พ.ศ. 2562 ซึ่งบทความทุกเรื่องจะได้รับการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านสาขานั้นหรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จากทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา อย่างน้อย 3 คน โดยมีรูปแบบการกลั่นกรองบทความก่อนตีพิมพ์ (Peer review) ซึ่งผู้พิจารณาไม่ทราบชื่อผู้แต่งและผู้แต่งไม่ทราบชื่อผู้พิจารณา (Double-blind peer review) เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ สำหรับการนำเสนอผลงานวิจัย งานวิชาการหรือความเห็นทางวิชาการใหม่ ๆ เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ความรู้ ความคิดเห็นจากการศึกษาค้นคว้า การวิจัย ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในบริบทต่าง ๆ ของวิทยาการที่หลากหลาย รวมทั้งเป็นข้อมูลในการศึกษา การค้นคว้าทางวิชาการของชุมชนท้องถิ่นที่สามารถนำผลการศึกษาวិจัยไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเป็นรูปธรรม โดยมีกำหนดเผยแพร่ปีละ 2 ฉบับ ได้แก่ ฉบับที่ 1 ประจำเดือน มกราคม-มิถุนายน และฉบับที่ 2 ประจำเดือนกรกฎาคม-ธันวาคม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิชาการทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งมีขอบเขตสาขาวิชาทางด้านสังคมศาสตร์ทั่วไป (General Social Sciences) ศิลปะทั่วไปและมนุษยศาสตร์ (General Arts and Humanities) รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ (Political Science and Public Administration) ภาษาและวรรณกรรม (Language and Literature) และการศึกษา (Education) และหรือที่เกี่ยวข้องกับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์นี้
2. เพื่อเป็นสื่อกลางการแลกเปลี่ยนความรู้ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์สำหรับคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา และนักวิชาการ ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย
3. เพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้เกิดผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้จริงอันก่อเกิดประโยชน์แก่สังคมโดยรวม

การพิจารณาบทความ

1. บทความที่ตีพิมพ์ลงวารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์ต้องเป็นบทความใหม่ที่อยู่ในขอบเขตสาขาวิชาทางด้านสังคมศาสตร์ทั่วไป (General Social Sciences) ศิลปะทั่วไปและมนุษยศาสตร์ (General Arts and Humanities) รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ (Political Science and Public Administration) ภาษาและวรรณกรรม (Language and Literature) และการศึกษา (Education) และหรือที่เกี่ยวข้องกับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์นี้

2. บทความต้องไม่เคยพิมพ์เผยแพร่ในวารสารอื่นใดมาก่อน และไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณาของวารสารอื่น ๆ

3. บทความต้องผ่านการพิจารณาและประเมินคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer review) ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านสาขานั้นหรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จากทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมาอย่างน้อย 3 คน ซึ่งผู้พิจารณาไม่ทราบชื่อผู้แต่ง และผู้แต่งไม่ทราบชื่อผู้พิจารณา (Double-blind peer review)

4. บทความที่ได้รับการตีพิมพ์เป็นข้อคิดของผู้เขียนเท่านั้น และผู้เขียนจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อผลทางกฎหมายใด ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นจากบทความนั้น

5. บทความที่ตีพิมพ์ มี 3 ประเภท ดังนี้

5.1 บทความวิจัย (Research Article) เป็นบทความที่มีการนำเสนอผลการศึกษา หรือการค้นคว้าอย่างมีระบบ ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของการวิจัย กรอบแนวคิดในการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ผลการวิจัยอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.2 บทความวิชาการ (Academic Article) เป็นบทความที่มีการนำเสนอความรู้ทั่วไปที่เขียนขึ้นจากการสังเคราะห์ พร้อมทั้งเสนอความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีประโยชน์แก่ผู้อ่าน ประกอบด้วยบทนำ เนื้อหา และสรุป

5.3 บทความวิจารณ์ (Review Article) เป็นบทความที่วิจารณ์หนังสือและการนำเสนอความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีประโยชน์แก่ผู้อ่าน ประกอบด้วยภาพปกหนังสือ ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหนังสือ เนื้อหา และข้อเสนอแนะแนวทางการเลือกหนังสือ

การส่งบทความ

ผู้เขียนบทความต้องส่งแบบรับรองประกอบการพิจารณาบทความมาพร้อมกับบทความ ดังนี้

1. แบบเสนอต้นฉบับเพื่อตีพิมพ์ (เอกสาร 4)
2. แบบรับรองบทความวิจัยของอาจารย์ที่ปรึกษา (เอกสาร 5 กรณีนักศึกษา)
3. แบบตรวจสอบบทความ (เอกสาร 6 หรือ เอกสาร 7 หรือ เอกสาร 8 ตามลักษณะบทความ)

หากรูปแบบการพิมพ์บทความไม่เป็นไปตามกำหนดของการเตรียมต้นฉบับและแบบฟอร์มบทความวิจัยหรือบทความวิชาการ รวมทั้งไม่นำส่งแบบรับรองดังกล่าว กองบรรณาธิการจะไม่รับพิจารณาบทความ

การติดต่อวารสาร

กองบรรณาธิการวารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

340 ถนนสุรนารายณ์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา 30000

โทรศัพท์: 044-009009 ต่อ 3620-3624 และ 3628

โทรสาร: 044-254103 E-Mail: ppj@nrru.ac.th

การเตรียมต้นฉบับ

การเตรียมต้นฉบับเพื่อตีพิมพ์ในวารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์บทความต้องพิมพ์ด้วยโปรแกรมไมโครซอฟท์เวิร์ด (Microsoft word) ใช้อักษร TH SarabhanPSK กระดาษขาว B5 ตั้งค่ากระดาษหน้าเดียว โดยเว้นหัวกระดาษ 2 เซนติเมตร ท้ายกระดาษ 2.5 เซนติเมตร กั้นซ้าย 2 เซนติเมตร กั้นขวา 1.5 เซนติเมตร พิมพ์เว้นวรรคหรือช่องว่าง 1 เคาะ ระยะห่างบรรทัด 1 เท่าปกติ และจัดข้อความกระจายแบบไทย (Thai Distributed)

วารสารชัยพฤกษ์ภิรมย์กำหนดให้บทความมีความยาวอยู่ระหว่าง 8-15 หน้ากระดาษ โดยมีจำนวนไม่ต่ำกว่า 8 หน้า และไม่เกิน 15 หน้ากระดาษ B5 โดยเนื้อหา รูปภาพและตาราง กรณีที่บทความไม่เป็นไปตามกำหนด กองบรรณาธิการจะไม่รับพิจารณา

องค์ประกอบและการเรียงลำดับหัวข้อในบทความ

1. **ชื่อเรื่อง (Title)** ต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ชื่อเรื่องภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และหนาทั้งหมด โดยชื่อเรื่องภาษาไทยใช้ตัวอักษรพิมพ์หนาขนาด 18 point ส่วนชื่อเรื่องภาษาอังกฤษใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่และหนาขนาด 16 point

2. **ชื่อผู้เขียน (Author)** มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ระบุชื่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยพิมพ์เฉพาะชื่อ-นามสกุลเท่านั้น กรณีที่มีผู้ร่วมวิจัยมากกว่า 6 คน ให้ระบุชื่อผู้วิจัยคนแรก และตามด้วยคำว่า “และคณะ” ชื่อผู้เขียนภาษาไทยใช้ตัวอักษรพิมพ์หนาขนาด 16-point ส่วนชื่อผู้เขียนภาษาอังกฤษใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่และหนาขนาด 14-point

2.2 ระบุชื่อหน่วยงาน โดยระบุรายละเอียดของผู้เขียนแต่ละคน ประกอบด้วยหน่วยงานที่สังกัดและจังหวัด ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยชื่อหน่วยงานและจังหวัดภาษาไทยใช้ตัวอักษรพิมพ์หนาขนาด 14-point ส่วนชื่อหน่วยงานและจังหวัดภาษาอังกฤษใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่และหนาขนาด 12-point

3. **บทคัดย่อ (Abstract)** มีรายละเอียดดังนี้

3.1 บทความต้องนำเสนอบทคัดย่อภาษาไทยและตามด้วยภาษาอังกฤษ กำหนดให้มีจำนวนคำระหว่าง 200-300 คำ โดยเรียงลำดับการเขียนบทคัดย่อตามความสำคัญ ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการวิจัย และผลการวิจัย

3.2 คำว่า “บทคัดย่อ” ใช้ตัวอักษรพิมพ์หนาขนาด 16-point ชิดขอบด้านซ้าย

3.3 คำว่า ABSTRACT ใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่และหนาขนาด 16-point ชิดขอบด้านซ้าย

3.4 รายละเอียดเนื้อหาในบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ใช้ตัวอักษรพิมพ์ปกติขนาด 14 point

4. **คำสำคัญ (Keywords)** มีรายละเอียดดังนี้

4.1 ระบุคำสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับชื่อเรื่อง จำนวน 3-5 คำ ใช้ตัวอักษรพิมพ์ปกติขนาด 14-point

4.2 คำว่า “คำสำคัญ” ใช้ตัวอักษรพิมพ์หนาขนาด 14-point ชิดขอบด้านซ้าย ตามด้วยเครื่องหมาย (:) หลังเครื่องหมาย (:) ให้เว้นวรรค 1 ส่วนระหว่างคำให้เว้นวรรค 2 วรรค

4.3 คำว่า “Keywords” ใช้ตัวอักษรพิมพ์หนาขนาด 14-point ชิดขอบด้านซ้าย ตามด้วยเครื่องหมาย (:) หลังเครื่องหมาย (:) ให้เว้นวรรค 1 ส่วนระหว่างคำใช้เครื่องหมายจุลภาค (,) คั่น หลังเครื่องหมายจุลภาคให้เว้นวรรค 1 วรรค

5. เนื้อหา (Text) หัวข้อใหญ่ใช้ตัวอักษรพิมพ์หนา TH SarabunPSK 16-point ส่วนรายละเอียดของเนื้อหาใช้ตัวอักษรพิมพ์ปกติ TH SarabunPSK 14-point ส่วนประกอบการเขียนแบ่งออกเป็น 3 แบบ ดังนี้

5.1 บทความวิจัย มีส่วนประกอบดังนี้

5.1.1 บทนำ

5.1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

5.1.3 สมมุติฐานการวิจัย (ถ้ามี)

5.1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย (การทบทวนวรรณกรรม หรือภาพประกอบกรอบแนวคิด)

5.1.5 วิธีดำเนินการวิจัย (ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้การวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์)

5.1.6 ผลการวิจัย (หากมีตารางควรระบุตารางที่ใช้อักษรหนาชิดขอบด้านซ้าย ส่วนภาพประกอบควรเป็นภาพชัดเจนและใช้เฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น โดยระบุภาพที่ และที่มาของภาพ)

5.1.7 อภิปรายผล

5.1.8 ข้อเสนอแนะ (ระบุข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้ และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป)

5.1.9 กิตติกรรมประกาศ (ถ้ามี ต้องระบุชื่อทุน หรือแหล่งทุนหรือผู้ให้การสนับสนุนที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย)

5.1.10 เอกสารอ้างอิง (ใช้การอ้างอิงตามรูปแบบ APA แบบระบบนาม-ปี การอ้างอิงในเนื้อหาให้ระบุชื่อผู้แต่งและปีพิมพ์ไว้ข้างหน้าหรือท้ายข้อความที่ต้องการอ้าง ส่วนการอ้างอิงท้ายบทความผู้เขียนจะต้องรวบรวมเอกสารทั้งหมดที่อ้างอิงและจัดเรียงตามตัวอักษรชื่อผู้แต่ง)

5.2 บทความวิชาการ มีส่วนประกอบดังนี้

5.2.1 บทนำ (หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ ขอบเขต คำนิยามศัพท์)

5.2.2 เนื้อหา (การสังเคราะห์)

5.2.3 สรุป

5.2.4 เอกสารอ้างอิง

5.3 บทความวิจารณ์ มีส่วนประกอบดังนี้

5.3.1 ภาพปกหนังสือ

5.3.2 ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหนังสือ (เนื้อหาควรเขียนให้ชัดเจนเกี่ยวกับชื่อหนังสือ ชื่อผู้เขียน
หนังสือ จัดพิมพ์โดย จำนวนหน้า ปีที่พิมพ์ และเลข ISBN)

5.3.3 บทนำ

5.3.4 เนื้อหา (การวิจารณ์หนังสือ)

5.3.5 ข้อเสนอแนะ

5.3.6 เอกสารอ้างอิง

รูปแบบการเขียนอ้างอิงในบทความ

กองบรรณาธิการวารสารชัยพฤกษ์กสิกรรมได้กำหนดรูปแบบการเขียนอ้างอิงแทรกในเนื้อหาแบบ APA Style และรูปแบบการเขียนอ้างอิงแบบระบบนาม-ปี (Name-Year System) โดยจะแสดงไว้ในหน้ารายการอ้างอิง รวบรวมรายการเอกสารทั้งหมดที่ผู้เขียนใช้อ้างอิงเฉพาะที่ปรากฏในบทความเท่านั้น และจัดเรียงรายการตามลำดับชื่ออักษรผู้แต่ง

การอ้างอิงในเนื้อหา

การอ้างอิงผู้แต่ง 1-2 คนให้ระบุทุกคน หากมีผู้แต่งตั้งแต่ 3-6 คน การเขียนอ้างอิงครั้งแรกจะต้องเขียนให้ครบทุกคนโดยคั่นด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) ตามด้วยคำว่า “และ” ส่วนการอ้างอิงในครั้งต่อมาให้เขียนย่อ ชื่อผู้แต่ง 1 คน ตามด้วยคำว่า “และคณะ” คั่นด้วยเครื่องหมายจุลภาคและตามด้วยปีพิมพ์ ดังนี้

1. การอ้างอิงในเนื้อหาหน้าข้อความ

ตัวอย่าง

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2556)

พิชญาวี ทองกลาง (2560, น. 66-72)

ชุมชนวิจัย (สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2562)

Fairclough (1995, p. 59)

Gersten, Baker and Loyed (2000, pp. 9-10)

2. การอ้างอิงในเนื้อหาท้ายข้อความ

ตัวอย่าง

(เรไร สุวีรานนท์, 2562, น. 98)

(อภินันท์ สุวรรณรักษ์, 2554, น. 76-77)

(ชุมชนวิจัย, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2562)

(Cronbach, 1990, pp. 202-204)

(Interview, June 19, 2019)

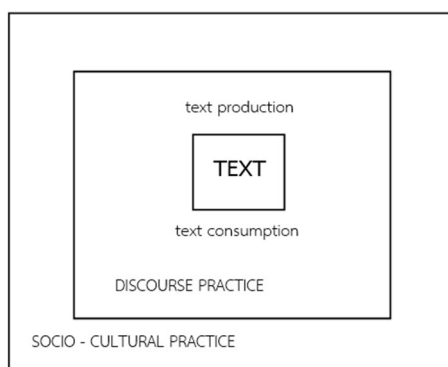
การอ้างอิงให้เพิ่มเครื่องหมายจุลภาคต่อจากปีพิมพ์ตามด้วยตัวอักษรย่อของหน้า โดยใช้อักษรย่อ น. และ p. (อ้างหน้าเดียว) และ pp. (อ้างมากกว่า 1 หน้า) อยู่ในเครื่องหมายวงเล็บ

การอ้างอิงที่มาของภาพประกอบ

ภาพประกอบอาจเป็นภาพที่ผู้เขียนจัดทำขึ้นเองหรือนำมาจากแหล่งอื่น ๆ ให้จัดภาพประกอบกึ่งกลางกระดาษ ส่วนคำว่า “ภาพที่” ให้พิมพ์อักษรหนาขีดขอบด้านซ้าย หากชื่อภาพยาวเกินกว่า 1 บรรทัด ให้พิมพ์บรรทัดที่สองตรงกับคำแรกของชื่อภาพ ดังนี้

1. การอ้างอิงภาพประกอบที่นำมาจากแหล่งอื่น ให้ระบุแหล่งที่มา แล้วนำไปเขียนรายการอ้างอิงท้ายบทความ

ตัวอย่าง

ภาพที่ 1 กรอบมิติทั้งสามของวาทกรรม (the three dimensional framework)

ที่มา: Fairclough (1995b, 59)

2. การอ้างอิงภาพประกอบที่ผู้เขียนถ่าย หรือวาด หรือสร้างสรรค์ขึ้นเอง ให้ระบุที่มาว่าถ่ายเมื่อวันที่เท่าไร ณ สถานที่ใด เพื่อแสดงความเป็นลิขสิทธิ์ โดยไม่ต้องนำไปเขียนรายการอ้างอิงท้ายบทความ

ตัวอย่าง

ภาพที่ 2 ชื่อภาพตัวอักษรปกติ

ที่มา: พิชญาวิ ทองกลาง ถ่ายเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2563 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

การอ้างอิงท้ายบทความ

อ้างอิงตามรูปแบบ APA Style โดยบรรทัดแรกของแต่ละรายการต้องพิมพ์ชิดขอบด้านซ้าย หากรายการอ้างอิงนั้นพิมพ์ไม่จบในบรรทัดเดียวให้พิมพ์ต่อบรรทัดที่ 2 โดยเว้นระยะเข้าไป 7-9 อักษรหรือเยื้องประมาณ 1.5 ซม. การเว้นวรรคตามเครื่องหมายทับ (/) ส่วนการเรียงบรรณานุกรมให้หลักการเดียวกับการเรียงคำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน โดยคำที่มีตัวสะกดจัดเรียงไว้ก่อนคำที่มีรูปสระตามลำดับตั้งแต่ กก-กข และภาษาอังกฤษ A-Z ดังนี้

1. การอ้างอิงหนังสือ

ผู้แต่ง.// (ปีพิมพ์).// ชื่อเรื่อง/ (พิมพ์ครั้งที่).// สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

ตัวอย่าง

กำชัย ทองหล่อ. (2550). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ: รวมสาส์น (1977).

โชษิตา มณีใส (2553). *การใช้ภาษาไทยเพื่อประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ผจงวาด พูลแก้ว, พัทธนิ เป็พรา และสุวรรณี โสประดิษฐ์. (2551). *การเขียนเรียงความจดหมาย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of Psychological Testing* (3th ed.). New York: Harper & Collings.

Fairclough, N. (1995). *Critical Discourse Analysis: The Critical Study of Language*. London: longman.

2. การอ้างอิงวารสาร

2.1 วารสารฉบับพิมพ์

ผู้แต่ง.// (ปีพิมพ์).// ชื่อบทความ.// ชื่อวารสาร, /เลขปีที่(เลขฉบับที่), /น. หรือ p. หรือ pp./เลขหน้า.

2.2 วารสารฉบับอิเล็กทรอนิกส์

ผู้แต่ง.// (ปีพิมพ์).// ชื่อบทความ.// ชื่อวารสาร, /เลขปีที่(เลขฉบับที่), /น. หรือ p. หรือ pp./เลขหน้า.// สืบค้นเมื่อ
วัน/เดือน/ปี, จาก/http://www.xxxxxxxx

ตัวอย่าง

วิภาดา รัตนดิลก ณ ภูเก็ต. (2559). ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างความเป็นชาย-ความเป็นหญิงในหนังสือชุด “เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก”. *รวมสาร*, 14(3), น. 29-33.

ชำนาญ ชูรัตน์. (2561). ประสิทธิภาพการให้บริการโรงพยาบาลพัทลุง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง. *วารสารนวัตกรรมการบริหารและการจัดการมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์*, 6(2), น. 16-24.

Al-Matari, E. M., Swidi, A. K., & Fadzil, F. H. (2014). The Measurement of Firm Performance's

Dimension. *Asian Journal of Finance & Accounting*, 6(1), pp. 24-49.

Choorat, C. (2017). Efficiency in Service Operation of Phatthalung Hospital. *Journal of Administrative and Management*, 6(2), pp. 16-24.

3. การอ้างอิงรายงานการวิจัย

ผู้แต่ง.// (ปีพิมพ์).// ชื่อเรื่อง/ (รายงานผลการวิจัย).// สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

ตัวอย่าง

ภูสิทธิ์ ชันติกุล. (2553). รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

JabJone, S., Jabjone, S., & Tawkaew, P. (2018). *The study of demand and supply factors that influence to Buddhist art tourism in amphur Pak Thong Chai, Nakhon Ratchasima province* (Research report). NakhonRatchasima: NakhonratchasimaRajabhat University.

Khantikun, P. (2010). *Political participation patterns of people in Dusit district, Bangkok* (Research report). Bangkok: SuanSunandhaRajabhat University.

4. การอ้างอิงเอกสารการประชุมวิชาการ

ผู้แต่ง.// (ปีพิมพ์).// ชื่อบทความหรือชื่อเรื่องของบท.ใน หรือ In/ ชื่อบรรณาธิการ (บ.ก. หรือ Ed. หรือ Eds.).// ชื่อการประชุม/ (น. หรือ p. หรือ pp./ เลขหน้า).// สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

ตัวอย่าง

เฉลิมชัย มนูเสวต. (2560). ครูผู้นำ: บทบาทเชิงก้าวหน้าของครู. ใน ไพฑูรย์ สีนลรัตน์ และนักรบ หมี่แสน (บ.ก.), *ความเป็นครูและการพัฒนาครูมืออาชีพ* (น. 63-78). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นพรัตน์ น้อยเจริญ. (2558). “ครูคือใคร” : มโนอุปถัมภ์ครูในบทเพลงไทย. ใน *การประชุมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 53* (น. 933-941) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

5. การอ้างอิงวิทยานิพนธ์

5.1 การอ้างอิงแบบรูปเล่ม

ผู้แต่ง.// (ปีพิมพ์).// ชื่อเรื่อง/ (วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต หรือวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย).

5.2 การอ้างอิงแบบอิเล็กทรอนิกส์

ผู้แต่ง.// (ปีพิมพ์).// ชื่อเรื่อง/ (วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต หรือวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย).// สืบค้นเมื่อ/วัน/

เดือน/ปี,/จาก//http://www.xxxxxxxxxx

ตัวอย่าง

ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ. (2558). *ภาษากับอัตลักษณ์เมียฝรั่งในวาทกรรมสาธารณะ* (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).

บุญแสนอ ตริวิเศษ. (2559). *พลัภาษาในวาทกรรมของเสกสรร ประเสริฐกุล* (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์). สืบค้นเมื่อ 28 ธันวาคม 2564, จาก https://tdc.thailis.or.th/tdc/dccheck.php?Int_code=91&ReclId=67676&obj_id=371807&showmenu=no

Boonarkas, W. (2013). *The Effects of the STAD Cooperative Learning Technique towards Learning Achievement and Critical Thinking Skills in Mathematics of Pratomsuksa6 Students* (Master of Education, RambhaiBarniRajabhat University).

6. การอ้างอิงเอกสารอิเล็กทรอนิกส์

ผู้แต่ง.// (ปีพิมพ์).//ชื่อเรื่อง.//สืบค้นเมื่อ/วัน/เดือน/ปี,/จาก//http://www.xxxxxxxxxx

ตัวอย่าง

ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์. (2559). *การพัฒนาการศึกษาสู่ Thailand 4.0*. สืบค้นเมื่อ 4 มีนาคม 2560, จาก http://www.moe.go.th/mobile1/viewNews.php?nCatId=news_act&moe_mod_news_ID=46900

Charoensethasil, T. (2016). *Student development to Thailand 4.0*. Retrieved 4 March 2017, from http://www.moe.go.th/mobile1/viewNews.php?nCatId=news_act&moe_mod_news_ID=46900 (In Thai)

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
340 ถนนสุรนารายณ์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
จังหวัดนครราชสีมา 30000 โทรศัพท์ 044-256103

